

Giới thiệu Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi

Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi của tác giả Thụy Tiểu Trụ là câu chuyện về hành trình đi tìm mẫu thân của nàng mặc cho mọi chuyện có xảy ra...

Suốt năm năm trời, thiếu nữ Tô Tiểu Vũ nổi tiếng là một người to gan, cường ép hoàng đế, đánh đập cung ph... Liệu đây có phải là sự ngu dốt hay nàng có lí do riêng của mình ???

Nhưng nếu nàng không tìm phụ thân của mình thì sao dám tức giận suốt 5 năm? Nhưng tại sao mỗi lần tìm người là lại bị hấn làm phiền chứ !!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ba nữ tử rơi xuống nước.

Đế đô Phong quốc, phía tây lăng thành đó là phủ của Bạch gia, tài lực Bạch gia có thể nói là số một đất nước, hàng năm đưa vào quốc khố rất nhiều vàng bạc, có thể nâng cấp cuộc sống cho dân chúng ba năm sung túc, đương nhiệm gia chủ Bạch gia là Bạch Thuật, từ nhỏ yêu hoa thành si, không tiếc hao phí tiền bạc, đi khắp nơi trên đại lục tìm hoa cỏ quý hiếm về, cực kỳ chăm sóc, thường xuyên đi lại, dân chúng trong thành hay gọi là “Hoa phủ” thay vì gọi Bạch phủ.

Có lẽ là gia chủ Bạch gia năm nay tâm tình thật tốt, năm ngày trước phát thiệp mời rộng rãi, mời các tiểu thư gia thế lớn đến Bạch phủ ngắm hoa, bởi vậy các nữ tử đều hưng phấn một phen, toàn bộ trang điểm kỹ lưỡng làm sao cho mình trông hoàn mỹ nhất.

Bạch gia đúng là giàu có nhất giới thương nhân nhưng nếu chỉ vì thế các thiên kim đại tiểu thư sẽ không lo lắng như vậy, thế nhân đều biết, Bạch gia và hoàng thất quan hệ mật thiết, gia chủ đương nhiệm Bạch Thuật và hoàng đế Phong quốc có quan hệ cá nhân rất tốt, thân phận này thực sự tôn quý, không cần nói ai cũng biết, kết thân Bạch Thuật sẽ giống như có mối quan hệ với hoàng gia, mà bản thân Bạch Thuật dung mạo đẹp như phượng, khiến một đám cô nương động tâm không thôi.

Vì vậy, yến hội ngắm hoa của Bạch gia vô cùng náo nhiệt.

Tuy là đầu mùa xuân, nhưng khí hậu Phong quốc đã cực kỳ ấm áp, bên trong Bạch phủ, những bông hoa kiêu diễm đua nhau khoe sắc, mầu đơn cao quý, cánh hoa non nớt khẽ run rẩy đung đưa trong gió giống như rừng mây đỏ, tranh nhau tỏa sáng, bạch lan thanh nhã, trên mặt cánh hoa giọt sương chưa khô hẳn, ần ần hiện hiện lộ ra ánh sáng nhàn nhạt dưới nắng, cực kỳ động lòng người... Hương hoa trong không khí làm tăng thêm ngọt ngào, con mưa nhẹ đi qua lại càng khiến cho mọi thứ dung hợp làm một, để cho người ta đắm chìm nơi đây.

Các thiên kim tiểu thư đã tới Bạch phủ, từng người trang phục lộng lẫy, đều chờ mong mình có thể trở thành tiêu điểm giữa sân, được gia chủ Bạch gia ưu ái có thể tiến vào Bạch phủ, khiến cho người ta yêu thích ngưỡng mộ.

Bên trong Bạch phủ có hồ sen lớn, hoa sen chưa đến mùa nhưng trong hồ là sen xanh biếc như ngọc, chân thực cho người ta yêu thích, nước hồ trong suốt, cá chép đỏ chọt nhảy ra mặt nước, trên vây phản xạ ánh mặt trời càng thêm long lanh.

Bên cạnh hồ sen, đang có bốn nữ tử, nhìn từ xa, dường như là đang thả thưởng hoa, nhưng trên thực tế, sợ sẽ không phải như vậy.

Giữa bốn cô gái, một người trang phục xanh biếc, trên áo thêu lá sen tinh tế, với lá sen trong hồ rất tương xứng, hé ra khuôn mặt trái xoan tinh xảo, một đôi mắt đẹp ân tình như nước, do khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng nên lúc này hiện ra vẻ dịu dàng động lòng người, tươi mát lịch sự tao nhã, người này đúng là một trong những nữ tử xinh đẹp của lăng thành Tô Nghệ Tuyền, đích nữ tướng quân phủ.

Giờ phút này vẻ mặt Tô Nghệ Tuyền không kiên nhẫn, nhìn dáng người nhỏ nhắn trước mắt, quần áo màu trắng mộc mạc, trong mắt khó tránh khỏi chán ghét “Tô Tiểu Vũ, ngươi tới đây làm gì?”

Đây là thứ nữ Tô phủ Tô Tiểu Vũ, mẹ nàng ta dụ dỗ phụ thân khiến phụ thân cung chiêu, ngay cả con nàng ta cũng được ưu ái, mẫu nàng tức giận không thôi, chỉ là tám năm trước nữ nhân kia mang Tô Tiểu Vũ chạy theo nam nhân, Tô Nghệ Tuyền nàng bởi vậy được phụ thân yêu thích, chân chính hưởng thụ vinh quang thuộc về đích nữ, nhưng mà ba năm sau, Tô Tiểu Vũ tìm trở về, trở về thì thế nào, mẹ nàng làm những việc kia, nàng có thể ở trong Tô phủ có cơm ăn, đã là vinh hạnh cho nàng ta lắm rồi!.

Chỉ là tiện nhân này, làm sao có thể xuất hiện ở đây!.

Bạch y nữ tử nghe vậy, thân mình run lên, nhu nhược khác thường, đầu càng thấp xuống, giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kèm theo run sợ “Phụ thân để ta tới nói cho tỷ tỷ, biểu ca sẽ đến quý phủ trễ một chút.”

“A, đây không phải là nhị tiểu thư sao, người thế nào lại là người truyền tin?” Phán y nữ từ bên cạnh cười nhạo nói, nhìn đúng là người xinh đẹp, sắc mặt lộ vẻ cay nghiệt, người này là thiên kim lễ bộ thượng thư, Phùng Nhượng Anh.

Chưa chờ Tô Tiểu Vũ trả lời, Phùng Nhượng Anh làm như bưng tỉnh nhũ mào, ảo não vỗ vỗ trán, nói hết sức chậm chạp “Ồi, ta như thế nào lại quên mất, nhị tiểu thư Tô phủ không phải bình thường, đây chính là cực tôn quý... hạ nhân đây mà!” Nàng nói hạ nhân vẫn còn là nể mặt nàng ta lắm rồi, Tô Tiểu Vũ ở Tô phủ, chỉ sợ địa vị không bằng nha hoàn!

Nói xong lời này, Phùng Nhượng Anh đảo mắt nhìn Tô Nghệ Tuyền một chút, thấy vẻ mặt nàng vui vẻ, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, đắc ý nở nụ cười, phụ thân muốn tạo quan hệ tốt với Tô phủ, mà Tô tướng quân yêu thương nhất đó là Tô Nghệ Tuyền, Tô Nghệ Tuyền hận nhất điều gì, chính là Tô Tiểu Vũ, nàng làm nhục Tô Tiểu Vũ để cho trong lòng Tô Nghệ Tuyền sung sướng vui vẻ, như vậy không phải sẽ làm quan hệ hai nhà tốt hơn sao.

Bên cạnh là một vị nữ tử quan gia khác gương giọng phụ họa “Tô tỷ tỷ nên cách xa nàng ta một chút, người là kim chi ngọc diệp, dính phải người xúi quẩy này không tốt”

Thấy thân mình Tô Tiểu Vũ run rẩy, giống như bị đá kích thật lớn, Tô Nghệ Tuyền trong lòng thống khoái, nụ cười trên mặt thâm sâu thêm vài phần, lập tức lùi lại từng bước, như sợ bị một vật làm nhiễm bẩn.

“Nhượng Anh nói lời này không đúng, Tiểu Vũ làm sao có thể là hạ nhân được, nàng là muội muội của ta đó!” Tô Nghệ Tuyền thể hiện một chút tức giận nói, đôi mắt đẹp hiện lên âm tàn, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội khi nhục Tô Tiểu Vũ, ai bảo nàng nhiều năm đoạt sự sủng ái từ phụ thân như vậy! Mỗi khi thấy nàng thì sẽ nhớ tới thời gian phụ thân lạnh nhạt nàng còn Tô Tiểu Vũ thì được sủng ái, hừ, đây đều là nàng hoàn trả.

Phùng Nhượng Anh sững sốt, lập tức cười duyên ra tiếng, biểu tình kinh ngạc, dường như nghe thấy một chuyện gì đó thật đáng chê cười, khó tin chỉ vào Tô Tiểu Vũ nói “Nàng hạ tiện như vậy, Tuyền tỷ tỷ cho liếm hài cũng không xứng, làm sao có thể xứng làm muội muội của người?”

“Ha ha...” Lời này vừa nói ra, ba nữ nhân liền cười châm biếm thành một đoàn, đáng tiếc cho ba người tuy tướng mạo xinh đẹp nhưng tâm lại độc như rắn rết.

Dường như Tô Tiểu Vũ chống đỡ không được vũ nhục này, thân thể run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở dịu dàng nói “Tỷ tỷ, nếu không còn việc gì, ta về phủ trước...”

Dứt lời, muốn xoay người rời đi, lại bị Tô Nghệ Tuyền hung hăng bắt lấy cổ tay, kéo trở lại, thân mình nhỏ nhắn khẽ lắc đảo một cái đến bên cạnh hồ nước, suýt nữa rơi vào trong hồ. Tô Tiểu Vũ kinh hoảng ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt hoảng hốt, tuy là tràn đầy sợ hãi, nhưng lại ẩn hiện đắc ý khác thường.

Nghĩ đến khuôn mặt nàng còn xinh đẹp hơn chính mình, ánh mắt ghen tị hiện lên, Tô Nghệ Tuyền thoáng nhìn hồ nước cạnh Tô Tiểu Vũ, khóe môi hiện lên ý không tốt, trong tay dùng một chút sức, đẩy mạnh nàng vào trong hồ, Tô Tiểu Vũ thừa cơ lùi lại phía sau một bước, khiến cho Tô Nghệ Tuyền ngã xuống nước, vẻ mặt Tô Tiểu Vũ hiện lên sự luống cuống nhìn người đang chật vật trong hồ.

“A, người đâu cứu mạng!” Tô Nghệ Tuyền ở trong nước vùng vẫy, dung nhan tinh xảo đã sớm bị hủy, hoàn toàn thay đổi, nhưng giờ phút này nàng chẳng quan tâm, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

“A, người tới, có người rơi xuống nước!” Phùng Nhượng Anh ngu ngơ một lát mới kịp phản ứng, lập tức lớn tiếng kêu lên, nàng biết bơi nhưng bộ dáng hiện giờ là công lao cả một buổi sáng nàng chăm chút, làm sao có thể bị hủy bởi người này?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng tất cả đều là lo lắng.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ không biết phải làm sao, không ngừng mà lui về phía sau, Phùng Nhượng Anh thấy vậy, trong mắt giận giữ, bắt nàng lại đây “Nhanh đi cứu Tuyền tỷ tỷ!” Dứt lời muốn quăng nàng vào trong nước.

Tô Tiểu Vũ thân thể cứng đờ, dường như sợ hãi, không ngừng lắc đầu nói “Không, ta không biết bơi...” Vừa nói, vừa lùi lại phía sau.

Phùng Nhượng Anh làm sao cho phép nàng lùi về phía sau, trong tay dùng sức, đang muốn quăng nàng, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt đi, cả người ngã vào trong nước, trong cơn tức giận nhưng không dám bơi lên bờ, dù sao nàng vừa không xuống nước cứu người, vì thế chỉ có thể la theo Tô Nghệ Tuyền kêu cứu.

“Phùng cô nương...” Quan gia tiểu thư hoảng hốt, đầu sao là người chưa bao giờ trải qua nguy hiểm, gặp hai người ngã xuống nước, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, đi đến bên cạnh ao, đột nhiên cảm thấy mất trọng tâm, tiếp theo ngã vào trong nước.

“A! cứu mạng a!”

“Cứu... Cứu mạng...”

“...”

Tiếng cầu cứu rất nhanh đưa hộ vệ Bạch phủ đến, một đám nháo nhào trong nước, cứu ba người lên, tình cảnh một mảng hỗn loạn, mà trong lúc này, không ai chú ý tới, bước chân Tô Tiểu Vũ rời đi, mà một trong ba tảng đá lớn trong hồ đã vỡ thành bột phấn, theo sóng nước cuốn đi, rất nhanh không thấy dấu vết.

Thừa lúc hỗn loạn Tô Tiểu Vũ đi đến phía sau, đến khi tiếng người dần dần nhỏ lại, cước bộ bỗng rồi dừng lại, thay vào đó là bước đi tao nhã thanh nhàn,

chiếc đầu luôn cúi thấp chậm rãi ngẩng lên, gió khẽ thổi nhẹ khuôn mặt luôn bị mái tóc dài che khuất lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói mỹ nhân như tranh thì hình dung Tô Tiểu Vũ hoàn toàn thích hợp, lông mày tinh xảo, mũi cao thanh tú, đôi môi như cánh hoa đào, làn da như tuyết đầu mùa, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm giống như dương chi bạch ngọc, mềm mại mà không mất đi vẻ rực rỡ, khuôn mặt thanh thuần hướng lên trời cao càng làm tôn lên khí chất xuất trần, con ngươi đen như ngọc, có những đốm sáng như sao trong màn đêm u linh, linh động lại thêm nét lạnh nhạt tĩnh mịch, đôi mắt khi chuyển động lộ ra chút lười biếng, không hề yếu đuối, một loại thần nhiên tùy ý tà tứ trong xương cốt mà ra. Đôi môi chậm rãi gợi lên một độ cong nhàn nhạt, càng thêm mê hoặc lòng người, một thân áo trắng vô cùng đơn giản, vải rệt thực thô ráp giờ phút này không ảnh hưởng chút nào đến khí chất cao quý vốn có của nàng.

Vô cùng xuất trần đậm đặc, lại hết sức linh động tùy ý.

Cước bộ nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tiên tử từ bức tranh đi ra không nhiễm bụi trần, mái tóc đen như mực khẽ bay, lại giống như tinh linh của màn đêm huyền ảo, tưởng như mô thần nhưng lại dung hợp hoàn mỹ một chỗ.

Nếu nói Tô Nghê Tuyền là mỹ nhân, thì đứng ở trước mặt Tô Tiểu Vũ, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Bất tri bất giác đi tới lê viên Bạch phủ, lúc này mùa lê đang ra hoa, ngàn vạn đóa hoa lê cành cao cành thấp đua nhau khoe sắc, trắng thanh như tuyết, đẹp dễ như băng cơ, màu trắng thanh nhã thuần khiết, tản ra mùi hương thơm ngát thấm vào lòng người.

“Hừ, một đám ngu ngốc...”

Âm thanh không giống như lúc đầu vô lực mảnh mai, tuy là thì thào tự nói, nhưng không che giấu được tiếng nói tuyệt mỹ, nhẹ nhàng thanh khiết như muối chảy, thanh thúy dễ nghe như tiếng ngọc, đan xen vài phần lười biếng.

Dừng bước lại, Tô Tiểu Vũ lười nhác dựa vào thân cây, có đến có chút châm chọc, tỷ tỷ tốt của nàng đúng là có hứng thú vũ nhạc nàng, làm không biết mệt a, nhưng nàng là muội muội tốt, có thể làm cho tỷ tỷ vui sướng, nàng tự nhiên vui lòng phối hợp diễn trò, nàng khiến cho tỷ tỷ vui vẻ như vậy, ngẫu nhiên phải có một chút trừng phạt nho nhỏ, như dùng một loại thuốc chẳng hạn.

Dường như có tung tích của mẫu thân, nàng ngừng lại, hẳn là nên lưu lại tướng quân phủ mấy ngày đi?

Giống như thực sự nghĩ đến chuyện không vui, lông mày Tô Tiểu Vũ khẽ nhíu lại, trong con ngươi giống như lưu ly lộ vẻ khó xử, dù sao ‘dưỡng dục’ nàng mấy năm, thật không thể quá tùy ý.

Đột nhiên, con ngươi đen hơi động, tựa như đang cười mà không phải cười nhìn bên trái đằng trước cây cổ thụ, đầu ngón tay mềm mại không biết khi nào đã thêm đóa hoa lê, không thấy động tác hái hoa của nàng khi nào, đóa hoa giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía cành lê, chỉ một thoáng, hoa lê rơi lộn xộn, hỗn loạn mất người.

Ngay sau đó, một bóng đen quỳ gối trước mặt Tô Tiểu Vũ.

“Chủ nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồng y lay động theo chiều gió.

"Chủ nhân."

Giọng nói lạnh lùng vang lên, mặc dù giọng điệu lạnh lùng, nhưng tràn đầy tôn kính. Quỳ trên đất chính là một gã nam tử, mặt mang nửa chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng từ thanh đao đã khắc lên nửa mặt còn lại, không khó nhận ra được là một nam tử tuấn mỹ.

"Hơi thở ả núp tốt hơn trước kia không ít, cảm, sẽ đột phá thêm một tầng."

Tô Tiểu Vũ nhíu mày, ném một bình ngọc đến chỗ hắn, bên trong chứa viên thuốc điều chỉnh hơi thở, có cái này, công lực của Ngân Điện có thể tăng lên một tầng nữa.

"Tạ ơn chủ nhân!" Giọng nói Ngân Điện có chút bất ổn, người bên ngoài có lẽ không biết, viên thuốc này có bao nhiêu quý giá, nhưng bọn họ là thủ hạ của chủ nhân, vì vậy nhận được hết chỗ tốt của nó. Có viên thuốc này, công lực của hắn mới có thể tiến bộ nhanh chóng. Không thể không nói, chủ nhân đối xử thủ hạ như bọn họ cực kì tốt, chưa bao giờ xem thường, bởi vậy bọn họ mỗi một người đều cam tâm tình nguyện vì nàng đánh đổi mạng sống.

"Ngân Điện, ta nói rồi, không cần tạ ơn, thủ hạ của ta không được là phế vật mà thôi." Dứt lời, Tô Tiểu Vũ dừng một chút, tiếp tục hỏi: "Có thấy tung tích mẫu thân không?"

"Tây Vân truyền đến tin tức, tám năm trước bắt đi phu nhân là một lão giả, nửa năm trước xuất hiện tại thành Phong Tịch." Ngân Diện nhanh chóng đáp, thấy Tô Tiểu Vũ tâm tình trong nháy mắt thay đổi, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Đôi mắt Tô Tiểu Vũ rử xuống, lông mi thật dài che lại hai con mắt, màu đen càng thêm dày đặc, hình như có thứ tình cảm nồng đậm muốn dâng lên, cánh mũi phập phồng lớn hơn ngày thường trông như cánh ve, hô hấp càng thêm gấp gáp.

Một lát, nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, một giọt lệ trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, xuyên qua những cánh hoa thấm vào trong đất, tìm không ra chút dấu vết nào. Mà khuôn mặt đẹp đẽ kia, cũng bởi vì giọt nước mắt này, hiện nên vẻ bi thương nhân nhật. Nếu để người thấy, chỉ hận không thể lấy thứ tốt nhất trên đời đền đổi lại một nụ cười của nàng.

Tám năm rồi, nàng cho là nàng đã quen ngày tháng không có mẫu thân, nhưng chưa từng nghĩ đến lần thứ hai nghe được tin tức mẫu thân, nàng còn kích động. Nàng dùng thời gian năm năm thành lập nên tinh bảo Vũ Các, hi vọng tìm thấy tung tích mẹ nàng. Rốt cục, rốt cục đã có tin tức...

Mẫu thân đang chờ nàng, nàng nhớ rõ ràng. Lúc nàng năm tuổi theo mẫu thân đi tới phủ tướng quân, hình như vì tránh né người nào, mẫu thân lấy đại tướng quân Tô Thanh Viễn, nhận lấy thân phận thiếp thất tiến vào Tô phủ. Nhưng nàng biết, mẫu thân cùng Tô Thanh Viễn không hề có một chút quan hệ, chỉ là Tô Thanh Viễn đơn phương yêu mến mẫu thân mà thôi. Hắn đối đãi với nàng rất tốt, nhưng cái tốt bên trong có mấy phần chân thành, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Nhưng tám năm trước, một lão nhân đột nhiên xuất hiện ở trong sân mẫu thân nàng, không để ý mẫu thân gào khóc, mang mẫu thân đi. Khi đó nàng vừa vịn từ bên ngoài trở về, trốn ở ngoài sân, lão nhân kia không phát hiện ra nàng, chính vì vậy nàng mới có thể bảo toàn cái mạng này.

Nàng vĩnh viễn nhớ tới lúc mẫu thân nhìn nàng lần cuối có yêu thương, đau khổ, bi thống. . .

Nàng tro mắt nhìn mẫu thân bị mang đi, lại không có cách nào cứu mẫu thân. Khi đó nàng quá nhỏ bé, yếu đuối như một con kiến. Chỉ sợ lão nhân kia nếu cứ tiếp tục phát ra khí lực tức giận, có thể ngay lập tức giết chết nàng.

Cảm giác vô lực khắc sâu vào trong lòng, gần như khiến cho nàng hít thở không thông, nàng nhớ tới khi đó, nàng căn bản là không có cách nào tiếp nhận hiện thực mẫu thân rời bỏ nàng đi, ngơ ngác đi trên đường, cho đến khi gặp được lão nhân gia, hắn nói gần cốt nàng rất tốt, hỏi nàng có nguyện ý đi theo hắn không.

Tô Tiểu Vũ nhớ rõ, nàng gật đầu liên tục không chút do dự, nàng muốn mạnh mẽ, trở nên cường đại, nàng phải cứu mẫu thân của nàng, nàng muốn bảo hộ mẫu thân nàng!

Thế là, nàng theo lão nhân rời đi, thời gian ba năm, nàng gần như dùng phương thức tự ép mình tu luyện võ công lão nhân giao cho, mà nàng cũng xác thực đáp lại câu nói của lão nhân "Gần cốt rất tốt", chỉ dùng thời gian ba năm, liền đạt đến cấp bậc mà rất nhiều người dù dùng cả một đời khó có thể mà đạt được.

Mẫu thân, Vũ nhi rất nhớ người...

Đột nhiên, trên mặt nhiều hơn một phần tiếp xúc ấm áp, trong nháy mắt lời suy nghĩ Tô Tiểu Vũ trở lại, thu hồi bi thương, muốn lui về phía sau, nhưng nhớ tới chính mình đang tựa vào trên cây, trong lòng kinh hãi, nàng đã thất thần đến mức có người đứng trước mặt mình mà không cảm giác được sao? Hay là, người này võ công cao hơn nàng rất nhiều? Vừa nghĩ tới loại khả năng sau, sống lưng trở nên lạnh lẽo, võ công nàng đến trình độ nào, nàng biết, nhưng hơi thở nam tử này nàng không thể nhận ra, cảm giác e sợ...

Nếu đánh không lại, nàng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi, Tô Tiểu Vũ từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là một màu đỏ xinh đẹp, ngược mắt, lại bị cảnh sắc trước mắt làm dao động. Nàng cho rằng, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều...

Chưa bao giờ nghĩ tới, một nam tử lại có thể mang diện mạo như thế. Hắn tựa như con cưng của trời, được trao cho tất cả những thứ hoàn mỹ nhất.

Mặt mày như thơ, mỗi một câu, đều là tuyệt cú có một không hai, khiến người ta thông thả dạo chơi trong đó, khó mà tự kiềm chế, càng không cách nào quên được.

Cánh môi mỏng như vẽ, mỗi một nét, đều là duy mỹ tuyệt luân, khiến người nhìn thấy mà thần phục, muốn vẽ, nhưng sợ vẽ không ra nửa phần tư thái của hắn.

Khí chất như yêu, mỗi một lần hô hấp, tất cả đều là mê hoặc vô tận. Tại kia một thân cẩm bào màu đỏ càng làm nổi bật nên vẻ đẹp, càng trêu chọc người, bên môi nụ cười nhân nhật, dường có thể đầu độc mọi thứ, lại giống như quyến rũ mê hoặc, làm người ta biết rõ nguy hiểm, nhưng không quản được chính mình đi tới gần hắn...

Hắn rõ ràng là một nam nhân, nhưng lại để Tô Tiểu Vũ phải xấu hổ ngượng ngùng, trong lòng thầm hô một tiếng, yêu nghiệt!

Cũng không sống sờ quá lâu, trong nháy mắt Tô Tiểu Vũ liền phục hồi lại tinh thần, nhân nhật nhìn thẳng nam tử mặc áo đỏ, có đôi mắt màu hổ phách. Thấy hắn mỉm cười nhìn mình, có chút không hiểu được, trong lòng lại có một loại ý nghĩ, hắn sẽ không làm thương tổn chính mình!.

Trời mới biết đáp án nàng mong là sai rồi, lại có loại suy nghĩ này.

Cảm nhận trên gương mặt cái cảm giác ấm áp còn chưa biến mất, nhú nhú mày lại, đưa tay, đánh vào bàn tay hắn đang vuốt ve trên mặt mình. Nhân thấy được rõ ràng khớp xương này là một bàn tay lớn, nàng không có thói quen cùng người khác có tiếp xúc, chứ đừng nói chỉ là nam nhân, nhưng nàng

không biết cảm giác này là thế nào, nàng chỉ là cảm giác không dễ chịu, nhưng không có bất kỳ sự chán ghét nào.

"A." Bị đánh, không giận vẫn nở nụ cười, nhưng mà vì nụ cười này, khiến hoa lê ở trong rừng đều âm thầm phai mờ đi, loại xinh đẹp này, đã không có cách nào có thể để biểu đạt được.

Hồng y nam tử cười nhẹ một tiếng, chậm rãi để tay xuống, chỉ là cặp mắt kia, chưa từng rời đi khuôn mặt thanh thủy xinh đẹp của Tô Tiểu Vũ. Đến quý phu Bạch Thuật uống rượu hẳn vốn là không muốn, nhưng không ngăn nổi sự cầu xin của Bạch Thuật, đến đây, song chỉ có điều hẳn hiện tại không hối hận khi đã đến.

Lần đầu khi gặp gỡ, hẳn ở sau núi giả nhìn thấy nàng bị mấy người nữ tử khác làm nhục. Bộ dáng yếu đuối kia càng làm cho hẳn bật cười, trong tiềm thức, cảm thấy đó là con vật nhỏ đang nguy trang, mà tất cả chuyện tiếp theo, vừa vắn xác nhận hẳn thật tình huống.

Chỉ một cước liền cho tảng đá hóa thành bột phấn, còn không cho bột phấn kia bay ra. Công lực cỡ này, đúng là kỳ tài, cũng ít có ai ở tuổi này mà đạt được tu vi cao như thế.

Nữ nhân tranh đấu đã thấy nhiều, nhưng khi nhìn thấy ba nữ nhân kia rơi xuống nước, lại muốn cười.

Sau đó, hẳn đi theo nàng tới bên trong rừng hoa lê, nhìn nàng tháo bỏ nguy trang, lộ ra khuôn mặt khuynh thế động lòng người, còn có nụ cười lười biếng kia, tâm tư xưa nay không hề lay động đột nhiên chuyển biến, loại cảm giác này, có phải hay không gọi rung động?.

Sau đó, nam tử Ngân Diện kia cùng nàng trò chuyện đều lọt vào tai hẳn, trong lòng đối với vật nhỏ này, lại càng hài lòng. Đối đãi thuộc hạ vô cùng tốt, lời nói của nàng như bao che khuyết điểm, thật đúng là hợp tâm ý hẳn..

Vốn định lại ẩn giấu để tiếp tục nhìn, nhưng nhìn thấy nước mắt nàng rơi xuống, tâm tính thiện lương như bị chà đạp nắm chặt, sinh ra đau lòng, không tự chủ được đi ra, lau khô nước mắt cho nàng, không quan tâm liệu rằng mình có bị xem là kẻ xấu hay không?

Cả đời này hẳn biết, sợ là lần đầu tiên, làm hành động như kẻ xấu vậy.

Hai người đối diện một lúc lâu, Tô Tiểu Vũ chỉ cảm thấy ánh mắt của hẳn càng ngày càng nhu hòa. Nàng rất kiên cường, nàng rất bình tĩnh, nhưng khó tránh khỏi bị hẳn nhìn đến trong lòng thêm một ít cảm xúc. Đang muốn mở miệng, thì một câu nói của hẳn chích xác làm cho nàng nhận lấy... Kinh hách..

"Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Làm nữ nhân của ta.

“Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi” Ngữ khí mang theo vẻ đương nhiên, giọng nói hẳn trầm thấp mê người, nụ cười ôn nhu tà mị, vô cùng mê hoặc...

“Không có bệnh” Sóng lưng Tô Tiểu Vũ cứng đờ, yên lặng đưa tay bắt mạch cho hồng y nam tử, thấy hẳn tất cả bình thường, nghi hoặc lắm lắm

Không có bệnh, tại sao lại nói mê sảng, chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra vì vậy nàng xem không được? Nếu thật sự là như thế, thật đúng là đáng tiếc cho gương mặt này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hồng y nam tử dường như xuất hiện một vết nứt, hai tròng mắt nhắm lại mang theo nguy hiểm, con ngươi màu hổ phách phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đời này hẳn lần đầu tiên có hứng thú với một nữ nhân, lần đầu tiên đi theo lấy lòng một nữ nhân, phải người khác trong lòng sớm đã tràn đầy vui sướng, hẳn không thể lập tức lẫn lên giường của hẳn? Nhưng nữ nhân này, nữ nhân này lại...

“Khụ khụ, nếu người có bệnh kín đáo, có thể nói ra, y thuật của ta có thể giúp” Tô Tiểu Vũ theo bản năng mà hơi co vai lại, con người từ lúc sinh ra đã có khả năng nhận biết khi nguy hiểm xuất hiện, nàng là rõ ràng nhận ra được quanh thân nam nhân này phát ra cảm giác nguy hiểm càng lúc càng đậm, lặng lẽ ngâm niệm, đừng nói nàng không có nguyên tắc, nàng đánh không lại người này, nếu như hôm nay sẽ chết ở chỗ này, nàng làm sao đi tìm mẫu thân được?.

Không hổ là nữ nhân hẳn coi trọng, ha ha , bệnh không tiện nói ra, thật đúng là có bản lĩnh làm hẳn tức chết, xem ra tính khí hẳn rất tốt? Hồng y nam tử hí mắt nhìn Tô Tiểu Vũ, hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng, thấy nàng có chút co rúm lại ánh mắt dời đi chỗ khác, bực bội trong lòng vô thức tiêu tan hết sạch.

“Người sợ ta?” Hồng y nam tử cười nói, tuy là câu hỏi, nhưng lại có mười phần khẳng định, không sợ hẳn, sẽ không không dám nhìn hẳn, sẽ không đem lời nói hết, mới vừa còn nói hẳn có bệnh không tiện nói ra, không phải là gan rất lớn sao, làm sao có thể coi là nhỏ được?.

“Ta đánh không lại người” Nàng là người thông minh, biết ánh mắt nam tử này có bao nhiêu sắc bén, vốn lười giải thích, ngẩng đầu lên nói thật, ta chính là muốn như vậy, người làm gì ta, bản thân nàng trông thấy như thế nào sẽ cảm giác được như vậy.

“Ha ha ha” Hồng y nam tử đột nhiên tựa vào vai nàng, cúi đầu nở nụ cười, ngay tiếp theo toàn bộ thân thể đều run lên, chưa từng thấy qua một người mâu thuẫn như vậy, nói nàng nhát gan, nhìn như thế nào mới có thể thấy được nàng nhát gan, nói nàng gan lớn, nàng lại sợ hắn, sợ hắn, là bởi vì đánh không lại? Hắn cảm thấy, ngày hôm nay hắn đã mang tất cả việc hai mươi năm qua không cười bù đắp lại hết rồi.

Tô Tiểu Vũ sắc mặt có chút biến thành màu đen, khóe mắt cũng không nhìn được giắt giắt, hai tay chống đỡ lên lồng ngực nam nhân, cảm giác hơi ấm này khiến cho trong lòng nàng khê động, ngăn người, mới dùng lực đẩy hắn, nàng xác thực đánh không lại hắn, nhưng không có nghĩa là nàng có thể mặc hắn chiếm tiện nghi, cho dù nói một ít cũng không thể giải thích hết được, hiện tại càng quá đáng, hắn muốn gì, nàng Tô Tiểu Vũ khi nào nói qua nàng là quả hồng mềm?.

“Buông ra.” Giọng nói có phần lạnh lùng, rõ ràng mang theo không vui.

“Ách, tức giận rồi?” Tiếng cười ngừng lại, hồng y nam tử ngẩng đầu, trên mặt còn mang theo ửng đỏ vì cười nhiều mà nổi lên càng làm say lòng người vô cùng, thấy sắc mặt vật nhỏ không tốt, đôi mắt mang theo sắc lạnh, trong lòng biết nên có chừng mực.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc hắn một cái, hừ lạnh “Nếu không có chuyện gì khác, ta đi” Nam nhân này luôn mang cho nàng cảm giác nguy hiểm, trong tiềm thức, nàng không muốn ở bên cạnh hắn, thấy hắn không nói chuyện, từ trong ngực hắn lưu loát thoát ra, chuẩn bị rời đi.

“Vũ Các chủ, vũ công tử, phong thái như tiên, phong thái tuyệt luân, không ngờ lại là một mỹ nhân” Hồng y nam tử không nhanh không chậm mở miệng, đi qua Tô Tiểu Vũ dựa vào bên cây, cười đến quý dị, hắn nhận ra được Ngân Điện nam tử kia, một trong tứ đại quân sự Vũ Các, hắn gọi vật nhỏ là chủ tử, không cần nói cũng biết thân phận, xem ra, vật nhỏ này còn thật nhiều bí mật.

Bước chân Tô Tiểu Vũ dừng lại một chút, nhưng chưa dừng hẳn.

“Vũ Các tra xét lâu như vậy mới tra được tin tức, mẹ ngươi bị bắt, sợ không phải người đơn giản, ngươi xác định, ngươi có thể cứu trở về?” Hồng y nam tử không gấp gáp, tiếp tục cười nói.

Vũ Các nhiều năm qua luôn tìm kiếm một nữ tử, mới vừa nghe Tô Tiểu Vũ và Ngân Điện đối thoại, “phu nhân” kia chính là mẫu thân của vật nhỏ, nhìn dáng vẻ vật nhỏ quan tâm mẫu thân như vậy, người nọ nhất định đối xử với nàng rất tốt, không thấy tìm thấy, chỉ có một nguyên nhân, chính là bị người bắt đi.

Vốn đoán một chút thôi, lại thấy Tô Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu, trong mắt hiện lên sương lạnh, thần sắc nghiêm nghị, một cỗ khí tức lạnh như băng từ quanh thân nàng tản ra, là một loại lạnh lùng đến cực hạn.

“Ngươi muốn chết.”

Tiếng nói dễ nghe, giờ phút này tràn đầy giá lạnh, rùng có vẩy ngược, động vào sẽ chết ngay tức khắc, mẫu thân chính là vẩy ngược của Tô Tiểu Vũ, mà trong lời nói của hồng y nam tử, hoàn toàn chọc giận Tô Tiểu Vũ, hắn có thể sảm sỡ nàng, bởi vì sức mạnh cách xa nhau, nàng nhẫn! Nhưng chạm đến mẹ nàng, dù là cá chết lưới rách, nàng sẽ không tha cho hắn.

Hồng y nam tử sững sốt, sau khi hơi ngạc nhiên khi thấy đôi mắt nàng tràn đầy sự đau khổ, trong mắt hắn tràn ra đau lòng, xem ra vật nhỏ rất quan tâm tới mẫu thân của nàng, e rằng Vũ Các đã tìm nhiều năm, nhiều năm như vậy, vật nhỏ nhất định rất khổ sở, nghĩ tới đây, trong lòng hơi nhói đau, đã lớn như vậy, hôm nay hắn mới biết được, thì ra là hắn cũng biết đau lòng.

Lời nói lạnh lùng của nàng, hắn làm như không nghe, không thấy rõ động tác hồng y nam tử, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Vũ, muốn đưa tay kéo nàng, nhưng không nghĩ nàng sẽ phản kháng, một chưởng đánh tới mang theo nội lực, bị hắn nhẹ nhàng tránh qua, sau lưng vang lên một tiếng thật lớn, một gốc cây cây lê to ngã xuống đất vang rầm.

Hồng y nam tử hí mắt, giọng nói mang theo chút bị thương, “Vật nhỏ, ngươi thật đúng là sẵn sàng đả thương ta.” Chưa nói xong, động tác không chậm nửa phần, né tránh công kích kế tiếp của Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ không biết là đang làm sao, nàng rất ít nổi giận như vậy, cho dù là Tô Nghệ Tuyền cùng mẫu thân nàng ta nhục mạ nàng, nàng chỉ ghi nhớ thù đó, sau này nàng sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nhiều năm như vậy, nàng đã sớm học được cách khống chế tâm tình của mình, nhưng không biết vì sao, vừa đụng phải người này, ấn tượng của nàng đều biến mất không thấy tăm hơi, nghĩ đến điều này, trong lòng càng tức giận, chưởng phong càng thêm sắc bén, dù đánh không lại, cùng lắm thì, cá chết lưới rách.

Đã tám năm trôi qua, Tô Tiểu Vũ lần đầu tiên quên mất việc tìm mẫu thân, không để ý mọi thứ muốn phát tiết.

Hồng y nam tử nhìn ra được Tô Tiểu Vũ muốn phát tiết, trong mắt hiện lên ý cười, chỉ né tránh, không đánh lại, dường như muốn mặc cho nàng phát tiết, nhưng khi hắn nhìn thấy ống tay áo bị rách, rốt cục có chút kinh ngạc, hắn biết Tô Tiểu Vũ võ công lợi hại, nhưng không nghĩ đến có thể tiếp cận gần người hắn, phải biết rằng, hắn mặc dù không có phản kháng, nhưng tốc độ né tránh không có ý chậm lại.

Hơi cau mày, không để cho nàng làm liều, trong lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, trực tiếp hóa giải chưởng lực Tô Tiểu Vũ, cảm bàn tay non mềm của nàng, một cỗ lực lượng nhu hòa hóa giải lực đạo trong tay nàng, nàng kéo vào trong ngực.

“Liều lĩnh!”

Chương 4: Cổ độc sinh tử.

“Liều lĩnh.” Hồng y nam tử cau mày, một nắm chặt tay nàng để ra sau lưng, khiến nàng gãy giữa không được, một cái tay khác nâng cằm nàng lên, tinh tế đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, trong mắt đều là không đồng ý, giọng nói có chút không vui, “Muốn phát tiết thì phải biết chừng mực, toàn lực công kích như vậy, không sợ đã thương chính mình sao.”

Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hấn, lạnh lẽo trên mặt lập tức biến mất, nàng đánh hấn, hấn tức giận là phải, nhưng lý do này, lý do này

“Làm nữ nhân của ta, mẫu thân ngươi, ta cứu giúp ngươi.” Hồng y nam tử thấy vẻ mặt nàng sững sờ, thật đúng là có chút dờ khóc dờ cười, bộ dáng nàng như vậy, có thể dựng lên Vũ các lớn như thế, thật đúng là kỳ tích, tâm không khỏi mềm nhũn ra, ôn nhu nói.

Nếu hấn Tô Tiểu Vũ biết suy nghĩ của hấn, nhất định sẽ tức giận đến chửi ầm lên, cái gì gọi là có thể dựng lên Vũ các lớn như thế đúng là kỳ tích, nàng không phải lúc nào cũng thất thường như vậy.

“Cứu mẫu thân về sao?” Tô Tiểu Vũ dù sao vẫn là Tô Tiểu Vũ, coi như là thất thường, nhưng có thể khôi phục rất nhanh, ở trong lòng nàng quan trọng nhất là tìm mẫu thân trở về, hấn có thể giúp nàng cứu mẫu thân về, nàng không có ý định phủ nhận, suy cho cùng hấn có thể thắng được nàng, rồi hiểu biết rất nhiều về người Vũ Các, nhất định không phải người có thân phận bình thường, nếu hấn giúp một tay, thật là không tệ, chẳng qua làm nữ nhân của hấn

Tô Tiểu Vũ chậm rãi buông lỏng người có chút cứng ngắc, ngửa đầu nhìn lại con ngươi màu hổ phách của hấn, đồng tử đen càng ngày càng thâm thúy, bởi vì tất cả những cảm xúc đều không thể nhìn thấy được gì từ hồng y nam tử này như đá chìm đáy biển, không gặp nửa phần ngọn sóng, môi chậm rãi nhếch lên, giống như trước đó, lười nhác đến cực điểm, lộ ra tà khí nhàn nhạt.

Hồng y nam tử tất nhiên chú ý tới biến hóa của nàng, trong mắt hiện lên hứng thú, xem ra vật nhỏ nháo đủ rồi, tính toán đùa thật, cúi người, môi mỏng tới gần lỗ tai của nàng, giọng nói trầm thấp mấy phần.

“Đừng, chỉ cần ngươi đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta sẽ cứu mẫu thân ngươi trở về an toàn.” Chỉ cần nàng còn sống. Dĩ nhiên, lời này hấn không dám nói.

“Ta là của chính ta, tại sao có thể là của ngươi?” Tô Tiểu Vũ nhìn gò má hấn, khoảng cách hai người càng gần hơn, chỉ thấy nàng nháy đôi mắt to, bên trong sương mù mông lung, có chút hương vị ngây thơ, trong giọng điệu tràn đầy vẻ vô tội.

Nếu là người quen biết nàng liền biết, kế tiếp sẽ có người gặp phải xui xẻo.

Hồng y nam tử tà mị thiếu mi, chậm rãi buông cổ tay giam cầm nàng ra, ngược lại ôm hông nàng, dùng một chút lực, kéo nàng vào trong ngực, chớp mũi càng gần rồi cọ nhẹ vào gò má nàng, nhất thời, bầu không khí giữa hai người trở nên hết sức mập mờ.

“Vật nhỏ muốn thế nào đây? Nếu không làm nữ nhân của ta, mẫu thân ngươi có thể càng nguy hiểm hơn, nàng như vậy ngươi sẽ đau” Nói đến đây, không rõ cảm dỗ hay là uy hiếp, lại tăng thêm mùi vị mập mờ.

“Vậy nếu như ta có biện pháp vẹn toàn đôi bên?” Tô Tiểu Vũ cong mắt cười ngây thơ, dung nhan tuyệt thế đặc biệt linh động, giọng nói thanh thúy trong trẻo.

Hồng y nam tử thấy dáng vẻ khả ái của nàng, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, vốn không muốn khinh bạc người của mình, nữ tử trong ngực lại vừa vặn mình yêu thích, nếu như không có động tác, có phải là quá tử tế không?

Cho nên, hấn không thể không thừa nhận mình là một nam nhân bình thường.

Vì vậy, hấn liền nghiêng đầu đến gần Tô Tiểu Vũ, nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt nhắn bóng của nàng, tuy là lướt qua rồi ngừng lại, nhưng tư vị trong đó, đủ để lại cho lòng hấn ngập tràn yêu thích.

Tô Tiểu Vũ bị hành vi càn rỡ của hấn làm cho đứng người, sống hơn mười năm, lần đầu tiên gặp được kẻ xấu xa đến cực điểm, nhưng nghĩ đến kế hoạch của nàng, không khỏi hít sâu một hơi, đè ép sát ý đang dâng lên.

Chẳng những không tức giận, ngược lại nụ cười càng thêm đơn thuần, hồng y nam tử thấy vậy, ý cười sâu hơn, hấn không bỏ qua ánh sáng lạnh trong mắt vật nhỏ, đây là hấn đang muốn tự tìm xui xẻo sao?

“Vật nhỏ, nói một chút suy nghĩ của ngươi, hử?” Người nào đó dường như cho rằng không có phát sinh những thứ vừa nãy, nâng đầu lên, hơi mở to mắt, tò mò nhìn Tô Tiểu Vũ, dáng vẻ như ham học hỏi, ánh mắt đó đơn thuần không thua chút nào Tô Tiểu Vũ.

“Ý nghĩ của ta là”

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nháy mắt một cái, nói từng chữ từng chữ, còn chưa nói xong, nhón chân lên, hôn hồng y nam tử.

Hồng y nam tử nghĩ tới trăm nghìn khả năng, duy chỉ có không nghĩ tới nàng sẽ chơi đùa kiểu yêu thương như thế này, sững sờ chốc lát, tâm trạng cảnh giác, nhưng lười chẳng muốn đi phỏng đoán rốt cuộc nàng muốn làm gì, ý cười nhuộm đậm con ngươi màu hồ phách, ôm chặt hông của nàng, từ bị động thành chủ động.

Hắn chưa từng hôn qua, nhưng bản năng nam nhân dẫn dắt tất cả động tác của hắn, nhẹ nhàng liếm cánh môi non mềm như nụ hoa đào của Tô Tiểu Vũ, trong lòng tràn đầy âm áp, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, che lại say đắm trong đó.

“Ta tên Bạch Lê.” Thấp giọng nỉ non, ngay sau đó nhanh chóng cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, hút lấy mật ngọt thơm ngát thuộc về nàng, tuy thoải mái nhưng không quên cảm thấy khó hiểu, vật nhỏ này vì sao phối hợp như vậy, không chờ hắn hần hần thắc mắc xong, thì đã có câu trả lời.

Trong cổ họng chợt lạnh, một viên thuốc lạnh như băng lẫn vào trong miệng hắn, Tô Tiểu Vũ đúng lúc này hung hăng đẩy hắn ra.

Đề xuống khô nóng trên mặt, Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc nhìn trong nháy mắt tàn mát ra hơi thở nồng nặc nguy hiểm, hừ lạnh nói, “Ngươi không phải muốn biết suy nghĩ của ta sao, chính là đây.”

“Hạ độc?” Hắn hít mắt mang theo nguy hiểm, tôn quý bá đạo không hề che giấu nữa, khí thế bức người, trong lòng không vui tới cực điểm, “Ngươi vì hạ độc, có thể tùy tiện hôn nam nhân?”

Lời vừa ra khỏi miệng, giống như là trượng phu bắt được thê tử hồng hạnh xuất tường, có mùi chua như giấm, muốn che đi nhưng không thể che được.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy sững sờ, lập tức tức giận, đã chuẩn bị xong giải thích bây giờ toàn bộ đều quăng hết, không suy nghĩ nguyên nhân bộc phát khí chất lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh, “Hạ độc? Đừng cho là ta không nghĩ thấy được trên người ngươi có mùi cỏ Tuyết triết, ta hạ là cỏ độc”

Cỏ Tuyết triết cực kỳ quý hiếm, ăn hai gốc liền có thể điều dưỡng ra thể chất bách độc bất xâm, những thứ này nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, làm sao nàng có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy, cho nên, nàng hạ chính là cỏ độc.

“Cái gì cỏ độc?”

Nghe vậy, Bạch Lê không tức giận nữa, có phần cảm thấy hứng thú hỏi, không nhìn ra nửa phần sợ chết.

“Cỏ độc sinh tử, sau này, ngươi chỉ có thể nghe ta.”

Về mặt Tô Tiểu Vũ trong trẻo lạnh lùng, trào phúng nhìn hắn một cái, xoay người rời đi, hắn không phải muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn sao, bây giờ trúng cỏ độc sinh tử, xem ai mới là chủ trò chơi.

Bạch Lê nhìn bóng dáng nàng rời đi, không có đuổi theo, mà trầm thấp nở nụ cười, cặp mắt kia trong suốt, giờ phút này lộ vẻ tình thế bất buộc.

Cỏ độc sinh tử, người trúng cỏ và người hạ cỏ sinh mạng sẽ gắn liền nhau, nếu người hạ cỏ chết, người trúng cỏ sẽ chết, ngược lại, sẽ không sao, hắn đúng là đã xem thường vật nhỏ này, y thuật và độc thuật đều rất lợi hại, không hồ nữ nhân hắn coi trọng.

Nhưng khiến cho hắn vui vẻ nhất, không phải là năng lực của Tô Tiểu Vũ, mà là ẩn ý trong lời nói kia, cỏ độc sinh tử, một người cả đời chỉ có thể chứa được một viên, mà nàng dứt viên kia cho hắn, mang ý nghĩa, nàng là một người hạ cỏ hắn, chính là

Bạch Lê đứng thẳng người, thu hồi nụ cười, khí chất tà mị vô cùng, còn dư lại vẻ tôn quý tự nhiên và khí phách, ngưng mắt nhìn phương hướng Tô Tiểu Vũ rời đi, thật lâu không thu hồi ánh mắt, sau một lúc, cổ họng giật giật, dường như nuốt thứ gì xuống.

Cỏ độc sinh tử sao? Ngược lại là một thứ tốt .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trộm hương thiết ngọc.

“Bạch Lê, tổ tông của ta, ngươi chạy tới nơi này làm gì?”

Bên trong rừng hoa lê, một nam tử áo đen đột nhiên chạy vào, trên cầm bào thêu phong diệp màu đỏ sậm, bên hông là đai lưng nam ngọc, đôi mắt sáng,

hắn được coi là một phong thần tuấn lãng, nhưng giờ phút này trên mặt hắn xuất hiện đầy vẻ lo lắng, lúc nhìn thấy Bạch Lê, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, người này chính là gia chủ Bạch gia Bạch Thuật.

“Thế nào?” Bạch Lê nhàn nhạt liếc hắn một cái, khí thế không giận mà uy, khiến cho tâm tình lo lắng của Bạch Thuật chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến chuyện kia, vẻ mặt không khỏi ai oán.

“Bạch Lê, yển hội ngắm hoa này là đại tỷ ngươi bảo ta làm mở ra cho ngươi, tìm nữ nhân cho ngươi, các thiên kim tiểu thư đã tới lâu như vậy, còn ngươi thì ở chỗ này tản bộ một mình, muốn ta làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ đại tỷ ngươi giao cho ta đây?”

Bạch Lê lười nhìn hắn, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) chạm vào môi mình, trong mắt xẹt qua một nụ cười, đi tới phía sau khu rừng.

“Ai, ngươi đi đâu, các cô nương ở bên kia mà.” Bạch Thuật tròn mắt, suy nghĩ chắc chắn tám phần là hắn muốn chạy trốn, lập tức gấp gấp đến bắt hắn, đã thấy thân hình hắn chợt lóe, vọt đi, nhìn tay mình trống rỗng, quay qua bên phải đã thấy nam tử đứng cạnh hoa lê, sắc mặt lập tức giận đến đen kịt.

“Ngươi cho rằng, ta muốn đi, ngươi ngăn được?” Dường như tâm tình Bạch Lê rất tốt, không trực tiếp rời đi, ngược lại nổi lên ý định trêu chọc hắn.

“Ngươi, ngươi khôn khiếp!” Bạch Thuật đi tới hai ba bước, mở to hai mắt nhìn chăm chăm bạn tốt, hàm răng mài “kèn kẹt”, cả người lửa giận hừng hực, không cẩn thận có thể mang tai họa đến cho người bên cạnh.

Chỉ là, dường như Bạch Lê đã quen nhìn bộ dáng này của hắn, sắc mặt như cũ, lười biếng cười.

Bạch Thuật nhìn hắn lúc lâu, cuối cùng thua trận, nhắm lại mắt, lần nữa mở ra thì tất cả bên trong đã trở thành khăn cầu “Tổ tông, ta cầu xin ngươi, đi chọn nữ nhân đi, chọn một người, yêu thích càng tốt, không thích thì hai ngày nữa đuổi đi là được rồi”

Bạch Lê thiếu mi, trong mắt lộ vẻ trêu tức, trêu chọc nói “Lần này thưởng cho cái gì?”

Hắn biết tính tình đại tỷ nóng nảy, vì vấn đề nói dối tông đường, lợi dụng Bạch Thuật không phải lần một lần hai, chỉ là, lần này, hình như Bạch Thuật đặc biệt kiên quyết, xem ra có lợi không ít.

Bạch Thuật sùng sốt, ngay sau đó sắc mặt hơi phiếm hồng, ánh mắt có chút hoảng hốt, nhìn trái, nhìn phải, nhưng không dám nhìn Bạch Lê.

“Không nói?” Lòng mày Bạch Lê nhướng cao hơn, ra vẻ đáng tiếc nói, “Vậy liền không nói đi.” Dứt lời, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Lợi ích chính là, để cho ngươi gọi ta một tiếng tỷ phụ.” Bạch Thuật thấy hắn muốn đi thật, lập tức khẩn trương, hạnh phúc cả đời là quan trọng nhất, không quản sau này Bạch Lê muốn cười hắn như thế nào, vừa dứt lời, lập tức cup mắt, không nhìn tới phản ứng người nào đó.

Sau một lúc lâu, đợi cười nhạo nhưng không thấy, Bạch Thuật kỳ quái ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện một miếng ngọc bội, ngọc bội trắng muốt hình giọt nước, đặt dưới ánh mặt trời, có một tia máu ở trong đó chậm rãi di chuyển.

Cặp mắt Bạch Thuật sáng lên, lộ rõ bản chất thương nhân không thể nghi ngờ, ngọc tốt, trị giá liên thành.

Còn không chờ hắn đưa tay lấy đi, đối phương đã thu ngọc bội vào.

“Ngươi muốn hỏi lộ ta khỏi ngọc này?” Bạch Thuật nhìn một loạt hành động của Bạch Lê, rút ra lời giải thích hợp lý.

“Ngươi ngốc.” Bạch Lê lạnh nhạt nói, nhìn ngọc bội tinh xảo trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên âm áp.

“Ai, ta nói ngươi” Cái gì, không làm gì mà còn bị mắng, hắn trêu ai chọc ai, Bạch Thuật chưa kịp mở miệng nhìn đến biểu cảm của Bạch Lê thì dừng lại, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ, ôn, ôn nhu!

Hắn quen biết Bạch Lê từ thuở nhỏ, hắn hiểu rõ Bạch Lê không thể không ít, thứ người như hắn nhìn qua chỉ có tà khí liêu linh, nhưng thật ra trong lòng lạnh lùng hơn ai khác, trừ với người nhà mình thì khá hơn chút, người khác thì mắt cũng chả thèm liếc.

Hắn biết cười, hắn sẽ dịu dàng, tuy nhiên những thứ này không chạm đến đáy mắt, nhưng lần này này bên trong lại phát ra dịu dàng. Có phải là hắn đã d’đ’q.d bỏ qua thứ gì không?

"Ta rất khỏe?" Bạch Lê lạnh lùng nhìn một cái, nhẹ nhàng nói tiếp câu "Nếu không muốn nhìn, thì đừng nhìn" ý tứ rất rõ.

Bạch Thuật giựt giựt khoe miệng, lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

"Tìm ra chủ nhân khỏi ngọc bội này."

Bạch Lê thu ngọc bội về trong lòng, tính toán rời đi.

"Hà?"

Đề tài đổi quá nhanh, hắn có chút phản ứng không kịp.

"Không muốn hoàn thành nhiệm vụ?"

Cuối cùng Bạch Lê liếc hẩn một cái, thấy hẩn theo bản năng lắc đầu, hài lòng gật đầu một cái, quay người đi, ngọc bội kia lấy ra từ trên người vật nhỏ, d'đ.ł'q.d lường trước nàng sẽ không nói cho hẩn biết tên, tự nhiên hẩn phải lưu lại một chút bằng chứng đúng không?

Nghĩ đến vật nhỏ, trong lòng có chút kích động, bước chân biến thành nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhanh biến mất trong tầm mắt Bạch Thuật .

Bạch Thuật bị Bạch Lê xoay vòng có chút ít choáng, đột nhiên phát hiện hẩn đã trốn, mặt lập tức tức tối lại, hạnh phúc của hẩn a! Đang muốn mắng chửi người, lại đột nhiên nghĩ đến hành động quái dị kia.

Cho hẩn nhìn ngọc bội, hỏi hẩn có muốn làm nhiệm vụ đại tỷ giao cho hẩn thành hôn không, để cho hẩn đi tìm chủ nhân ngọc bội

Nếu không phải có đầu óc thông minh, thì Bạch gia sao có thể lớn mạnh như thế dưới tay Bạch Thuật này, d'đ.ł'q.d ánh mắt lập tức sáng lên, tiểu tử này chẳng lẽ vừa ý với cô nương nhà nào, lại chỉ lưu lại ngọc bội!

Nhưng mà, rốt cuộc chuyện xảy ra lúc nào? Ánh mắt trong lúc vô tình quét qua cây lê bên cạnh ngã xuống, trái tim không khỏi giật mình, không cần nói hẩn cũng biết, chuyện như vậy vừa mới xảy ra.

Bên này Bạch Lê bắt đầu kế hoạch tìm người, mà Tô Tiểu vũ bên kia, không có vui vẻ như vậy.

Tô Tiểu Vũ không lạnh nhạt như lúc rời đi, trên thực tế, đợi nàng trở lại trong phủ tướng quân, nàng về đến tiểu viện thì tim của nàng vẫn đập không có quy luật như cũ.

Dù là lúc đó tu tập gặp phải d'đ.ł'q.d những người kia khiêu chiến, nàng có thể thản nhiên đối mặt, nhịp tim bình thường, nhưng vì sao chống lại Bạch Lê này, nàng bị bức đến như vậy?

Lại nghĩ đến vì hạ độc hẩn, chủ động hôn, tai khẽ nóng lên, trên mặt cũng nổi phẩn hồng nhàn nhạt, hết sức đáng yêu.

Giơ tay đặt lên ngực của mình, chậm rãi vuốt nhịp tim, có cổ độc này, quan hệ giữa nàng và hẩn thật sự là chém không đứt rồi, suy nghĩ một chút mình quả thật là quá xúc động.

Thu hồi suy nghĩ, đầu ngón d'đ.ł'q.d tay trong lúc vô tình xẹt qua cổ, lại phát hiện nơi đó trống trải, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngọc của nàng đâu? Khi đó đây là đồ duy nhất mẫu thân để lại cho nàng, làm sao lại không thấy!

Đột nhiên nghĩ đến, lúc nàng và Bạch Lê dây dưa, hẩn hình như chạm qua cổ của nàng.

Đôi mắt đẹp nhũn lại, một chút xấu hổ biến mất hầu như không còn, nụ cười chỉ còn lại ý lạnh, trong lòng lạnh lùng hừ ra hai chữ, Bạch Lê.

Đang suy nghĩ chạy về Bạch gia tìm người tính sổ, lại nghe thấy ngoài viện truyền đến một loạt d'đ.ł'q.d tiếng bước chân, lập tức trong lòng mắt ý lạnh sâu hơn, chậm rãi cúi đầu, mặc cho gió thổi mái tóc nàng hỗn loạn, miễn cưỡng che kín mặt của nàng.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang một giọng nữ bén nhọn.

"Tiểu tiện nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hủy dung mạo của nàng.

"Tiểu tiện nhân!"

Một giọng nữ tiếng bén nhọn vang lên, Tô Tiểu Vũ thấy ở cửa sân xuất hiện một nhóm người, dẫn đầu đó chính là phu nhân Tô Thanh Viễn, Từ Thiên, mà đi theo phía sau nàng là Tô Nghệ Tuyền và biểu ca Từ Thành Ngọc, một thân áo xanh, tuy coi như tuần mỹ, nhưng ánh mắt có chút vân đục, chỉ sợ là hạng người lòng tham không đáy.

Không thể không nói, Tô Nghệ Tuyền có thể trở thành một trong hai mỹ nhân lăng thành, là do được thừa kế tướng mạo Từ Thiên, bốn mươi tuổi, bởi vì nhan sắc được bảo dưỡng, khỏe mắt tuy có nếp nhăn, nhưng không dễ thấy, lại có thêm son phấn che giấu, càng thêm khó nhìn ra, nếu là ngồi yên, xác thực giống như người quý phụ xinh đẹp, nhưng bây giờ.

"Ngươi, tiểu tiện nhân này, ta bảo ngươi đi truyền lời nhắn cho Tuyền Nhi, ngược lại ngươi, ngươi đẩy nàng vào trong nước! Hiện tại Tuyền Nhi bị bệnh thương hàn, ngươi lấy cái gì bồi?"

Từ Thiên vừa vào cửa liền chỉ vào Tô Tiểu Vũ tức giận mắng to, hình tượng quý phụ trở thành hư không, hình ảnh lúc này và phụ nữ bán rau trên đường không khác nhau bao nhiêu, nhưng đi theo phía sau nhà hoàn gia đình đều là của nàng người, tự nhiên sẽ không dám nói cái gì, huống chi đã quen rồi, họ đã sớm cúi đầu, mắt xem mũi, mũi xem tâm, tất cả trước mắt làm như không thấy.

"Không có, ta không có." Tô Tiểu Vũ co ro bả vai, đáng thương mà lắc lắc đầu, "Là tỷ tỷ tự mình té xuống."

"Người còn dám ngụy biện!" Trong đôi mắt đẹp Từ Thiên đều là lửa giận, khuôn mặt đẹp để hơi vắn vẹo, vẻ già nua hiện rõ, tiểu tiện nhân này còn dám cãi lại, xem ra vài ngày không trừng trị nàng, thật đúng là không biết trời cao đất rộng!

Nghĩ đến đây, gơ tay lên tát, chân đi về phía trước một bước, vừa vịn đập lên vùng đá vụn, thân thể lao đảo một cái, trọng tâm không vững liền ngã xuống chỗ Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ sợ sệt hô nhỏ một tiếng, tiến lên tiếp được Từ Thiên, mọi người đuổi tới lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, bởi vì thể trọng khác biệt, Từ Thiên đè qua nàng rồi ngã thẳng về phía sau, không có ai chú ý dưới chân Tô Tiểu Vũ khe đẩy ra, khiến Từ Thiên ngã sang bên phải, lúc tiếp xúc mặt đất, hơi dịch thân thể, mặc cho Từ Thiên "Bùm" một tiếng nặng nề ngã trên đất.

"Ôi, mặt của ta!" Đầy đất đá vụn, ghim vào trong thịt nàng, càng thêm phá mặt của nàng, đau đớn và sợ hãi bị hủy dung khiến cho nàng hô to ra tiếng.

"Phu nhân. A."

Hốt hoảng đứng dậy, Tô Tiểu Vũ muốn đi đỡ Từ Thiên, nàng lại bị đẩy ra, ngã ngồi ở bên cạnh, tóc theo động tác của nàng bay khỏi, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, nhìn qua mặc dù mặt mày xám tro, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp tinh khiết, cộng thêm bộ dáng nàng điềm đạm đáng yêu, càng thêm chọc người tâm thương.

Gia đình luống cuống tay chân đỡ Từ Thiên lên, thấy má trái của nàng là một vết vết máu, bị dọa cho mặt trắng bệch, phu nhân tính khí cực kém, nếu để nàng nhìn thấy mặt bị hủy, bọn họ cùng đi theo nhất định sẽ gặp nạn!

"Còn không mau đi gọi đại phu, gọi tới nơi này!" Sợi tóc xoắn xết, áo hư hại Từ Thiên cầm khăn lụa che vết thương, tức giận gầm nhẹ, phòng của đại phu cách nơi này gần đây, nàng phải kịp thời trị liệu, tránh trên mặt lưu sẹo!

Đám người ngu xuẩn, không có một chút nhân lực!

"Nhanh, nhanh đi gọi đại phu!" Nhà hoàn cận thân của Từ Thiên co rúm lại, lớn tiếng kêu, đám người nhìn nhau, rất ăn ý bắt đầu từ chối trách nhiệm.

"Phu nhân ngài có khỏe không, đều do Nhị tiểu thư, làm sao có thể không đỡ được phu nhân?"

Những người khác nghe vậy, phụ họa theo, cố gắng khiến lửa giận của Từ Thiên dôi đi, tại lúc này nhìn thấy Tô Tiểu Vũ lộ ra khuôn mặt thì ngẩn ra.

Thật là đẹp, dù là Đại tiểu thư, cũng không hơn được nàng.

Cả đám gia đình nhà hoàn trọn mắt há mồm nhìn Tô Tiểu Vũ, cho tới nay chỉ biết khi dễ "Tiểu thư" hữu danh vô thực này, chưa từng chú ý tới tướng mạo của nàng, không phải là không chú ý, chỉ là mỗi lần đều bị tóc của nàng che kín mặt, gần như không người nhìn thấy tướng mạo của nàng, hơn nữa đáng về nàng vĩnh viễn hèn yếu, cảm giác tồn tại thấp hơn, nhưng hôm nay gặp mặt, giống như mình châu lộ ra trong đất bụi!

Nếu để người ngoài thấy, sợ rằng sẽ tranh đoạt lấy nàng về nhà, cho dù nàng không có thân phận địa vị, nhưng chỉ bằng tướng mạo này, nhất định có thể làm thị thiếp!

Cảm thấy ánh mắt bốn phía mãnh liệt, Tô Tiểu Vũ giống như xấu hổ cúi đầu, nhưng trong mắt lệ khí chợt lóe, không người nào nhìn thấy, trước kia che mặt, nhưng hôm nay người ta chú ý tới nàng, chỉ sợ phiền toái không ít, chỉ là, có phiền toái cũng tốt, nàng là người tốt, sẽ không vô duyên vô cớ đã thương người.

Mà người khác không biết bây giờ nàng suy nghĩ gì, chỉ coi là nàng đang xấu hổ, bộ dáng mảnh mai này, càng chọc người tâm thương.

Từ Thiên cảm thấy bốn phía an tĩnh không ít, lau khô nước mắt, nhin đau ngẩng đầu lên, thấy mọi người ở đây đều nhìn Tô Tiểu Vũ, nhìn thấy mặt Tô Tiểu Vũ giống mẫu thân nàng thì trong mắt bộc phát ra nồng nặc hận ý.

"Ba!" Một tiếng bạt tai vang lên, Từ Thiên tát lên trên mặt gia đình gần nàng, đánh hấn hồi hồn, quả nhiên là nữ nhi của hồ ly, đi đến chỗ nào cũng quyến rũ người, hạ tiện!

"Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng!" Gia đình kia té quỵ xuống đất, không ngừng đập đầu, hấn cũng chỉ là nhất thời bị sắc đẹp mê muội, quên mất phu nhân tồn tại, hấn xong rồi.

"Hừ, người rất thích nàng? Nàng dù dễ tiện, vẫn là tiểu thư phủ tướng quân, người nô tài còn dám vọng tưởng?" Từ Thiên đè nén vết thương trên mặt, dù sao là xuất thân nhà võ, sự nhẫn nại đau đớn mạnh hơn người bình thường một chút, hơn nữa bị đổ kị choáng váng đầu óc, giờ phút này mắng người, hoàn toàn không cảm thấy trên mặt có vết thương, có thể nói tâm trạng là rất quan trọng.

Tiểu thư? Trong tâm Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu không nói, không thể dễ dàng tha thứ vũ nhục của bọn họ, chỉ là những người này thật sự

không có cấp bậc, nàng muốn phản bác một câu bọn họ đừng nghĩ sẽ nói được, dù sao không phải là ai cũng giống nam nhân đáng chết kia.

Đột nhiên ý thức được mình nghĩ cái gì, con người tối sầm lại, vẻ mặt có chút phức tạp, Bạch Lê có ảnh hưởng tới nàng, hình như có chút quá.

"Phu nhân, đại phu tới." Không đợi Từ Thiển mắng xong người, đại phu râu bạc đã tới, nhìn thấy mặt của Từ Thiển, thấy vết thương hồng có chút khác thường, cho là đã nhiễm trùng, cau mày nói, "Phu nhân tốt nhất trở về phòng trước, lão phu bó thuốc cho người sau viết phương thuốc, nếu không trên mặt sẽ lưu lại vết sẹo."

"Nhanh, trở về!" Không chờ đại phu nói xong, Từ Thiển đã không ngồi yên, trên mặt đột nhiên lại đau, càng làm cho nàng kinh hãi, mặt nàng không thể bị hủy, hiện tại mặc dù thanh xuân không còn, nhưng được bảo dưỡng. Tướng quân mỗi tháng còn có thể ở trong phòng nàng ngày ngày vài đêm, nhưng nếu mặt mũi này phá hủy, nàng sợ rằng vị trí chủ mẫu Tô phủ sẽ không bảo vệ được.

Oán hận nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, dẫn đoàn người nhanh chóng rời đi, trong lúc vô tình thấy Từ Thành Ngọc si mê nhìn Tô Tiểu Vũ, trong mắt kia đục nhiễm trần trụi không còn che giấu, nhũ mày có chút khinh thường, trong lòng càng ghen ghét Tô Tiểu Vũ.

"Người giống nhau nương người, đi đâu cũng quyến rũ đàn ông!"

Không nhận được, Từ Thiển đi qua bên cạnh nàng nhỏ một ngụm, trong lúc vô tình nói một câu, để cho ngày sau nàng hiểu ra cái gì gọi là biết vậy chẳng làm.

Tô Tiểu Vũ biến sắc, sát ý trong mắt chợt lóe lên, trong lòng bàn tay nhiều hơn một mảnh lá cây, lá cây rời tay, bắn thật nhanh về phía mọi người, lực đạo lá cây trở ngại một người đang bước chân, khiến cho hắn ngã nhào trên đất, ngay tiếp theo mọi người đi bên cạnh té ngã, mà đề người dưới cùng, chính là Từ Thiển.

"A! Các người, phế vật, phế." Đau nhức truyền đến, không đợi nàng mắng xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Một nhóm người luống cuống tay chân nâng Từ Thiển lên, nhanh chóng rời khỏi chỗ ở Tô Tiểu Vũ, nghĩ kỹ lại, hình như mỗi lần tới nơi này bói móc, bị nhục nhã là nhị tiểu thư, nhưng cuối cùng xui xẻo đều là bọn họ, cái địa phương tồi tàn này thật đúng là tà môn!

Đội bọn hắn rời đi, trong sân khôi phục an tĩnh, Tô Tiểu Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, không che giấu sát ý.

Từ Thiển!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mẹ con Tô gia.

Chậm rãi đứng dậy, quanh thân Tô Tiểu Vũ sát ý không giảm mà lại tăng, lạnh lùng nhìn đá vụn trên đất một cái, mặt trên Từ Thiển còn lưu lại vết máu, bàn tay trắng nõn phát ra, hai lá cây đâm vào đá vụn dưới đất, sau một khắc, những đá vụn kia tất cả đều bị thành bột.

Vũ nhục nàng, nàng còn nể mặt cùng vui đùa một chút, nhưng nếu ai dám vũ nhục mẹ nàng, chỉ có chết.

Lúc Từ Thiển ngã nhào nàng liền rắc lên độc dược, mặc dù không cần mạng của nàng ta, nhưng hủy dung dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nâng lên khóe môi, cười lạnh mang theo nồng đậm khát máu, manh mối về mẫu thân đã có, có thể lấy thêm tin tức từ Tô Thanh Viễn bộ, phủ tướng quân thiếu nợ nàng, sẽ phải trả.

Màn đêm hạ xuống, trong bầu trời đêm lấp lánh ánh sáng, không chói mắt, nhưng ánh trăng non tàn mát bên cạnh, lại có vẻ lịch sự tao nhã, gió đêm nhẹ, lá cây xào xạc vang dội, thi thoảng có côn trùng kêu vang, phối hợp ăn ý.

Đã sớm thay một thân quần áo bản, đang muốn nằm xuống, người thấy một làn hương thơm lạ lùng truyền đến, Tô Tiểu Vũ sờ mũi một cái, nhận nhận nhìn phía ngoài cửa sổ, "Nguyệt nhi."

"Chủ tử, người luôn là người đầu tiên phát hiện ra ta, người ta một chút cảm giác thành tựu cũng không có á!" Cô gái bị gọi là Nguyệt nhi, đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, mềm mại nói, chậm rãi đi vào trong nhà, đường cong mê người, đáng vẻ thướt tha mềm mại, gương mặt cực kì kiều mỹ, giờ phút này nàng đang buồn bã nhìn Tô Tiểu Vũ, đội môi đỏ mọng bùi.

Nhìn Liễu Nguyệt phong tình vạn chủng, Tô Tiểu Vũ lười biếng cười một tiếng, buông lỏng cả người, nghiêng dựa vào trên giường, tóc dài không búi mềm mại thả trước ngực, cả người có phong thái thanh thoi nhân hạ, ánh trăng nhân nhật dịu dàng phân tán trên người nàng, vì nàng phủ lên một tầng trắng nhẹ, giống như đứa trẻ sơ sinh mới ra đời, lại như tiên nhân rơi xuống phạm trần, trong lúc nhất thời, Liễu Nguyệt nhìn ngây dại.

"Đẹp mắt?" Âm thanh nhân nhật mang theo hài hước, khiến Liễu Nguyệt lấy lại tinh thần khuôn mặt đỏ bừng, nhiều lúc nàng luôn nhìn chủ tử thành si,

nhưng điều này không thể trách nằng, chủ tử lớn lên như vậy, căn bản là hại nước hại dân nha, cứ ngồi lẳng lẳng như vậy đã làm cho người ta sinh ra động lòng, ngay cả nằng là nữ tử, cũng chạy không thoát.

"Chủ tử chộc ghẹo ta!" Liễu Nguyệt nũng nịu.

"A, ai kêu Nguyệt nhi đáng yêu nhất đây?" Tô Tiểu Vũ cười phát ra tà khí, Liễu Nguyệt không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nằng nhìn thấy chủ tử, chủ tử một thân trường bào xanh biếc, trang phục nam tử, tuần tú phiêu dật, làm hại trái tim tâm hồn thiếu nữ của nằng, kết quả sau lại phát hiện, cái này căn bản ô Long, chủ tử là nữ nhân! (bé Nhi: tui chít với nằng Tiểu Vũ mất thui >.

Nhìn ra Liễu Nguyệt lại nghĩ tới chuyện lúc trước, Tô Tiểu Vũ bật cười, ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi, "Tìm ta có chuyện gì?"

Nghe vậy, Liễu Nguyệt cũng thu hồi vẻ mặt, trên mặt kiều mỵ chỉ còn lại nghiêm túc, "Chủ tử, sau năm ngày, phòng đấu giá bán đấu giá Từ Hiệp thảo."

"Ta sẽ đi." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói ra, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe Liễu Nguyệt khẽ lên tiếng đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nói nói: "Đi điều tra một chút, Bạch Thuật là người phương nào."

Liễu Nguyệt tuy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh gạt đầu một cái, bọn họ làm thuộc hạ, chỉ để ý nghe mệnh lệnh chủ tử, chẳng qua chủ tử ít cùng Bạch gia lui tới, thế nhưng sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với Bạch Thuật?

Mang theo nghi ngờ, Liễu Nguyệt nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

Tô Tiểu Vũ xoa xoa mi tâm, nằm xuống giữa giường, Bạch Lê người này nằng chưa từng nghe nói qua, chỉ sợ dùng tên giả, muốn tra hấn, cũng chỉ có thể tra từ Bạch Thuật, hi vọng tốc độ Liễu Nguyệt có thể nhanh lên một chút, không có ngọc bội của mẹ, nằng có chút lo lắng.

Bên này Tô Tiểu Vũ từ từ ngủ, một chỗ khác phủ tướng quân, trong phòng bóng hình xinh đẹp của đại phu nhân là một mảnh hỗn loạn.

"Nương, người làm sao?" Tô Nghệ Tuyền còn chưa ngủ, liền nghe nói mẩu thân nằng đã bị hủy dung, lập tức vội vã chạy tới, thấy mặt Từ Thiên có vết thương màu xanh, sợ hãi bịt miệng lại.

"Đều do tiện nữ nhân Tô Tiểu Vũ đó!" Từ Thiên thấy nữ nhi tới, buông bàn tay nha hoàn, đôi mắt gần như phóng hỏa, mà Tô Tiểu Vũ chính là ngọn nguồn lửa giận!

Tô Nghệ Tuyền nhú mày, suy nghĩ một chút, hình như đã hiểu ra cái gì, trong lòng có chút áy náy, nằng nói là Tô Tiểu Vũ đẩy nằng vào nước trong ao, chỉ là muốn hành hạ Tô Tiểu Vũ.

"Nha đầu ngọc, nương không trách người, trong Tô phủ này đại phu là lang băm, vết thương thông thường như vậy sẽ không lưu lại sẹo, đừng quá lo lắng."

Nữ nhi do nằng sinh, đang suy nghĩ gì nằng tự nhiên biết, nhìn bộ dáng nằng khéo léo, Từ Thiên chỉ cảm thấy kiều ngạo, đây là con gái của nằng, đoan trang cao quý, tiện nhân kia sao mà vượt qua được.

Tô Tiểu Vũ hạ độc, độc này là nằng tự nghiên cứu, người khác không phân biệt được, trong phủ tướng quân này đại phu sẽ không có bản lĩnh lớn, chỉ có thể nói là bởi vì nhiễm trùng, tỷ lệ lưu sẹo rất lớn, Từ Thiên nghe mơ mơ hồ hồ, tổng kết một chút chính là đại phu vô dụng, phái người đi đến Hồi Xuân đường mời người đến xem.

Người Hồi Xuân đường, cái tử hồi sinh, y thuật cao siêu, người tới chỗ bọn họ, nằng không cần lo lắng, chỉ tiếc là nằng nhất định phải thất vọng rồi.

"Khụ khụ, nương nghỉ ngơi thật tốt, Tuyền Nhi trở về phòng." Tô Nghệ Tuyền sáng sớm rời xuống nước, mặc dù không bệnh thương hàn thực sự nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn có chút cảm lạnh, hiện tại hơi mệt mỏi chút.

"Mau trở về nghỉ ngơi, thân thể này rất quý giá không thể tổn hại, tương lai, phải gả vào hoàng thất đấy!" Từ Thiên thúc giục, nhắc tới hoàng thất, mặt mày đều vui vẻ, hoàng đế mới vừa lên ngôi không lâu, hậu cung không có nữ nhân, con gái nằng quốc sắc thiên hương, hơn nữa lão gia nhà nằng còn là một đại tướng quân, vào cung cũng không phải việc khó, không chừng còn có thể làm hoàng hậu, nếu như có thể, nằng được là mẫu thân hoàng hậu, người khác sẽ hâm mộ nằng không dứt!

Tô Nghệ Tuyền sững sờ, nghĩ đến yến tiệc mùa thu lúc trước nằng ở xa xa gặp qua Hoàng đế, người phong tư trác tuyệt, nằng thường xuyên mơ thấy, nếu nằng có thể gả cho hấn, sẽ tôn quý đến cỡ nào, sẽ thực hạnh phúc, sắc mặt đỏ lên, nằng nhìn Từ Thiên xấu hổ một cái, khẽ nhún người, rồi đi.

Từ Thiên hài lòng nhìn nữ nhi của mình, đột nhiên trên mặt đau xót, đau đến nước mắt chảy ròng, không khỏi thầm mắng bọn thủ hạ làm việc hiệu suất thấp, liếc xéo nha hoàn hỏi, "Người Hồi Xuân đường làm sao còn chưa mời tới?"

"Nô tỳ sẽ đi thúc giục ngay." Nha hoàn kia thân thể run lên, nhanh chóng rời đi, mặt nằng còn đau, không muốn bị thêm một cái tát.

Bóng dáng xinh đẹp của Tô Nghệ Tuyền rời đi, nằng liền đi tới Tuyền Cơ các, trên đường đụng phải Từ Thành Ngọc, lạnh nhạt đứng mực hồ, "Biểu ca."

"À? A, thì ra là Tuyền biểu muội, nghe nói người bị cảm lạnh, người nên nghỉ ngơi nhiều một chút." Từ Thành Ngọc khách sáo nói, trong mắt đều là quan tâm, lại không nhìn ra mấy phần chân thành.

"Đa tạ biểu ca quan tâm, vậy Tuyền Nhi rời đi trước." Tô Nghệ Tuyền nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo nha hoàn rời đi.

Mà Từ Thành Ngọc cũng nhanh chóng rời đi, không dừng lại nửa phần, thái độ này, khiến trong lòng Tô Nghệ Tuyền có chút bất mãn, mặc dù biểu ca này tham tài hảo sắc, nhưng dù sao vẫn là người quý dưới váy nàng, nhưng thái độ hôm nay, sao lạnh nhạt như vậy?

Nữ nhân là một loại sinh vật rất kỳ quái, thời điểm người khác thích người, người lại chán ghét, người ta không thích người, lại sinh lòng bất mãn, giống như tất cả mọi người trong thiên hạ, đều phải đi theo phía sau người, dĩ nhiên, không phải tất cả nữ nhân đều như vậy, nhưng Tô Nghệ Tuyền nằm trong đó "Người nổi bật".

Nghiêng đầu, có chút nghi ngờ hỏi nha hoàn, "Hôm nay biểu ca xảy ra chuyện gì sao?"

Nha hoàn kia suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ đến chuyện nha hoàn cạnh đại phu nhân nói, "Biểu thiếu gia giống như là nhìn thấy nhị tiểu thư vừa thấy đã yêu rồi."

Vừa thấy đã yêu vẫn tính là uyển chuyển, trong lòng nha hoàn kia oán thầm, nghe nói lúc ấy nước miếng Biểu thiếu gia đều chảy ra!

Nghe vậy, trong đầu Tô Nghệ Tuyền hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, trong lòng sự ghen tỵ giống như chum nước bị phá vỡ, không ngừng xông ra, vừa vội vừa nhiều.

"Quả nhiên không dám đánh giá cao ánh mắt biểu ca."

Nha hoàn đi phía sau, ngăn người, trước kia Biểu thiếu gia thích là tiểu thư chứ, nàng thế nào chửi mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mắt ngọc không ngủ.

Từ Thiên trong các, đại phu Hồi Xuân đường xem qua mặt của Từ Thiên, trong lòng nghi ngờ lại không biểu lộ ra, chỉ lưu lại toa thuốc, hắn không dám nói không xóa được hết sẹo, dù sao Từ Thiên này nổi danh khó dây dưa, hắn còn phải trở về cùng sự phụ thương lượng.

Nhìn đại phu rời đi, Từ Thiên an tâm, lệnh nha hoàn đi sắc thuốc, tính toán ngủ, lại nghe người truyền lời, "Phu nhân, Tướng quân trở lại."

Từ Thiên lập tức ngồi dậy, nhìn bóng dáng phía ngoài cửa sổ, vui mừng như rồng mây, lão gia đến thăm nàng ư, bình thường hắn không trở về sớm như vậy, là bởi vì lo lắng nàng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng vẫn có chút ngọt ngào, dù sao cũng là nam nhân nàng yêu cả đời.

Tô Thanh Viễn đi vào, liền thấy sắc mặt Từ Thiên trắng bệch, suy yếu tựa vào trên giường, nhú mồm, năm tháng không có lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt hắn, nếp nhăn gần như không có, chỉ có ngũ quan theo năm tháng lắng đọng, càng thành thực hơn.

"Chuyện gì xảy ra?" Tô Thanh Viễn ngồi xuống bên giường Từ Thiên, cau mày hỏi, hắn trở lại liền nghe nói một đôi mẹ con này xảy ra chuyện, lúc này mới tới xem một chút.

"Lão gia, người cần phải vì ta làm chủ nha." Từ Thiên hai mắt rung rung, bộ dáng nhu nhược nào có nửa phần phách lối trước mặt người ngoài, phần này vừa thấy đã thương, đích xác khiến Tô Thanh Viễn có chút mềm lòng.

Tô Thanh Viễn đưa tay, ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi, "Nói đi."

"Đều là Tô Tiểu Vũ cái đó. Nữ nhân, nàng sáng sớm đi Bạch phủ, ghen tỵ Tuyền Nhi có nhân duyên, liền đẩy nàng xuống nước, ta làm mẹ, đau lòng." Từ Thiên nức nở, giọng nói dào dạt tình cảm, "Ta vì ta nữ nhi đi đòi công đạo, nàng còn đẩy ta, phá hủy mặt của ta."

Nói đến đây, đã là khóc không thành tiếng.

Không thể không bội phục, Từ Thiên diễn quá đạt, lần này nói rõ, đã xem tất cả lỗi đổ lên đầu Tô Tiểu Vũ.

Nhưng Tô Thanh Viễn là ai, hắn có thể lên làm đại tướng quân, là do hắn từng bước từng bước tranh giành, làm sao có thể dễ lừa gạt, trong lòng hắn cũng biết, Tô Tiểu Vũ chỉ là một người thế tội, nhưng nghĩ đến mẹ Tô Tiểu Vũ dù là né ra cũng không có ý định cho hắn một cơ hội, trong lòng âm thầm tràn ngập bi phẫn, trong lời nói không khỏi nghiêng về Từ Thiên.

"Người tới, gọi nhị tiểu thư tới đây, bởi tội phu nhân!"

Giọng nói nghiêm nghị, vừa nghe là biết hắn đã tức giận.

"Không cần!" Từ Thiên lập tức hô, ngay sau đó ý thức được mình đang làm gì, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Tô Thanh Viễn, cười gượng, "Lão gia,

đứa nhỏ này hôm nay đã xin lỗi rồi, không cần phiền toái một lần nữa."

Lão gia đã thật lâu chưa từng thấy qua Tô Tiểu Vũ, nếu để hắn nhìn thấy nàng ta có gương mặt tương tự nữ nhân kia, hắn còn có thể nhẫn tâm đối với nàng sao. Không thể bỏ mặc?

"Vây thì được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt." Tô Thanh Viễn đỡ nàng nằm xong, nhàn nhạt nhìn nàng, nói, "Chăm sóc Tuyền Nhi nhiều chút, không lâu nữa Hoàng thượng sẽ thiết yến, để cho nàng biểu hiện tốt một chút."

Hắn mặc dù thân là đại tướng quân, nhưng trên tay binh quyền không lớn, nếu như Tuyền nhi có thể vào cung làm phi, địa vị của hắn liền cao hơn một tầng, ở trong triều càng có quyền phát ngôn, những đứa con gái khác, mặc dù cũng coi là xinh đẹp, nhưng lại không đủ để vào cung, duy chỉ Tuyền Nhi cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

"Dạ, thiếp thân nhớ." Từ Thiên nghe, trên mặt dịu dàng đáp lời, trong lòng lại hồi hộp.

"Nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đi trước." Tô Thanh Viễn gật đầu một chút, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, quay người đi, khi ánh mắt thoáng qua vết thương trên mặt nàng thì chán ghét.

"Lão gia, không, không ở lại sao?" Từ Thiên không chú ý tới vẻ mặt Tô Thanh Viễn, vừa nghe hắn nói rồi đi, lập tức ngồi dậy, thật vất vả tới, thế nào. . .

"Không, ta còn có chuyện." Không quay đầu lại, trực tiếp ra ngoài phòng, khiến Từ Thiên ở trên giường tức giận đỏ ngầu cả mắt.

Nàng là nữ nhân, tự nhiên nhìn ra được Tô Thanh Viễn đã càng ngày càng lạnh nhạt với nàng, dung nhan không còn nữa, nàng làm thế nào khóa được lòng của nam nhân, huống chi, là một nam nhân chưa bao giờ đặt nàng ở trong lòng, nàng cho là, những năm này nhìn trong phủ có thể thiếp xinh đẹp kia, tâm đã chết lặng, nhưng lại nhìn thấy hắn tuyệt tình, vẫn nhìn không được đau lòng.

Cũng may, nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân, mà nàng, có một nữ nhi không chịu thua kém ai.

Tô Thanh Viễn đi xa, chẳng có mục đích đi trong phủ tướng quân, bắt tri bắt giác đi tới chỗ viện Tô Tiểu Vũ ở, hình như một năm rồi hắn chưa từng thấy qua người con gái này, trước kia mỗi lần thấy nàng, cũng đều là nàng hỏi hắn chuyện mẫu thân nàng, cái này không khác nào rắc muối trên vết thương của hắn, không thường xuyên qua lại, hắn mắt không thấy, tâm không phiền.

Nghĩ đến nữ nhân kia, Tô Thanh Viễn vẫn sẽ đau lòng, đó là nữ nhân hắn yêu duy nhất, cho dù nàng mang đứa bé của người khác, hắn vẫn nguyện ý cưới nàng, hắn nói qua, chỉ cần nàng nguyện ý, nữ chủ nhân tướng quân này phủ chính là của nàng, nhưng khi nàng cùng hắn trở về, chỉ nói là cần một chỗ vắng vẻ an tĩnh.

Nàng mặc dù có tiếng là thiếp thất, nhưng lại chưa bao giờ để cho hắn gần nàng, hắn biết trong lòng nàng yêu người khác, nhưng hắn có thể đợi, hắn cố gắng lấy lòng nàng, liên đới sử Tô Tiểu Vũ như nữ nhi ruột thịt, hắn cho là hắn có thể cảm động nàng, lại không nghĩ rằng, hắn lần nữa tới viện thì không thấy mẹ con bọn họ.

Người làm nói, có người nhìn thấy nàng lên xe ngựa một người đàn ông, lúc đó hắn gần như tức giận đỏ mắt, hắn để cho tất cả tâm phúc toàn bộ đi ra ngoài tìm người, chính hắn cũng phát điên tìm kiếm khắp nơi, nhưng hắn không còn gặp được nàng, hắn đối đãi nàng như chân bảo, nhưng nàng đâu rồi, vứt bỏ như giày cũ!

Ba năm sau, Tô Tiểu Vũ trở lại, sợ là nữ nhân kia chê nàng làm phiền mới cho ra khỏi nhà, hắn vốn muốn ném nàng ra ngoài, lại thấy gương mặt nàng giống mẫu thân nàng y hệt, cuối cùng không đành lòng.

Đội thu hồi suy nghĩ, người đã không biết vào viện từ lúc nào, nhú nhú mày, đột nhiên không muốn gặp Tô Tiểu Vũ, xoay người, bước nhanh rồi đi.

Giờ phút này, Tô Tiểu Vũ vốn nên ngủ yên, chậm rãi mở mắt, nhàn nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ, không khỏi suy nghĩ.

Yêu là cái gì? Tô Thanh Viễn yêu mẫu thân nàng, nàng không nghi ngờ, nhưng nếu yêu thương nàng, tại sao còn hoài nghi nàng, còn tin Từ Thiên nói lung tung?

Thật ra thì, Tô Thanh Viễn trước kia đối với nàng không có ác ý, nếu không làm cho nàng thấy những thứ đồ không sạch sẽ kia, tướng quân phủ này, nàng cũng không có ý định đi thu thập.

Tô Thanh Viễn ẩn ngược lại sẽ oán mẫu thân lạnh lùng, nhưng nếu không phải ban đầu hắn thiếu chút nữa cưỡng bức mẫu thân, làm hại mẫu thân lấy chết uy hiếp, đầy chầy đầy máu, mẫu thân như thế nào lại chán ghét hắn như vậy, có nàng chán ghét đi nữa, nhưng vì nàng, mẫu thân vẫn ở nơi đây, nhưng đến cuối cùng, cuối cùng không có tránh thoát những người đó.

Mẫu thân vẫn cho là nàng giấu giếm rất khá, nàng tự nhiên cũng có thể giả bộ như không biết nói.

"Mẹ."

Tô Tiểu Vũ nhỏ giọng nỉ non, xoa không thấy có ngọc bội trong ngực, trong mắt chứa lạnh lẽo, đứng dậy, phủ thêm áo khoác, mũi chân nhẹ một chút, khinh công mở ra, một cước đạp lên ngọn cây trong sân, tung người nhảy một cái, cả người giống như chim bay, dáng người nhẹ nhàng, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời đêm.

Chương 9: Phong ba.

Lăng thành là trung tâm chính trị văn hóa, sự phồn vinh kia không cần nói cũng biết, hai bên đều là phố lớn quán nhỏ, cái gì cũng có bán, tiếng la của người bán hàng rong và trên tiếng cười đùa trên đường không ngừng.

Ngọc Mãn Đường là quán rượu lớn nhất lăng thành, là sản nghiệp của Bạch gia, quán rượu phục vụ chu đáo, nhưng giá tiền cũng rất đắt, người dám đến nơi này thân phận cũng sẽ không thấp.

Ngọc Mãn Đường nhả gian lầu hai, tiểu nhị từ bên trong ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, đi hai bước, vẫn là nhìn không được quay đầu lại tìm hiểu xem, người tới Ngọc Mãn Đường bọn họ, không giàu cũng quý, bộ dạng xinh đẹp cũng không ít, nhưng anh tuấn giống như thiếu gia trong gian phòng trang nhã này, chưa từng thấy qua.

Trong gian phòng trang nhã, một tên nam tử nửa tựa vào trên giường êm, nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm bảo trên người hần màu lam nhạt, cảm bảo thêu tường vân bạc, tóc buộc lên cao, hợp với gương mặt như bạch ngọc, quả nhiên là thế giai công tử, cũng khó trách tiểu nhị kia cảm thán.

Bên cạnh hần là một nữ tử non nớt, trên khuôn mặt hồng hào là một cặp mắt thật to, sáng ngời như ngôi sao, dưới mũi chiếc mũi thẳng là đôi môi hồng, đáng yêu linh động, lúc này nàng đang một tay nâng cằm lên, gương mặt nhìn công tử áo lam.

"Chủ tử Tiểu Vũ." Nữ tử bắt mạch chu môi kêu, âm thanh mềm mại, kết hợp với bộ dạng nàng liếc mảy, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Tây Vân rất buồn bực, thật sự rất buồn bực, chủ tử Tiểu Vũ là tới tham gia buổi đấu giá, nàng thích náo nhiệt, cho nên mới cùng Liễu Nguyệt trao đổi, nàng đi theo, nhưng còn bây giờ thì sao, buổi đấu giá sắp bắt đầu, chủ tử còn đang ngủ!

"Thế nào?" Giọng nói sạch sẽ như suối, không phân biệt nam nữ, nghe rất hay, nam tử áo lam chậm rãi mở mắt, nghiêng mặt qua, lười biếng nhếch môi, trong mắt còn mang sự mơ màng mới tỉnh, chủ tử Tiểu Vũ trong miệng Tây Vân, chính là nàng Tô Tiểu Vũ.

"Chủ tử, buổi đấu giá sắp bắt đầu!" Tây Vân thấy nàng tỉnh lại, vui mừng như rồng mây, chớp mắt to, nhào tới.

Đưa tay ngăn lại thân thể mềm mại đánh tới, Tô Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ cười nói, "Ta nhớ, còn một canh giờ mà?"

Tây Vân sững sờ, nịnh lạt đứng thẳng, làm nũng với Tô Tiểu Vũ, "Chủ tử Tiểu Vũ, ngài hiểu ta nhất, chúng ta đi sớm một chút nha."

Vẫn thích tham gia náo nhiệt như vậy, nha đầu này còn lớn hơn nàng một tuổi nha.

Tô Tiểu Vũ day day huyết thái dương, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt nha đầu đáng yêu như vậy, đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Tây Vân một cái.

Tây Vân chớp mắt một cái, nhảy lên tại chỗ, chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, đề lên bả vai nàng, cũng không đợi nàng phản ứng, một thôi bạc ném lên bàn, liền chạy ra bên ngoài.

Tô Tiểu Vũ cúi đầu nở nụ cười, cúi đầu phui phui quần áo, lấy chiếc quạt trên bàn, đi theo Tây Vân, hai người một trước một sau đi ra ngoài, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi, nữ tử hoạt bát động lòng người, nam tử phiêu dật tuấn tú, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Hai người đi khá nhanh, rất nhanh đã tới phòng đấu giá của Bạch gia, phòng đấu giá của Bạch gia khác với phòng đấu giá bình thường, là một viện rất lớn, viện môn là hai tỷ hưu cầm thạch, mà cặp mắt tỷ hưu là bốn viên phi thúy màu lục, dưới ánh mặt trời phát sáng rạng rỡ, mà trên tấm bảng có ba chữ ngọc to "Phòng đấu giá", càng thêm lộ ra tôn quý và tài phú.

Cửa son son chính mở rộng ra, hai hàng hộ vệ chỉnh tề xếp hàng hai bên trong cửa, mặt không biểu tình, khí thế bức người, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ liền có thể nhìn ra người bọn họ không có chỗ nào mà không mang tuyệt kỹ, khó trách, phòng đấu giá ngày mai ra ra vào vào nhiều bảo bối như vậy, lại không có người nào dám tới quấy rối.

Khẽ nhếch môi, Tô Tiểu Vũ một tay đề sau lưng, một tay nắm ngọc phiến, cất bước bước vào cửa chính, Tây Vân liền theo sát phía sau, cười híp mắt nhìn hai hàng người trước mắt.

"Công tử, mời tới bên này." Một gã sai vặt khuôn mặt tuấn tú tiến đến, cười ôn hòa, dẫn đường cho Tô Tiểu Vũ.

"Đa tạ." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười, cất bước đi theo.

Đường hành lang, hàng trúc xanh biếc, núi giả từ ngọc, suối nước bao quanh núi giả, đi qua hành lang thật dài, chính là một đường đá, mỗi một cục đá lớn nhỏ như nhau sáng bóng, có thể nhìn ra được, những thứ này đều trải qua tỉ mỉ chọn lựa, khảm nạm, không hề là nhà giàu nhất lăng thành.

"O, đây là cô nương nhà ai xinh đẹp như vậy?" Tây Vân xem đến nhập thần, đột nhiên phát hiện cách chủ tử Tiểu Vũ một đoạn khá xa, sau một lúc bức tức, đang chuẩn bị đuổi theo, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một tên nam tử, dáng dấp bình thường, nhưng ăn mặc cũng rất cao quý, trên đầu cài trâm tóc thượng hạng Dương Chi Ngọc, trường bào màu trắng là gấm vóc Du Châu sản xuất, phía trên có hoa văn do rất nhiều kim tuyến thêu thành, trên chân giày cũng đầy kim tuyến, cả người nhìn qua.

"Tục không chịu được." Tây Vân âm thầm oán thán, chống lại cơn mắt đắm đuối của hắn, chỉ cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một lúc, ánh mắt lạnh lẽo, không thèm quan tâm đến lý lẽ đi đến phía trước.

"Tiểu tiện nhân, ngươi thế nhưng không nhìn ta!" Tiền Tuấn Kiệt mặt tối sầm, đưa tay muốn bắt Tây Vân, Tây Vân hí mắt một cái, quay thân tránh ra, tay liền muốn giết hắn, nhưng nghĩ tới không thể gây ra phiền toái cho chủ tử Tiểu Vũ, gắng gượng đưa tay trở lại, nội lực mạnh mẽ thu hồi khiến thân thể nàng cứng đờ, cũng chính là một cái chớp mắt này, Tiền Tuấn Kiệt không cam lòng lần nữa đưa tay, lại không nghĩ rằng Tây Vân trốn một chút không tránh, trong nội tâm vui vẻ, liền tóm lấy nàng tay.

"Được bản công tử coi trọng, là phúc khí của ngươi, hừ, ngươi tốt nhất đừng rượu mời không uống uống rượu phạt." Tiền Tuấn Kiệt cười hả hê, Tiền gia bọn họ gia tài vạn triệu, nữ nhân kia có thể chống cự được sao?

"Buông ta ra!" Tây Vân mặt tối sầm, dùng sức hất tay Tiền Tuấn Kiệt ra, chán ghét lau chùi trên quần áo, trong lòng càng nghĩ càng ghê tởm, chủ tử Tiểu Vũ đã dạy nàng, không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, bây giờ nàng không có cách nào nhìn!

"Tiện nhân, ngươi biết ta là ai. A!" Tiền Tuấn Kiệt tự nhiên nhìn thấy trên mặt Tây Vân chán ghét, tức giận không chịu nổi, tiếng mắng còn chưa xuất khẩu, liền bị Tây Vân bóp trụ cổ, cổ truyền tới đau đớn khiến hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, hắn là người tham tài háo sắc, nhưng hắn càng sợ chết.

Tây Vân hừ lạnh một tiếng, tay hơi dùng sức, hai mắt nhìn hai mắt hắn đỏ bừng, sắc mặt tím lại, một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu, nhưng ai đoán được, nàng có thể chỉ một tay lấy tánh mạng người ta như Tu La?

"Cứu, cứu mạng."

Tiền Tuấn Kiệt hô hấp trở nên khó khăn, khó khăn từ trong cổ họng nện ra lời, hắn không muốn chết, hắn không muốn chết!

"Dám cợt nhả bản cô nương, ngươi không muốn sống?" Tây Vân hừ lạnh, nàng có dáng dấp đáng yêu, nhưng trên thực tế nàng là một trong bốn đại quân sư Vũ các tính khí kém nhất, hôm nay xú nam nhân này đụng nàng, đừng trách nàng độc ác.

"Lớn mật, bên trong phòng đấu giá há có thể cho phép ngươi càn rỡ!" Hộ vệ tuần tra phòng đấu giá chạy tới, trợn mắt nhìn Tây Vân, "Cô nương xin buông tay, chớ để bọn ta động thủ."

Tây Vân đang nổi nóng, nơi nào nghe lời hắn, tay dùng thêm sức, Tiền Tuấn Kiệt kia trực tiếp ngất đi.

Hộ vệ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra, đâm về Tây Vân, nội lực cường đại che kín thân kiếm, Tây Vân biến sắc, ném Tiền Tuấn Kiệt ra, lách mình né tránh trường kiếm của hắn, tay mò về eo, chuẩn bị rút nhuyễn kiếm ra, lại nghe "đùng" một tiếng, trường kiếm của hộ vệ đứt đoạn, mà hộ vệ kia cũng ngã nhào trên đất, che tim, không thể tin nhìn chăm chăm sau lưng Tây Vân.

Bọn họ là hộ vệ Bạch phủ tất cả đều võ công cao cường, một chiêu liền đánh ngã hắn, người này rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phòng ngọc xa xỉ.

"Người của ta, không ai được phép khi dễ."

Tô Tiểu Vũ chậm rãi đi trở về, nhàn nhạt nhìn qua hộ vệ một cái, hàn ý trong đó, khiến hộ vệ kia không tự chủ được rung mình, sợ hãi dâng lên từ đáy lòng, hắn cũng không biết, tại sao lại e ngại thiếu niên thoát nhìn như vô hại này.

"Chủ tử Tiểu Vũ, thật xin lỗi." Tây Vân đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, trong lòng biết mình gây họa, ủy ủy khuất khuất, không dám ngẩng đầu.

Tô Tiểu Vũ không lên tiếng, chỉ xoay người chuẩn bị đi, lại bị người ta ngăn lại.

"Phòng đấu giá Bạch gia há là nơi có thể cho bọn ngươi quấy rối! Đứng lại cho ta!" Người tới mặc áo bào màu đen, nhìn qua giống như là thủ lĩnh hộ vệ, hắn lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Vũ, trong tay nắm chặt trường kiếm, thực lực thiếu niên này hắn vừa mới chứng kiến, hắn biết mình không phải là đối thủ của hắn, nhưng phòng đấu giá tôn nghiêm không thể để cho chà đạp, dù là hắn chết!

"Người ngăn được ta?" Tô Tiểu Vũ cười, mắt cong cong, lông mi thật dài như cánh bướm run rẩy, nụ cười này, giống như Tuyết Liên nở rộ, thanh khiết tuyệt trần.

Thủ lĩnh hộ vệ kia ngờ ngẩn hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy đáy mắt nàng là châm chọc khinh miệt liền tỉnh táo lại.

Nụ cười này rất đẹp, nhưng mà, Tây Vân biết rõ tính tình Tô Tiểu Vũ, toát ra mồ hôi lạnh, chủ tử Tiểu Vũ bình thường sẽ không cười như vậy, nếu cười như thế, tức là đã chọc giận nàng "Cười", sẽ không có kết quả tốt.

Chủ tử Tiểu Vũ là chủ tử tốt nhất thiên hạ, nhưng nàng rất bao che, không cho phép người khác khi dễ người mình; tính khí chủ tử Tiểu Vũ rất tốt, nhưng mà nàng có một kiêng kỵ, đó chính là không thích người khác ra lệnh cho nàng.

Cho nên, chủ tử Tiểu Vũ hôm nay sẽ tức giận.

Tây Vân lặng lẽ lui về phía sau, cúi đầu, nói nhiều sai nhiều, cho nên nàng hiện tại giữ yên lặng.

"Người!" Lời Tô Tiểu Vũ nói, trong mắt khinh miệt, trực tiếp khiêu chiến tự ái thủ lĩnh kia, nhiều năm qua, hắn dựa vào một thân võ công trong phòng đấu giá địa vị coi như cao, sao có thể cho phép người khác xem thường mình như vậy? Đưa tay rút kiếm, nội lực lưu chuyển, khí thế hung hăng chờ Tô Tiểu Vũ.

"Sàn sạt."

Bốn phía đột nhiên vang lên tiếng ma sát của cây cối, trong mắt Tô Tiểu Vũ tràn ngập lười biếng, khỏe môi tươi cười không giảm mà lại tăng, thế nhưng mái tóc màu đen đã bay lên, thanh kiếm giấu ở trong tay áo tay cũng nhẹ nhàng hiện ra.

Thủ lĩnh kia có chút kỳ quái nhìn cây cối phía sau nàng kêu sào sạc, có chút kỳ quái, trong lòng càng thêm cảnh giác, tay cầm kiếm cũng chặt một phần.

Hai người đang định ra tay, người dẫn đường lúc ban đầu cho Tô Tiểu Vũ vội vội vàng vàng chạy trở lại, đi theo phía sau hắn là nam tử cả người áo đen, hai người có vẻ nôn nóng.

"Vũ thiếu gia xin hạ thủ lưu tình!" Nam tử áo đen kia vận khởi khinh công, trên không trung lật một cái, rơi xuống trước mặt Tô Tiểu Vũ, mặt lộ xấu hổ.

Nếu không phải hắn tới chậm, cũng sẽ không khiến vị quý khách kia bị khinh bỉ.

"Người là ai?" Tây Vân nhảy ra, nghi ngờ hỏi, chủ tử Tiểu Vũ của nàng không có giao tình cùng người Bạch gia, người này không cần tôn kính chủ tử mới đúng, dung mạo của nàng ngây thơ, nhưng không ngốc.

"Khụ khụ, cô nương." Nam tử áo đen bị vẻ mặt của nàng đè phòng giống như cướp khiến hắn rất lúng túng, đang muốn mở miệng, lại bị Tô Tiểu Vũ cắt đứt.

"Đi thôi." Tô Tiểu Vũ lạnh nhạt nói, thu tay, sau lưng cây cũng ngừng vang.

"Ha ha, ta là quản gia Bạch phủ Bạch Ngọc, công tử mời tới bên này, ta đã vì công tử chuẩn bị xong số phòng số 13, mời công tử đi." Nam tử áo đen ôm quyền, đi ở phía trước dẫn đường, âm thầm ra dấu tay cho thủ lĩnh kia, để cho hắn rời đi.

Người nọ thấy vậy, kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn mới vừa đắc tội ai, phòng số 13, là phòng dành riêng cho người nọ, thế nào thế nào.

Phòng đấu giá Bạch phủ phân ba tầng, hai ba tầng có phòng ngăn cách, một tầng là cho bách tính bình thường, tầng hai dành cho người có thân phận phú quý một chút, trong đó tầng thứ ba gian phòng số 13, chỉ cấp cho một người vào, người kia thân phận đặc biệt, không người kia thân phận gì.

Tô Tiểu Vũ rời đi thật lâu, thủ lĩnh kia vẫn đứng tại chỗ, nghi hoặc không thôi, cho đến khi những hộ vệ khác gọi hắn rời đi.

"Công tử xin mời." Bạch Ngọc mang Tô Tiểu Vũ lên lầu ba, đi tới phòng số 13, cười ôn hòa, "Kính xin công tử tự mình mở cửa."

"Ah? Ta còn nói người này theo dọc đường đi phục vụ thật chu đáo, như vậy tới nơi này lại không chu đáo rồi hả?" Tây Vân kỳ quái hỏi, hắn theo dọc con đường này rất cung kính, cũng không thể không mở nổi cửa.

"Cô nương có điều không biết, không phải Bạch Ngọc phục vụ không chu đáo, chỉ là, cánh cửa này, Bạch Ngọc không có tư cách mở." Nụ cười Bạch Ngọc ôn hòa không giảm, chậm rãi lui ra.

Tây Vân kỳ quái nhíu mày, không có tư cách? Vậy nàng có tư cách không? Nghĩ tới đây, đưa tay, muốn đập vào tay cầm cửa, không nghĩ đến một đôi tay đôi bạch ngọc thon dài trắng nõn trước nàng một bước đè xuống tay cầm của cửa.

"Chủ tử Tiểu Vũ?" Tây Vân kinh ngạc ngẩng đầu, nàng nhớ rõ chủ tử đứng phía sau, cũng chỉ là một cánh cửa, làm sao phải cần chủ tử động tới?

"Ken két." Một tiếng, Tô Tiểu Vũ sắc mặt như thường đẩy cửa ra, đi vào, quay đầu lại nhìn nhận nghi ngờ nhìn Tây Vân, chậm rãi nhếch môi, "Còn không đi vào?"

"À? Ồ!" Tây Vân ngẩn người, chạy vào đi theo.

"Trời à, đây là chỗ nào?" Tây Vân kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, cây cột bạch ngọc, bệ cửa sổ bạch ngọc, giường êm bạch ngọc, bàn ghế cái ly bạch ngọc, tản ra ánh sáng óng ánh thanh nhã, các mặt khác toàn bộ rèm cửa do gấm vóc màu đen phối trí mà thành, cao quý trang nhã, làm cho người ta sợ than phục.

"Phòng 13." Mặt không đổi sắc, Tô Tiểu Vũ nghiêng dựa vào trên giường êm, da hắc hỏ ở phía trên, mềm mại thoải mái, làm nàng không nhận được cảm thán chủ nhân gian phòng này biết cách hưởng thụ.

"Ta...ta biết đây là phòng 13, nhưng, nhưng không khỏi quá xa xỉ đi, đều là bạch ngọc nha!" Tây Vân đưa tay sờ sờ bàn ghế, con mắt tròn to bây giờ còn chưa khôi phục như cũ, có tiền, rất có tiền, chuyện này nàng tới thật không phí, thêm kiến thức, chủ tử biết là ai sao!?

"Không phải muốn nhìn đầu giá sao? Bắt đầu." Tô Tiểu Vũ hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, theo bản năng ở trên giường nệm cọ xát, mấy ngày nay không có ngọc bội của mẹ, nàng không ngủ được, hiếm có khi buồn ngủ, nghỉ ngơi trước đã.

"Đến cô tử hiệp, đánh thức ta."

"A, nhưng chủ tử Tiểu Vũ, người không xem sao." Tây Vân nhìn tình cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng lấp lánh, nghe được Tô Tiểu Vũ nói, xoay đầu lại thấy nàng hồ hấp trở nên đều đặn, lại ngủ thiếp đi, không khỏi rất kỳ quái, lại đột nhiên phát hiện gian phòng rất an tĩnh, mắt trừng càng lớn, này, nàng này rõ ràng nhìn thấy người phía dưới đều gào thét ở đây, sao thế nào.

Đưa tay sờ sờ trên cửa sổ có móng một tầng sa, vật này không trở ngại tầm mắt của nàng, lại có thể ngăn trở âm thanh bên ngoài? Này, vật này phải bỏ ra số tiền lớn đi, có, có tiền!

Tây Vân cảm thấy, hôm nay, ánh mắt của nàng muốn mở lớn hơn nữa rồi, mà dự liệu của nàng rất đúng, bởi vì. Nàng lúc này không động được!

Mặc dù võ công nàng không phải đỉnh cao, nhưng được chủ tử bồi dưỡng, cảm giác bén nhạy khác thường, là ai, có thể khiến nàng không có chút cảm giác nào dưới tình huống này điểm huyết của nàng?

Người tới võ công rất mạnh, làm cho sống lưng nàng toát ra trận mồ hôi lạnh.

Chủ tử, chủ tử vẫn còn ở bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cho một cái tát.

Có lẽ là giường này quá êm làm cho nàng thoải mái, có lẽ là trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, giấc ngủ Tô Tiểu Vũ rất sâu, Tây Vân bị mang đi, sang gian phòng khác, nàng hoàn toàn không cảm thấy được chút nào, vẫn ngủ sâu như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỏ đi tất cả vẻ mặt, chỉ còn lại vẻ điềm tĩnh khi ngủ say, hàng lông mi dày che một chút ánh sáng, lưu lại hai bóng mờ nhạt, cái mũi xinh xắn bởi vì hồ hấp, cánh mũi nhẹ nhàng lay động, làn da mịn màng, giống như đứa bé ra đời, nhu thuận đáng yêu.

Toàn thân Bạch Lê áo trắng không dính bụi trần, ống tay áo có một vòng đỏ, tóc đen như mực được buộc lên cao, nổi bật lên thân hình thon dài của hắn, hào hoa phong nhã, khí chất đó, tăng giảm nửa phần cũng sẽ phá hư vẻ đẹp hoàn mỹ vốn có, mặt như bạch ngọc, mày kiếm thon dài, lông mi thật dài bởi vì trông mắt hắn nhìn Tô Tiểu Vũ mà có hình ảnh nhân nhật phản chiếu trong đó, nửa che đi con ngươi màu hổ phách của hắn, nhưng có thể nhìn ra bên trong tràn đầy dịu dàng, giống như ánh mắt tỷ muội, mềm mại không thể tin được, môi mỏng nâng lên, nụ cười này, giống như tia sáng đầu tiên của mặt trời, cũng không lóng lánh, lại ấm áp xuyên thẳng thẳm sâu lòng người.

Chậm rãi ngồi xuống ở bên người nàng, nằm xuống tư thế giống nàng, nghiêng đầu qua, lẳng lặng nhìn nàng.

Chưa bao giờ biết rằng, hắn cũng sẽ có ngày nhớ một người nhiều đến vậy, kể từ ngày đó tách ra, kế hoạch hôm nay cũng đã hình, người của Vũ các đang tìm Tử Hiệp thảo, nhất định là nàng cần, Tử Hiệp thảo này đối với người luyện võ mà nói, tuy thật sự là thuốc bổ tốt, nhưng không coi là cực phẩm, chỉ là nàng muốn, vậy thì hắn cho nàng, tin tức muốn bán đầu giá Tử Hiệp thảo này, là hắn cho Bạch Thuật lan rộng ra ngoài.

Trên danh nghĩa là nữ nhi Tô Thanh Viễn, thực tế là hơn mười năm trước tướng quân phủ mang vào một nữ tử xinh đẹp, tám năm trước, mẫu thân của nàng không biết tung tích, nàng, cũng mất đi tin tức, ba năm sau trở lại, bên ngoài nổi tiếng là thứ nữ vô năng của Tô gia, bị mọi người khi dễ, nhưng âm thầm lại thành lập Vũ các, tứ đại quân sự Tây Vân, Ngân Điện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong.

Về phần nàng mất tích ba năm này, hắn cũng không tra được nửa phần, chỉ là không sao, chờ vật nhỏ tự nguyện nói, hắn tự nhiên biết.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khẽ cong lên môi hồng, ướt át trong suốt, ngọt ngào như trái cây, có người hái, ánh mắt Bạch Lê tối sầm lại, tim đập

nhanh không dứt, có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, quyết định không hề làm khó mình nữa, chậm rãi cúi mình xuống, hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn kia, sức lực êm ái, giống như hôn trên bảo, cẩn thận từng ly từng tý.

Cho dù là đơn giản môi đụng môi, hắn cũng cảm thấy hài lòng.

"Ba!"

Bạch Lê ngẩng đầu, nhíu mày nhìn người đã ngồi thẳng Tô Tiểu Vũ, đưa tay sờ sờ má trái đang đau, âm thầm thở ra một hơi, hắn không có lòng phòng bị với vật nhỏ coi như xong, nàng thật đúng là xuống tay được.

"Trà ngọc bội cho ta." Giọng nói Tô Tiểu Vũ rất lạnh nhạt, ánh mắt nhìn hắn tất cả đều là xa cách, nhưng tay sau lưng, lại hơi nắm chặt.

"Ta nói không cho, ngươi có thể làm gì ta?" Bạch Lê nhíu mày, cười híp mắt nhìn nàng, trên mặt là vẻ vô lại.

Tô Tiểu Vũ giận đến cắn răng, mắt to nhíu lại, biến sắc, giờ tay lên đưa ra hai ngón tay, lấy ngón tay làm kiếm, tràn đầy nội lực, trực tiếp gác trên cổ hắn.

"Ngươi đánh không lại ta." Trong mắt Bạch Lê xẹt qua kinh ngạc, vật nhỏ biết rõ đánh không lại hắn, tại sao lại còn cử động như vậy?

"Ta biết rõ." Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng bây giờ rất yếu, nhưng chỗ ngón tay vẫn đặt trên cổ hắn không thu hồi.

Lạ nha, biết rõ rồi mà còn có phạm phải? Trong mắt Bạch Lê tất cả đều là hứng thú, hắn thật sự rất mong đợi kế tiếp nàng muốn làm chuyện gì.

"Vậy ngươi nói một chút, nghĩ thế nào đối phó ta?" Bộ dáng thỉnh giáo kia, nếu như không phải là thời điểm không đúng lúc, nàng thật đúng là muốn cười cho hắn xem.

"Ta không muốn đối phó ngươi." Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, tiến lên trước một chút, cười híp mắt nhìn hắn, mắt to cong cong, rất là đáng yêu.

"Hả?" Bạch Lê cũng cười gian, lại gần một chút, không chút nào kiêng kỵ, ngón tay trên cổ vẫn còn uy hiếp tính mạng mình, tay không an phận đưa đến mặt của Tô Tiểu Vũ.

Chỉ là, lần này, Tô Tiểu Vũ không hề như ý nguyện, ngã ngửa người về phía sau, tránh khỏi bàn tay hắn, mà ngón tay của nàng, cũng nhanh chóng từ cổ Bạch Lê, chuyển qua trên cổ của mình.

"Ngươi làm gì đây." Ánh mắt Bạch Lê run lên, tay giữa không trung cảm thành quyền, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Sinh từ cổ, ta chết ngươi cũng phải chết, ta đánh không lại ngươi, mà ta có thể lấy mạng của ngươi." Nụ cười Tô Tiểu Vũ không giảm, trên tay phát lực, trên cổ trắng nõn lập tức nhiều hơn một vết máu, màu sắc đỏ tươi, rất bắt mắt.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Bạch Lê giống như bị vết máu kia làm cho đau đớn, lệ khí nồng đậm trút xuống, Tô Tiểu Vũ gần như không biết hắn động thủ như thế nào, sau một khắc, người đã đến trong ngực của hắn, đôi tay bị khóa, vết thương trên cổ cũng bị người che.

"Ngươi."

"Câm miệng." Chưa bao giờ nói giọng lạnh lẽo, trong lòng Tô Tiểu Vũ chợt lạnh, gương mặt nhìn nam nhân không biểu tình, dù chưa có động tác gì, thế nhưng khí chất giống như hoàng đế, nàng suýt nữa không chống đỡ được, đây, mới thật sự là hắn, không khỏi liên nghĩ như vậy.

Chỉ là, bị hắn rống như vậy, trong lòng có chút phát giác bị uất ức, bị thương là nàng, hắn tức cái gì, tức giận coi như xong, hắn rống làm gì?

Cổ chợt lạnh, Tô Tiểu Vũ không nhận được rứt cổ một cái.

"Đừng động." Giọng nói lạnh lẽo như cũ, nhưng động tác bồi thuốc cho nàng, rất nhẹ nhàng.

"Động gì chứ?" Trong lòng cực kỳ buồn bực, Tô Tiểu Vũ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bạch Lê, mơ hồ yếu ớt như tiểu nữ, trong mắt hiện ra tia sáng không hiểu.

"Về sau đừng lấy chính thân thể mình nói giỡn nữa." Không để ý tới câu hỏi của nàng, giọng nói bên trong Bạch Lê lạnh nhạt cường thế không cho cãi lại, động thủ bề nàng, để tránh cho động tác của nàng nghiêng đầu làm vết thương ra máu.

"Ta sẽ không chết, không cần phải lo lắng tính mạng của ngươi." Tô Tiểu Vũ thu lại tâm tình kỳ quái, khẽ rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói, trong lòng không hiểu có gì mất mát.

Cảm giác đột nhiên tay ngang hông nắm chặt lại, thít lại làm nàng có chút đau, lông mày thanh tú cau lại, lại biết nếu phản kháng, rất không sáng suốt, mím môi, không nói được lời nào.

"Ngươi cho rằng, ta lo lắng vì chuyện đó." Bạch Lê hơi híp mắt, tình cảm trong mắt rất phức tạp, phức tạp khiến Tô Tiểu Vũ sợ.

Tô Tiểu Vũ khẽ tránh ánh mắt, giữ yên lặng.

"Nói!" Bạch Lê không cho phép nàng trốn tránh, đưa tay nâng mặt nàng trở lại, màu sắc đôi mắt trở nên thâm thúy, khóa chặt ánh mắt trên nàng, như muốn nàng trả lời rõ ràng.

Trong nội tâm Tô Tiểu Vũ không bình tĩnh, mỗi một lần nhìn thấy nam nhân này, tâm trạng rất khó ổn định, lại nghe rõ ràng là giọng điệu ra lệnh, trong lòng phiền muộn, lời nói ra phần lớn không có suy nghĩ.

"Đúng, là người thì sẽ sợ chết, người vì cái gì sẽ không, nếu không có sinh tử cỗi, ta chết, người sợ là cũng không thoát được."

Tô Tiểu Vũ đẩy hán ra, đứng lên, trên mặt là nụ cười yêu kiều, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Bạch Lê chậm rãi thò ra một hơi, lạnh lẽo trên mặt rút đi, phong thái yêu nghiệt trở về trên người hán, nằm về sau một cái, một tay đỡ đầu, tư thái mê người.

"Không phải muốn ngọc bội sao? Ở trên người ta, tự mình tìm."

Môi mỏng tà khí khẽ nhếch, nụ cười vui vẻ, đôi mắt không hề chớp nhìn Tô Tiểu Vũ cười dịu dàng, thiếu đi dịu dàng hoặc lạnh lẽo lúc trước, tuy là đang cười, kì thực lạnh như băng.

Trong lòng có chút không thoải mái, trong tay áo Tô Tiểu Vũ nắm tay thật chặt, chậm rãi buông ra, trên mặt không còn nửa điểm gọn sóng, không nhanh không chậm mà đi đến bên giường, nửa cúi người, đưa tay lục lọi trên người Bạch Lê, cái gì cũng không có, hơi híp mắt lại, tay chuyển một cái, kéo dài lưng hán xuống, tởm lạo áo bào, lập tức chảy xuống, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và lồng ngực bóng loáng xinh đẹp.

Hơi mất hồn, Tô Tiểu Vũ chuẩn bị tháo xiêm áo của hán, nhưng mở chân ra lại cảm giác giường bị hạ xuống, thân thể không vững, ngã về phía trước, đúng lúc đặt ngay tại trên người của Bạch Lê, dây cột tóc cũng đột nhiên rơi xuống, tóc dài tán lác như thác nước trên người hán, tay Bạch Lê cũng vì vịn nàng, vừa lúc nắm vai của nàng.

Bạch ngọc trong phòng, một mảnh mập mờ.

"Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Suy nghĩ rối loạn.

"Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử."

Tây Vân vội vã chạy vào trong nhà, thấy được một màn trước mắt, cặp mắt không khỏi tròn tròn, tất cả không thể tin, chủ tử Tiểu Vũ nàng tóc tai rồi bời, để một nam nhân quần áo xốc xếch, trên người, cũng quá, quá. Điều này sao có thể!

"Khụ khụ, đã nói người đừng xông loạn rồi, xem đi, cắt đứt chuyện tốt của người khác, thật không có đạo đức a." Bạch Thuật chậm rãi từ phía sau đi vào, hài hước nhìn hai người giằng co giờ không nhúc nhích, rất hiển lộ lần nữa điểm huyết đạo Tây Vân, nhắc nàng đi ra ngoài.

"Ngọc bội!" Kiên nhẫn dùng hết, Tô Tiểu Vũ không nghĩ đề nén lửa giận nữa, "Ba" một tiếng vỗ vào trên ngực Bạch Lê, da thịt lập tức nổi lên một dấu hồng hồng của chưởng lực.

Ôm nàng đứng dậy, để cho nàng ngồi trên chân mình, trong lòng Bạch Lê mặc dù không thoải mái, nhưng nhìn nàng không hề nguy trang nữa, cặp mắt lần nữa hiện lên nụ cười âm âm, cũng không chỉnh lại y phục.

Tô Tiểu Vũ muốn kéo tay của hán ra, nhưng không lay chuyển được, ở phương diện sức lực giữa nam nhân và nữ nhân, cuối cùng vẫn có chênh lệch.

"Đừng làm rộn, ngoan một chút, liền cho người." Bạch Lê thấy thân thể nàng cứng ngắc, sắc mặt nguy hiểm thêm một phần.

Tô Tiểu Vũ tự nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt của hán không tốt, chẳng muốn náo loạn nữa, dứt khoát áp vào trong ngực hán, hai mắt nhắm lại, giải quyết duy nhất, bốt về sau bận rộn!

Đột nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh, Tô Tiểu Vũ chợt mở hai mắt ra, cúi đầu liền nhìn thấy một đôi khớp xương bàn tay, đang cầm một dây chuyền xuyên từ những hạt ngọc mà thành, phía trên, Tô Tiểu Vũ thấy khối ngọc bội kia hình giọt nước.

"Ngọc này và dây chuyền, ngọc này giống ngọc của ta, dùng các vị thuốc ngâm qua giúp giấc ngủ ngon, về sau, sẽ không mất ngủ." Bạch Lê nhàn nhạt cười, khẽ vuốt ve ngọc bội của nàng, sắc mặt vật nhỏ trắng bệch, không phải dinh dưỡng không đầy đủ mà chính là giấc ngủ không tốt, nàng là vũ Cúc chủ, sẽ không phải không được ăn ngon, do vậy vấn đề chính là giấc ngủ.

Cảm thấy thân thể trong ngực cứng đờ, Bạch Lê bật cười, đẩy nàng rời khỏi ngực, hai mắt nhắm lại, nghiêng người đưa lưng về phía nàng nằm xuống, hình như là một mối, nhìn qua tấm lưng kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cô đơn.

Thần sắc Tô Tiểu Vũ phức tạp nhìn Bạch Lê, há miệng, không nói ra được lời gì, nhắm mắt lại, lần nữa mờ ra đã đè xuống tất cả cảm xúc, giờ tay lên xoay người rời đi.

Tây Vân bị điểm huyết, giờ phút này ngồi ở cửa phòng kế, nhìn thấy chủ tử nhà mình ra ngoài, nháy mắt một cái.

Tô Tiểu Vũ hít một hơi, nguy hiểm quét Bạch Thuật một cái, lắc mình tới bên cạnh Tây Vân, hai ngón tay nhẹ nhàng điểm huyết vị ở hõm vai của nàng.

Tây Vân thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Thuật.

Bạch Thuật rất vô tội vuốt mũi, không muốn nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Tô Tiểu Vũ, cô nương này thật đúng là không hổ nữ nhân tiểu tử thú kia thích, tính tình rất giống hần!

Tô Tiểu Vũ thu hồi ánh mắt, lời kéo Tây Vân chậm rãi rời đi, đợi đi tới ngoài cửa, Tây Vân mới kêu nàng, "Chủ tử Tiểu Vũ, ngươi muốn tử hiệp thảo."

Vừa nghĩ tới hôm nay bị trời đi hai lần, Tây Vân cảm giác mình quá yếu, đang muốn lấy tử hiệp thảo lại bị cái người Bạch gia kia trời đi, chỉ là, nói lại, chủ tử và nam nhân kia có quan hệ như thế nào, vừa nãy nàng đã thấy tất cả.

Giương mắt, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, thấy sắc mặt nàng như thường, không tiếc không giận, trong lòng có chút hốt hoảng.

Tô Tiểu Vũ nhận lấy hộp gỗ, từ từ mở ra, lấy ra tử hiệp thảo bên trong, nhét vào trong miệng hung hăng nhai, dùng sức nuốt xuống, giống như là đang nuốt sống kẻ thù của nàng, sau đó, "Bùm" một tiếng, ném cái hộp trên trên đất, tiếp tục đi đến phía trước, bước chân kia lại dùng lực rất lớn, cũng giống như là đang dẫm nát kẻ thù.

Tây Vân theo phía sau kinh hồn bạt vía, gãi gãi đầu, bước nhanh theo, hôm nay chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là kỳ quái.

Trong phòng kế.

"Ta nhớ, trước kia ta xin ngươi cho ta nằm giường này, ngươi không cho? A, ta nhớ ra rồi, ngươi nói, nếu như mà ta biến thành quỷ, muốn nằm bao lâu cũng được, thật đúng là tuyệt tình."

Bạch Thuật ngồi ở trên ghế, uống trà, nhạo báng.

Nam nhân này thích sạch sẽ đến mức nghiêm trọng, nhưng hần biết, hôm nay tốt hơn mọi khi, chẳng những cho người ta lên cái giường này, ngủ hơn nửa ngày, hần thật đúng là, đồ kị. Ghen. A.

"Ngươi là nam nhân, nàng là nữ nhân." Bạch Lê lạnh lạnh nói, vẫn như cũ đưa lưng về phía hần nằm, mắt cũng không mở ra.

"Vậy đại tỷ ngươi? Nàng không phải nữ nhân à, chẳng lẽ ngươi không coi nàng là nữ nhân?" Bạch Thuật nghe xong lời này, một ngụm trà trực tiếp phun ra ngoài, nhìn trên đất một vũng nước đọng, lập tức cảm thấy khí lạnh bức người.

"Lau sạch sẽ, cút." Giọng nói đã không phải lãnh lẽo đơn giản.

Bạch Thuật cười gượng hai tiếng, quả thật móc khăn ra ném xuống, nhưng không có thật sự đi lau, suy nghĩ một chút, quyết định vẫn lưu lại tiếp tục hỏi, "Ta nói nhỏ."

"Ai cho phép ngươi để người hầu kia vào?" Bạch Lê ngồi dậy, hít một hơi nhìn Bạch Thuật, hần nhớ rõ hần đã từng nói qua, phải đợi hần đi ra trước.

Nếu không phải đột nhiên xông tới, vật nhỏ sẽ không xấu hổ, cũng sẽ không ngây ngốc.

"Khụ khụ, ta sợ các ngươi ngây ngốc lâu sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới quan tâm, quan tâm quan tâm." Bạch Thuật toét miệng cười, mùi vị nịnh hót không cần nói cũng biết, hần chết cũng sẽ không thừa nhận mình muốn đi vào xem náo nhiệt.

"Gặp chuyện không may? Gặp chuyện không may sao?" Bạch Lê cười nhạo, lạnh lùng hừ, đại tỷ hần ước gì hần nhanh tìm nữ nhân "Gặp chuyện không may", cho nhà, nói dối tông đường!

"Này, ngươi không cần." Bạch Thuật trừng mắt, đang muốn cãi lại, đột nhiên phát hiện trên mặt Bạch Lê có dấu tay, còn trước ngực hần cũng có, trong đầu nhanh chóng hiện ra rất nhiều hình ảnh, sau đó, lặng lẽ đứng lên, lui đến cửa.

"Bạch, Bạch Lê, ngươi... mặt của ngươi."

"Bằng" Một tiếng, một cổ chuông phong đánh Bạch Thuật ra ngoài cửa, cửa ngọc thạch lần nữa đóng lại.

"Mẹ kiếp, ngươi trọng sắc khinh bạn tiểu tử thú!" Bạch Thuật không để ý hình tượng, tức miệng mắng to, trên mặt anh tuấn tất cả đều là oán giận, ngay sau đó nghĩ tới đây là ở bên ngoài, nhìn chung quanh một chút, không có ai, chân lại đạp cửa một cái, lúc này mới chạy ra.

Nhìn Bạch Lê xấu mặt, hần suy nghĩ nên đi ra ngoài trốn mười ngày nửa tháng rồi.

Chờ Bạch Thuật rời đi, Bạch Lê lần nữa nằm xuống, nghĩ tới tiểu nữ nhân lạnh lùng và khuôn mặt nhỏ nhắn cười đùa, cuối cùng trong lòng hết giận.

Đời trước hần nhất định thiếu nàng, cho nên đời này nhất định phải bị nàng khi dễ!

Nàng muốn từ hiệp thảo, hần tìm cho nàng; nàng mất ngủ, hần cho nàng bảo bối ngọc bội ngâm được; nàng đã thương mình, đau lòng là hần, cuối cùng còn bị nói là sợ chết!

Tô Tiểu Vũ, người tốt nhất nhớ kỹ cho ta, khoản nợ này, về sau chậm rãi trả.

Bạch Lê nhắm mắt lại, trong lòng tức giận không có chỗ phát, kim nén đến khó chịu, khó được trong lòng oán trách, chỉ là khoản nợ này muốn nàng trả lại cho hần, sợ vẫn phải đợi đến khi lòng tiểu nữ cam tình nguyện yêu mình a.

Đưa tay đặt lên chỗ mình bị đánh, Bạch Lê có chút tuyệt vọng, hần tựa hồ cảm giác một tát này không nhờ được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bắt đầu trả thù.

Sáng sớm Từ Thành ngọc liền ăn mặc đẹp, đi đến tiểu viện của Tô Tiểu Vũ ở, kể từ hôm đó vừa thấy, nửa đêm mộng hồi, Tô Tiểu Vũ luôn xuất hiện trong giấc mộng của hần, để cho lòng hần ngứa ngáy khó nhịn, không có một chút niềm vui thú với những nữ nhân khác.

Trước hần cũng mê luyến qua Tô Nghệ Tuyền, nhưng nàng là dòng chính nữ của Tô phủ, hần chỉ thấy được, không ăn được, nhưng Tô Tiểu Vũ này lại khác, đẹp hơn mê người hơn Tô Nghệ Tuyền, lại là địa vị thứ nữ người không có thân phận, hôm qua cùng bác nhắc tới chuyện này, bác đồng ý gả Tô Tiểu Vũ cho hần làm vợ kế.

Từ Thành ngọc vừa nghĩ tới hôm đó Tô Tiểu Vũ lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt kia long lanh như nước, cổ trắng nõn. Cặp mắt lộ ra ánh sáng tham lam, dưới chân tăng tốc, đi rất nhanh vào viện Tô Tiểu Vũ, lòng tràn đầy hy vọng tìm một lần, lại phát hiện bên trong viện không có một bóng người, giường đệm lạnh, hiển nhiên là cả đêm không về, lập tức giận tái mặt.

Thì ra là Tô Tiểu Vũ nhìn qua thì thanh thuần, thực chất bên trong phóng đảng như vậy, một đêm này không biết nằm trong ngực người nam nhân nào rồi, xem ra ngày sau không cần yêu thương nàng nhiều.

"Người ở đây làm gì." Giọng nói lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, giống như đến từ tu la địa ngục, làm Từ Thành Ngọc sợ đến mức co lại, xoay người sang chỗ khác, lại thấy được lạnh như tuyết, nhưng gương mặt đẹp như thiên tiên.

Tô Tiểu Vũ ở Vũ các một đêm, trong lòng rất loạn, cả đêm không ngủ, đầu có chút đau, đang nghĩ trở lại ngủ bù, lại thấy Từ Thành Ngọc ở trên giường nằng nề tới sờ lui, tâm tình nín nhịn một đêm rất phức tạp tất cả đều biến thành lửa giận.

"Tiểu, Tiểu Vũ." Từ Thành Ngọc cắn bản không dám nhìn ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy một đôi mắt đẹp từ trong hàm băng mang ra ngoài, khí lạnh bức người khiến cho trong lòng hần run sợ, sắc mặt trắng bệch.

"Tên của ta, không phải người có thể gọi." Sắc mặt Tô Tiểu Vũ càng lạnh hơn một phần, đi thêm một bước đến chỗ Từ Thành Ngọc, một bước chậm rãi, lộ ra uy áp không thể nghi ngờ.

Từ Thành Ngọc mặc dù sợ, nhưng trong giọng điệu của Tô Tiểu Vũ thật sự quá miệt thị, khơi dậy một chút tự ái nam nhân duy nhất của hần, lập tức hung dữ nhìn Tô Tiểu Vũ, "Không thể gọi? Ta không thể gọi ai có thể gọi? Bác đã gả người cho ta, ta chính là phu quân tương lai của người! Vốn định hảo hảo yêu thương người, lại không nghĩ rằng là một đám phụ dê không về ngủ, hừ, gọi tên người, đáng đánh, đáng."

"A! Người làm gì ta. A. Cái gì."

Nói còn chưa dứt lời, lại cảm thấy đầu gối đau xót, "Bùm" một tiếng ngã nhào trên đất, chầm ách sát đâm đau nhức truyền khắp toàn thân, máu tươi từ đầu gối phun ra, đau đến nỗi khiến hần lăn lộn trên đất.

"Tim chết." Tô Tiểu Vũ đã sớm không hề ngại trang nhã, quanh thân tràn ngập sát ý càng lúc càng nồng nặc, loại sát ý này phải trải qua tám máu tươi mới có, người bình thường sao có thể chịu được.

Từ Thành Ngọc nhất gan sợ chết, đã sớm bị khí thế của nàng hạ gục cả người run run, đau đớn trên đùi cũng làm cho đầu hần từng đợt choáng váng, Tô Tiểu Vũ từng bước tiến tới gần, hần liền lăn một vòng về phía sau, trong lúc vô tình đối mặt với cặp mắt không chút cảm tình nào, sợ tới mức cả người run rẩy.

"Hừ."

Theo tiếng hừ lạnh, cây cối bốn phía "sàn sạt" vang dội, những cây đó hình như bị khổng chế, cùng nhau bắn về phía Từ Thành Ngọc.

"Tha cho, tha, rồi, ta."

Từ Thành Ngọc ngu nữa cũng ý thức được Tô Tiểu Vũ trước kia lấy mềm yếu làm nguy trang, cũng ý thức được mình chọc tới người nào, nhìn trời đầy lá cây, bị sợ đến toát mồ hôi lạnh, mặt hoảng sợ, hần gầy giữa lui về phía sau, mặt đất có máu tươi, nhiều thêm một vũng nước, sợ tới mức tè ra quần rồi.

Nhưng mà, chọc giận Tô Tiểu Vũ, cầu xin tha thứ sao có thể giải quyết được?

"A a, a!" Vô số lá cây nhanh chóng xẹt qua thân thể Từ Thành Ngọc, trong chốc lát, cả người hần hiện đầy vết thương lớn nhỏ, máu phun chảy ra, đau đến khiến hần la to, theo huyết dịch chảy ra, tiếng la của hần cũng càng ngày càng nhỏ.

Đội Tô Tiểu Vũ kết thúc tấn công, người trên đất co giật máu me khắp người, trên mặt huyết nhục mơ hồ, tất cả trên đất đều là vết máu, nếu những cây đó nếu thực sự ám sát, hồn Từ Thành Ngọc đã về tây thiên rồi, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lá cây đều có lực đạo vừa phải, làm cho hần trọng thương đổ máu, nhưng lại giữ lại một hơi thở không cho hần chết, sống mà cảm thụ đau đớn.

Tô Tiểu Vũ nhìn người trên đất căn bản không có thể gọi là người, nhìn về phía cửa, Từ Thiên đã nghĩ tới giả nàng ra ngoài, nàng nếu không hảo hảo hồi báo một chút, không khỏi sẽ bị nói thành bất hiếu?

Bên tai truyền tới tiếng bước chân, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nhếch môi, trong mắt hiện ra tinh quang, tóc đen khẽ bay, cảm bảo màu xanh nhạt, theo gió nhẹ nhàng đung đưa, khí thể bẩm sinh cao quý ngạo nghễ kinh sợ đến tất cả mọi người.

Nhàn nhạt nhìn một cái, liền khiến Từ Thiên khiếp sợ đến tột đỉnh, dường như căn bản không biết nàng giống lúc bình thường, Tô Tiểu Vũ không phải mềm yếu vô năng, là một phé vật mặc cho người ta chèn ép sao? Như vậy sao lại có loại khí thể này?

Thật giống tiện nhân kia, đúng là một dạng, ban đầu lão gia mang nàng trở về phủ, nàng nghĩ đi dạy dỗ nàng, nàng ta nhìn nàng cũng như vậy, nhàn nhạt nhìn một cái, lại khiến nàng sợ.

"Tiểu Tiệp." Mặt của Từ Thiên đỏ kị nhãn nhỏ, tay run run, chỉ vào Tô Tiểu Vũ.

"Từ Thiên, ngươi rất thích Tô Thanh Xa đúng không?" Tô Tiểu Vũ cười như không cười nhìn nàng, mắt quét qua tay kia đang chỉ nàng, đáy mắt thoáng qua ý lạnh, lại nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng thì thu hồi lạnh lẽo.

Từ Thiên bị nàng nhìn tê dại da đầu, nắm quyền một cái, đôi mắt đẹp nhú lại, cố ý phóng đại âm thanh, giống như là đang tăng lên can đảm, "Không sai, lão gia là phu quân của ta, ta đương nhiên thương hần!"

"Chỉ sợ ngươi không phải yêu." Tô Tiểu Vũ cười sâu hơn, ánh mắt lại hiện hàn ý.

Từ Thiên sửng sò, trong lòng có dự cảm không tốt, Tô Tiểu Vũ giống như đã thoát khỏi bị nàng nắm trong tay, nhưng nghĩ đến dáng vẻ nàng trước kia hèn yếu, trong lòng sinh ra một chút dũng khí, ngẩng đầu lên, không tìm được người Từ Thành Ngọc, có chút nghi ngờ, "Phu quân ngươi đâu?"

"Phu, quân." Tô Tiểu Vũ cúi đầu cười, khoe mắt cũng cười ra nước mắt, cười đến lúc cả người Từ Thiên toát ra mồ hôi lạnh, lúc này mới chậm rãi dừng lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Từ Thiên, "Phu quân? Ai là phu quân của ta?"

"Dĩ nhiên là cháu của ta, Từ Thành Ngọc, thế nào, hần không tới tìm ngươi sao?" Từ Thiên cố trấn định, lạnh lùng cười, Từ Thành Ngọc là người không có học vấn không nghề nghiệp, nghe nói hần còn thích ngược đãi nữ nhân của mình, hôm qua hần tìm đến nàng muốn Tô Tiểu Vũ, nàng không suy nghĩ liền đồng ý, tiện nhân kia xứng đáng với đứa cháu phé vật của nàng, rất đẹp đôi, không phải sao?

"Từ Thành Ngọc?" Trong tay Tô Tiểu Vũ không biết lúc nào thì nhiều hơn một sợi tơ, giờ tay, sợi tơ bay vào bên trong nhà, kéo ra một cái ghế, phủi quần áo, chậm rãi ngồi xuống, ngay sau đó cười trào phúng, "Dĩ nhiên là tôi."

Từ Thiên khiếp sợ nhìn thủ pháp của nàng, lại thấy lúc Tô Tiểu Vũ ngồi xuống quần áo đung đưa lưu thái, đây chính là gấm vóc giá trị ngàn vàng, nàng, nàng tại sao có thể có?

Quá mức khiếp sợ, khiến Từ Thiên không có nghe được quý dị trong giọng nói Tô Tiểu vũ, ngo ngác hỏi, "Vậy hần đâu?"

Tô Tiểu Vũ thấy nàng rút cuộc đã hỏi tới điểm mấu chốt, cười thiên chân vô tà, "Ồ đó." Ngón tay chỉ góc tường bên phải Từ Thiên.

Từ Thiên và nha hoàn giống như là bị đầu độc, cùng nhau quay đầu, nhìn đến một đồng trong góc thì con ngươi trong nháy mắt co rút lại.

"A a a a!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đứa nhỏ hiếu thuận.

"A a a a!"

Nha hoàn người làm nhìn thấy một vũng máu me nhầy nhụa, vẫn còn co giật, bị sợ đến thét lên, có người ngay tại chỗ nôn mửa, cuống quýt muốn chạy, lại trật chân té, ngã ngồi trên mặt đất.

Từ Thiên là người an tĩnh nhất, dù là một nha hoàn đặt trên người nàng, cũng không giống như bình thường, mắng to nha hoàn kia, cặp mắt nàng nhìn chăm chăm chỗ này, có chút trống rỗng vô hồn, sắc mặt tái nhợt không thấy một tia huyết sắc.

"Là người làm sao?"

Từ Thiên được người hầu giúp đỡ, lao đảo đứng lên, quay đầu, ngơ ngác hỏi Tô Tiểu Vũ, người sau lưng nghe vậy, rồi rít bị sợ lui về phía sau.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, hình như rất hài lòng về biểu hiện của bọn họ, cũng không nói, chỉ là vô tội nháy mắt mấy cái, rồi sau đó, gật đầu.

Sau khi mọi người ở đây thấy nàng gật đầu, lập tức tán loạn, Từ Thiên lần nữa ngã ngồi trên mặt đất, tái mặt, nhỏ giọng nói, "Người phế vật tay trái gà không chặt, không, không thể nào."

"Ta có nói qua ta là phế vật sao?" Tô Tiểu Vũ thấy mọi người chạy hết, đứng dậy, đi tới bên cạnh Từ Thiên, chậm rãi ngồi xuống, vô tội hỏi.

"Người là phế vật." Từ Thiên run rẩy thân thể, không ngừng lắc đầu, Tô Tiểu Vũ thấy gương mặt nàng trong mắt, căn bản là ác ma kinh khủng nhất, "Đứng, đứng phế vật."

"Ta ở lại chỗ này, là muốn tìm tung tích mẫu thân, không làm phế vật, thì phiền toái rất nhiều đó?" Tô Tiểu Vũ bên cạnh, rất là nghiêm túc giải thích.

"Ma, ma quý." Từ Thiên giẫy giụa lui về phía sau, không ngừng lắc đầu, tại sao có thể biến người thành cái dạng kia, người trước mắt căn bản là ma quý

"Ma quý thù rất dai. ." Tô Tiểu Vũ mắt to khề cong, cười tùm tùm nhìn Từ Thiên, thấy nàng sợ, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người tới ngọt ngào hô một tiếng, "Phụ thân."

Lão gia? Đúng, lão gia có thể cứu nàng, có thể cứu nàng! Từ Thiên vội vàng nhìn về phía Tô Thanh Viễn tới, lại phát hiện, Tô Thanh Viễn nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ, ánh sáng trong mắt kia nóng bỏng, giống như có thể đốt cháy nàng, thân thể đột nhiên hết sức, Từ Thiên cũng không chịu được nữa, té xỉu.

"Tiểu, Tiểu Vũ." Tô Thanh Viễn sững sờ nhìn Tô Tiểu Vũ, mặt của nàng rất giống mẫu thân nàng, phần khí chất thoát tục kia, hình như ánh mắt thông qua nàng nhìn thấy một người khác, trong mắt từ từ nổi lên si mê.

"Phụ thân đang nhớ mẫu thân rồi hả?" Tô Tiểu Vũ đứng dậy, nhàn nhạt cười, chống lại mắt Tô Thanh Viễn.

Tô Thanh Viễn cứ điên rồ gật đầu như vậy, ngay sau đó trong mắt lộ ra phần hận, "Không, ta không nhớ nàng, nàng là một tiện nhân, nàng chạy trốn cùng nam nhân khác!"

Tròng mắt, trong mắt che lại sát ý, lần nữa giương mắt thì tất cả đều thành uất ức, bĩu môi, trong mắt Tô Tiểu Vũ dâng lên sương mù, miệng cũng hơi nhếch, cái loại đó vừa thấy đã thương, khiến Tô Thanh Viễn không nhịn được mềm lòng.

"Thế nào?" Tô Thanh Viễn cau mày, lòng không đành.

"Không có gì, chỉ là vì nương cảm thấy không đáng giá." Tô Tiểu Vũ cười một tiếng thê lương, mê mang nhìn phía chân trời.

Tô Thanh Viễn chỉ cảm thấy tâm níu chặt, nắm thật chặt quả đấm, hơi khó hiểu mờ miệng mà hỏi, "Vì sao không đáng giá."

"Phụ thân có biết, mẫu thân, chưa bao giờ cùng nam nhân chạy trốn, nàng mặc dù không thương phụ thân, nhưng nàng đã là tiểu thiếp của người, vậy thì nhất định sẽ không phản bội người." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Tô Thanh Viễn, thấy trong mắt hắn có chút động tâm, âm thầm hừ một tiếng, tiếp tục nói, "Phụ thân có biết, ta mất tích ba năm, là đi đâu không?"

Tô Thanh Viễn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong lời của nàng, nghe được nàng tiếp tục nói chuyện, không tự chủ khản cập hỏi, "Nơi nào?"

"Nữ nhi, đi báỉ sư học nghệ." Tô Tiểu Vũ nghĩ đến ba năm này, ánh mắt có chút phức tạp, xem trong mắt Tô Thanh Viễn, chỉ có đau lòng, một tiểu nữ nhi một thân một mình báỉ sư học nghệ, thật là gian khổ.

"Người có thể trở về phủ tướng quân."

Tô Thanh Viễn mới vừa nói xong, vẻ mặt Tô Tiểu Vũ lập tức trở nên bi thương, trong mắt tràn đầy nước mắt, run giọng nói, "Phụ thân, ban đầu mẫu thân là bị người ta cướp đi, nàng vốn dĩ không phải tự mình rời đi, nhưng người tin tưởng lời đại nương nói, nhận định mẫu thân phản bội người, ta làm sao dám trở lại!"

Bi thống này, khiến Tô Thanh Viễn hận không tát mình một cái được, thì ra là, chân tướng ban đầu như vậy sao?

"Chính ta ở nơi này, không mẫu thân trông nom, chịu hết khuất nhục, nhưng phụ thân không nghe không hỏi, thời điểm đã lâu, ta nản lòng thoái chí, nhưng vì lấy được một chút tin tức của nương, chỉ có thể lưu lại, cho nên mỗi lần ta nói chuyện cùng với phụ thân, đều chỉ hỏi chuyện nương."

"Thật xin lỗi, là phụ thân không tốt." Tô Thanh Viễn đau lòng cực kỳ, biết nàng bị người bắt đi, trong lòng oán hận đã biến mất, nhìn lại Tô Tiểu Vũ thì chỉ còn thương tiếc, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, lập tức vội la lên, "Vậy người có biết vị trí mẫu thân người không?"

"Phụ thân không biết, nữ nhi làm sao biết?" Tô Tiểu Vũ lắc đầu một cái, "Nữ nhi vốn là muốn bỏ qua, mấy ngày nữa liền rời khỏi phủ tướng quân, tiếp tục cuộc sống lần nữa, nhưng hôm nay, Từ Thành Ngọc lại đến trong viện ta, làm nhục ta, nói là đại nương đã gả ta cho hắn!"

Nói nơi này, Tô Tiểu Vũ đã có chút sụp đổ, bộ dáng kia, rõ ràng là chịu hết khuất nhục, giống như bộ dáng nữ tử tuyệt vọng.

"Lớn mật, nữ nhi của Tô Thanh Viễn ta sao có thể gả cho loại vô dụng này." Tô Thanh Viễn vừa nghe, bên ngoài đau lòng càng thêm tức giận, cúi đầu, nhìn Từ Thiên té xỉu, trong mắt đều là ý lạnh, Tiểu Vũ cho dù không phải nữ nhi ruột thịt của hắn, nhưng nàng xuất sắc như thế, sao có thể gả cho cái loại côn đồ đó, tức giận vô cùng, đi về phía Từ Thành Ngọc ra một kiếm, trực tiếp kết thúc tính mạng hắn.

"Người tới, đưa phu nhân trở về." Tô Thanh Viễn lạnh giọng nói, đi tới trước mặt của Tô Tiểu Vũ, cười ôn hòa, đáng vẻ phụ thân tốt, "Tiểu Vũ, trước kia là phụ thân không tốt, phụ thân sẽ bồi thường cho người, từ hôm nay, người liền vào ở Khanh Ngọc các, đó là lầu các ta vì nương người chuẩn bị, chỉ là."

Tiểu Vũ chẳng những có dung mạo của mẫu thân nàng, vừa nhìn bộ dạng Từ Thành Ngọc bị thương, e rằng nàng một thân võ nghệ cao cường, bên trong trẻ tuổi, tuyệt đối là người nổi bật, lúc này nghe nàng nói muốn rời khỏi phủ tướng quân, vậy làm sao có thể?

Theo ý hắn, Tô Tiểu Vũ tàn nhẫn như vậy, đều là bởi vì hắn nhiều năm chẳng quan tâm, nếu hắn đối xử với nàng tốt chút, có thể sử dụng cho bản thân, nữ nhi này mang đi ra ngoài, nhị mỹ lãng thành cũng không tính là gì, dù sao việc lớn của đất nước là ở trên lưng ngựa, võ nghệ càng hữu dụng so với cầm kỳ thư họa.

"Phụ thân không cần nhiều lời, nữ nhi hiểu, nữ nhi biết phụ thân vẫn ái nữ nhi, vậy liền đủ rồi, nữ nhi sẽ không rời đi."

"Được, được, nữ nhi tốt của ta, phụ thân nhất định sẽ tìm được nương người, về sau chúng ta vui vẻ ở chung một chỗ." Tô Thanh Viễn vui vẻ cười to, cười đến ôn hòa, thị vệ đột nhiên đi vào ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Về mặt Tô Thanh Viễn nghiêm túc, nữ tử tỉ mỉ khai báo mấy câu, thấy vẻ mặt Tô Tiểu Vũ nhu thuận, trong lòng càng thêm yêu thích cực kỳ, gật đầu một cái, quay người đi.

Chờ hắn rời đi, Tô Tiểu Vũ mới chậm rãi thu hồi vẻ mặt, giờ tay lên lau khóe mắt lệ biến mất, lười biếng ngoác môi, trong mắt đều là châm chọc, trước kia coi trọng dung mạo nương nàng, bây giờ nhìn thấy võ công của nàng, tính toán rất tốt, nàng là đứa nhỏ hiểu thuận vậy thì theo hắn chơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nảy sinh thù hận.

Đêm ấy không trăng không sao, tấm màn đen bao phủ trời đất, tràn đầy sự đè nén.

Thiên Ảnh các, nha hoàn người làm tất cả đều bị đuổi ra khỏi lý viện, từng cái một không dám thở mạnh một tiếng, trong sân an tĩnh đáng sợ.

Tướng quân mặt đen đi vào đã rất lâu rồi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bóng hình xinh đẹp trong các, Từ Thiên không thể tưởng tượng được nhìn Tô Thanh Viễn, tất cả trong mắt là tuyệt vọng, "Người tin nàng?"

"Tiểu Vũ khéo léo hiểu chuyện, không tin nàng, chẳng lẽ tin tưởng người nữ nhân ác độc?" Vừa nghĩ tới năm đó nàng lừa mình, hại hắn bỏ lỡ thời gian tốt nhất cứu mẫu thân Tiểu Vũ về, trong lòng Tô Thanh Viễn muốn ngừng lửa giận cũng không ngừng được.

"Khéo léo hiểu chuyện? Người không nhìn thấy nàng làm sao giết cháu của ta sao?" Từ Thiên khiếp sợ nhìn hắn, chẳng lẽ Tô Tiểu Vũ hủy thi diệt tích?

Tô Thanh Viễn tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong mắt Từ Thiên, hừ lạnh nói, "Loại chất nhũ như vậy còn muốn lấy nữ nhi của ta, chết cũng đáng đời."

Vừa nghĩ tới võ công của Tô Tiểu Vũ, trong lòng hắn vẫn còn có chút kinh ngạc, hắn đã kiểm tra thi thể, đều là lá cây gây thương tích, còn nhỏ tuổi liền có thể điều khiển lá cây đã thương người, thành tựu ngày sau, sợ là hắn không đuổi kịp, nghĩ tới đây, không khỏi có chút sợ, nếu hắn vẫn như cũ đối xử chẳng quan tâm tới nàng, mặc cho đôi mắt từ này khi dễ nàng, để cho nàng chạy, hắn sẽ tổn thất, nếu khiến nàng hận mình, vậy.

"Lão gia, người sao có thể tuyệt tình như thế?" Từ Thiên nhìn Tô Thanh Viễn, đột nhiên cảm thấy hắn thật xa lạ.

"Đòi ta chỉ yêu một người nữ nhân, người để cho ta hiểu lắm nàng nhiều năm như vậy, ta không dứt tình, chẳng lẽ muốn nâng niu người trong tay?" Tô Thanh Viễn châm chọc cười, thấy nàng còn muốn nói điều gì, giọng tắt một cái.

"Ba" Một tiếng, Từ Thiên bị đánh ngã trên mặt đất, mặt có lưu vết sẹo, thêm một dấu tay hồng hồng đằng trước, sợi tóc xóc xếch, cặp mắt sưng đỏ, lệ rơi không ngừng, vốn là quý phụ, hôm nay lại biến thành như vậy, nam nhân, quả thật làm tổn thương người.

"Tốt với Tiểu Vũ một chút, nữ chủ nhân Tô phủ này vẫn là người." Cùng là vợ chồng, nhìn nàng như vậy, Tô Thanh Viễn thờ dãi một cái, lạnh nhạt nói, liền xoay người rời đi.

Từ Thiên cười, nước mắt rơi xuống đất đập nát thành tuyết vọng, yêu hắn cả đời, kết quả lấy được cũng chỉ có thế, nàng còn có thể thế nói?

Đối xử tốt với Tô Tiểu Vũ? Nàng hận không thể giết chết nàng!

Nhưng địa vị bây giờ của nàng, còn phải dựa vào nàng mới có thể tiếp tục, châm chọc, quá châm chọc!

"Mẫu thân!"

Tô Nghệ Tuyền cũng nghe nói chuyện ngày hôm nay, khiếp sợ nhanh chóng chạy tới, thấy bộ dáng Từ Thiên lúc này, tức giận tròn mắt.

"Nương người không sao chứ?" Tô Nghệ Tuyền đỡ nàng dậy, mắt lập tức đỏ, trong mắt to xinh đẹp không thể tin, "Phụ thân tại sao có thể làm vậy với người, người là mẹ từ của."

"Thê tử? Ha ha, lúc nào thì coi ta như thê tử?" Từ Thiên bị thương cười, ôm Tô Nghệ Tuyền vào trong ngực, trong mắt khô cạn đột nhiên có tia tức giận, "Tuyền Nhi, Tuyền Nhi, hai mẹ con chúng ta hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào mình, chỉ có mình, biết không?"

"Nương, người có ý gì?" Trong lòng Tô Nghệ Tuyền cả kinh, mơ hồ có dự cảm xấu.

"Tuyền Nhi, phụ thân người sẽ không thương người nữa." Từ Thiên vô lực nói, Tô Thanh Viễn đã để Tô Tiểu Vũ tiến vào viện tốt nhất Tô phủ, Khanh Ngọc các, Khanh Ngọc. Khanh Ngọc. Giai khanh như ngọc.

Nàng tranh giành nửa đời, vẫn không thắng nổi nữ nhân kia.

"Nương, người nói như vậy là có ý gì?" Mặt Tô Nghệ Tuyền trắng bệch, gấp gáp hỏi.

Từ Thiên lau nước mắt, từ từ bình tĩnh lại, trong mắt dần dần hiện lên âm ngoan, "Phụ thân người đã để Tô Tiểu Vũ vào ở Khanh Ngọc các, nàng lại được cung chiều, phụ thân người sẽ không bao giờ quan tâm chúng ta nữa." Giống tám năm trước.

Tô Nghệ Tuyền nghĩ đến tám năm trước, nàng là tiểu thư con vợ cả, nửa phần không bằng tiện nhân kia, tại sao có thể, tại sao sau khi nàng có thể lấy được sự tôn quý, lại muốn đánh nàng xuống địa ngục!

"Nương, muốn ta làm sao?" Tô Nghệ Tuyền khổ sở nhắm mắt lại, mặc dù nàng điều ngoa tùy hứng, nhưng đây đều tạo lên từ thương yêu của phụ thân, nếu không có điều này, cái gì nàng cũng không có, những quan gia tiểu thư kia sẽ xem thường nàng, những người kia sẽ chế nhạo nàng, nàng không muốn!

Trong lòng sinh ra nùng nặc hận ý, tại sao, Tô Tiểu Vũ tại sao không thể vĩnh viễn là phế vật, nàng tại sao lại được phụ thân thương yêu!

"Tuyền Nhi, phụ thân người coi như hận ta, nhưng sẽ không làm khó người, hắn còn trồng cây người vào hoàng thất, cho hắn về vang." Từ Thiên chế cười, yên lặng nhìn Tô Nghệ Tuyền, nói tiếp, "Mặc kệ phụ thân người đối xử với người thế nào, người phải chịu đựng, chờ gã vào hoàng thất, lần nữa báo thù Tô Tiểu Vũ."

"Nữ nhi hiểu." Tô Nghệ Tuyền âm thầm nhớ kỹ, lấy ra khăn tay, lau mặt cho Từ Thiên, sau đó đắp chăn lên cho nàng.

"Nương, người phải nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi chỉ có người."

"Con ngoan." Từ Thiên lộ ra một nụ cười thật lòng, cũng có chút mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tô Nghệ Tuyền nhìn mẫu thân nàng già hơn rất nhiều, nhắm mắt lại, lau nước mắt, lần nữa mở mắt thì trong mắt tất cả đều là ác độc.

Tô Tiểu Vũ, ta Tô Nghệ Tuyền thế, đời này, chỉ cần ta còn một ngày, nhất định sẽ không để cho người sung sướng.

Đội Từ Thiên ngủ say, Tô Nghê Tuyền chậm rãi đi ra ngoài Thiên Ảnh các, đi không bao lâu, liền nhìn thấy bên cạnh hồ sen có bóng dáng lại có lưu quang nhàn nhạt, mắt chợt tròn to, đây là gắm lưu thái!

Gắm lưu thái giá trị ngàn vàng, phụ thân bởi vì công trận cũng chỉ được Hoàng đế thưởng một cuộn, ban đầu nàng hết lời cầu khẩn phụ thân, mới được nửa cuộn, nữ nhân này làm sao có?

Tô Tiểu Vũ cảm thấy tầm mắt sau lưng, nhú mảy, xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt như vẽ, dáng người nhẹ nhàng linh động, một thân gắm lưu thái không giống người phàm, càng giống như tiên tử trên cung trăng.

Tô Nghê Tuyền kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Vũ, là nàng, thật sự là nàng.

"Người làm sao có gắm lưu thái!" Tô Nghê Tuyền đi tới hai ba bước, đôi mắt đẹp tròn tròn, tràn đầy kinh ngạc và tức giận. ừ

"Tại sao ta không thể có?" Tô Tiểu Vũ nhú mảy, vô tội cười, cúi đầu lạng lẽ nhìn xiêm y của mình, trừ đất một chút, không có gì đặc biệt cả.

Nếu người khác biết trong lòng nàng có suy nghĩ này, sợ là thổ máu tam thăng, nghìn vàng chẳng qua chỉ đất một chút!?

"Phụ thân, phụ thân đưa cho người?" Tô Nghê Tuyền run giọng hỏi, trong mắt kia có một tia không hiểu.

Nghe đến đó, Tô Tiểu Vũ coi như đã hiểu, có chút uất ức, "Đúng nha tỷ tỷ, đây là phụ thân cho ta, mà ta không hiểu, tại sao chỉ có một kiện, thật đẹp mắt, ta còn muốn muốn thêm một màu tím nữa."

"Đù rồi!" Tô Nghê Tuyền đỏ kị đỏ ngầu cả mặt, gầm nhẹ một tiếng, đôi tay nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Nếu lúc trước Tô Nghê Tuyền vẫn ôm lấy một tia hi vọng với Tô Thanh Viễn, thì bây giờ, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Trong lòng thù hận nồng nặc không tan được, Tô Nghê Tuyền hung ác nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, xoay người rời đi.

Tô Tiểu Vũ nhếch môi, cúi đầu kéo váy trên người mình, Tây Vân chê nàng mặc vải quá thô, sáng nay len lén đổi một cái, làm nàng thật đau đầu, thật đúng là không có chú ý, không ngờ có thể làm Tô Nghê Tuyền tức giận.

Ừ, có thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quản sự bát quái.

Chỉ gần gần ba ngày, tin tức thứ nữ phủ tướng quân bị lãnh bạc bảy tám năm lần nữa lấy được sủng ái của tướng quân truyền khắp cả lăng thành, khiến người lăng thành không khỏi cảm thán, thế đạo hay thay đổi.

Khanh Ngọc các, khóm trúc tươi tốt, mát mẻ lịch sự tao nhã, không nhiều màu sắc, lại làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

"Tiểu thư, ngài mặc xiêm y nào? Đỏ, hay trắng. . . ." Cả người áo xanh, nữ tử trang phục nha hoàn giòn giã nói, nàng đứng sau lưng Tô Tiểu Vũ, cầm trong tay hai kiện y phục khoa tay múa chân trên người nàng.

Mà giờ phút này gương mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo trùng mắt trước nữ nhân đang lộn xộn, âm thầm cắn răng.

Nửa giờ, nữ nhân này xong chưa!

"Tây Vân."

Tô Tiểu Vũ khóe miệng co rút, trực tiếp đưa tay đoạt lấy hai xiêm áo, chỉ nháy mắt, liền hóa thành vải vụn đầy trời.

Nha hoàn áo xanh này chính là Tây Vân, nàng lúng túng nhìn tay mình trống trơn, gãi gãi đầu, yên lặng lui về phía sau một bước.

Vừa nghe nói chủ tử Tiểu Vũ bên này bắt đầu hành động, nàng liền xung phong nhận việc tới đây làm nha hoàn thân cận, trước kia chủ tử Tiểu Vũ muốn già bộ nhu nhược, không có biện pháp mới chuẩn bị cho nàng một ít vải rách, nhưng bây giờ "đã hết con khổ, đến ngày sung sướng" rồi nha, dĩ nhiên là muốn chủ tử Tiểu Vũ ăn mặc thật xinh đẹp rồi.

Chỉ là. Chủ tử Tiểu Vũ nhà nàng hình như không có kiên nhẫn.

"Chủ tử Tiểu Vũ, chủ tử, ta." Tây Vân lấy lòng cười cười.

"Mặc cái này." Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, tiện tay từ phía sau kéo ra một xiêm áo, vút trước mặt Tây Vân.

Ánh mắt Tây Vân sáng lên, lập tức cầm lên nhìn, trong chớp lát quyết định kiểu tóc gì xứng với y phục, lúc đang cầm lên trong nháy mắt, nụ cười cứng ngắc.

Nam, nam trang!

Tô Tiểu Vũ thấy dáng vẻ Tây Vân bị đá kích, không khỏi dờ khóc dờ cười, người bị dày vò nửa canh giờ là nàng có được hay không?

Ngọc Mãn Đường nhà gian lâu hai.

Tô Tiểu Vũ, Tây Vân, Ngân Diện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong một thân áo trắng vây quanh ngồi xuống, bốn người nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ.

"Làm gì nhìn ta như vậy?"

Tô Tiểu Vũ bị mấy người nhìn không giải thích được, để ly xuống, lạnh nhạt nói.

Bốn người nhìn nhau một cái, cuối cùng do Liễu Nguyệt mở miệng, "Chủ tử, chúng ta nghe nói, thời gian trước người ở buổi đấu giá, đi một chỗ rất xa xỉ, sau đó gặp một vô cùng."

"Tây Vân." Tô Tiểu Vũ chậm rãi hí mắt, nhìn về phía Tây Vân, ly trà cầm tay vô thức nắm chặt.

"Tiểu, chủ tử Tiểu Vũ." Tây Vân thi triển khinh công, chột nhảy ra, đồng thời ly trà rời tay, đánh vào trên ghế, "Bang" một tiếng, bẻ.

"Chủ tử xuống tay lưu tình." Ngân Diện vì Tây Vân cầu cạnh, hôm đó thấy chủ tử trở lại, vẻ mặt có chút không đúng, ba người bọn họ mới tìm đến Tây Vân, uy hiếp dụ dỗ nửa ngày mới moi ra được, chủ tử tức giận, tự nhiên không thể cho nàng một mình gánh chịu.

"Chuyện mẫu thân, có tin tức mới rồi hả?" Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, hỏi.

Bốn người âm thầm thở nhẹ một hơi, bọn họ tra xét rất nhiều lần đều không có kết quả, lúc này mới cả gan hỏi, ai biết chủ tử thiếu chút nữa thật sự nổi giận.

Thừa Phong tao nhã lịch sự cười nói: "Chủ tử, ta đã nghe được, Phong Tịch thành hai tháng sau có một đại hội đoạt bảo, bảo vật gì thì chưa biết, nhưng lão nhân nhất định tới vì cái này."

Con mắt tối sầm lại, tình cảm nồng đậm gần như không đè nén được, Tô Tiểu Vũ gật đầu, chậm rãi nhếch môi, mặc dù đang cười, nhưng cực kỳ có uy nghiêm, "Cho các người trong thời gian 1 tháng chuẩn bị, an bài xong chuyện Vũ các, một tháng sau, lên đường đi Phong Tịch thành."

"Vâng" bốn người cùng nhau đáp.

"Chủ nhân người kia, phủ tướng quân người muốn xử trí như thế nào?" Phủ tướng quân mặc dù không ngại, nhưng trong thời gian 1 tháng liền muốn giải quyết, hình như có chút khó khăn.

"Ta vốn muốn trực tiếp đem những vật kia ra, trực tiếp mang vốn liếng của Tô Thanh Viễn đi." Tô Tiểu Vũ cười gian, trong mắt đều là đùa giỡn, "Chỉ là, ta nghĩ được cách chơi mới."

"Vậy, vậy là cái gì?" Tây Vân rốt cuộc không nhịn được tâm tình bát quái, lặng lẽ đi lên, để lộ khuôn mặt tươi cười hỏi.

"Từ từ đi." Tô Tiểu Vũ khó nổi lên hứng thú chơi đùa, nhìn ánh mắt bọn họ rõ ràng rất đề nén tò mò, muốn biết chỗ hấp dẫn.

Mắt Liễu Nguyệt nhú lại, cắn răng nghiêng lợi đọc nhấn rõ từng chữ, "Chủ tử, người biến thành xấu!"

"Có sao, rất tốt." Tô Tiểu Vũ lại đổi lại dáng vẻ vô tội, nháy mắt, khiến bốn người mềm lòng.

A, nàng vẫn thích nhìn chủ tử uy nghiêm hơn.

Tây Vân nâng trán.

"Không có chuyện gì, giải tán thôi." Trầm mặc một hồi lâu, Tô Tiểu Vũ đứng dậy đi ra ngoài cửa, không quên quay đầu lại nói.

"Chủ tử Tiểu Vũ, người đi đâu, chờ ta một chút!" Tây Vân lấy một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng, lập tức đi theo.

"Các người nói, chủ tử có phải thích nam nhân kia không?" Liễu Nguyệt chờ Tô Tiểu Vũ đi về, mới yên tâm lớn mật hỏi.

Ngân Diện sững sờ, gương mặt nhìn Thừa Phong, "Thừa Phong, người nói."

"Khụ, Làm sao ta biết!" Thừa Phong sắc hóp trà, nhìn Ngân Diện ngu ngốc một lúc, "Cả nam nhân là ai ta cũng không biết, ta nói cái gì."

"Rất thần bí, Bạch gia, chủ nhân phòng đấu giá số 13." Về mặt Liễu Nguyệt bị kích lên ý chí chiến đấu khiến hai người nam nhân này kinh hãi, chỉ là nhắc tới cũng lạ, trong Vũ các, Ngân Diện phụ trách ám sát, Thừa Phong phụ trách buôn bán, Tây Vân chuyên đi Tô Tiểu Vũ cung cấp, Liễu Nguyệt phụ trách tình báo, chỉ cần Liễu Nguyệt muốn tra, sẽ tra được, nhưng lúc này nàng coi như là đụng vách tường.

"Chủ tử đã đi, chúng ta vẫn ngồi ở nơi này làm gì?" Sau hi Thừa Phong uống hết năm ly trà, nói.

"Ăn cơm." Ngân Diện tháo mặt nạ xuống, hẳn mới hết nhiệm vụ, thấy chủ tử lưu lại tin tức, vội vã chạy tới, lúc này đã đói bụng lâu rồi.

Quả quyết không nhìn về mặt hai người kinh ngạc khinh bỉ, Ngân Diện bình tĩnh gọi tiểu nhị tới, kêu một bàn món ăn.

Liễu Nguyệt và Thừa Phong khoé mắt giựt giựt, rất ấn ý cảm thấy, Ngân Diện đi theo chủ tử đã lâu, cũng biến thành bình tĩnh.

Lại nói, Tô Tiểu Vũ đang chậm rãi đi, về mặt thanh đạm không biết đang nghĩ cái gì, khiến Tây Vân nghĩ suy đoán không được.

Thật ra thì, Tô Tiểu Vũ chưa nghĩ ra muốn đi nơi nào, thời điểm trước kia giả bộ không có tác dụng, chạy hai đầu từ Vũ các đến Tô phủ; hiện tại Tô Thanh Viễn biết nàng giả bộ, nàng cũng không cần luôn luôn trở về Tô phủ, chuyện của nương cũng có đầu mối, Vũ các cũng không cần trở về.

"Người tên ăn xin thôi, đứng lại cho ta!" Đột nhiên, trên đường lao ra bốn năm người mặc quần áo gia đình giống nhau, bọn họ đuổi theo một tên ăn xin vóc người nhỏ nhắn, này tên ăn xin một quần áo rách tung tóe không nhìn ra màu sắc quần áo, bị đuổi rất nhếch nhác, lão đảo nghiêng ngã.

"Tránh ra, tránh ra!"

Trên đường mọi người thấy vậy, rồi rít tránh ra.

"Những người kia là ai?" Tô Tiểu Vũ nhìn đám người đuổi theo cách đó không xa, ánh mắt dừng ở trên người tên tiểu khất cái kia, trong mắt thoáng qua tình quang.

"A, đó là gia đình Tướng phủ." Tây Vân nhìn y phục những gia đình kia một cái, nói.

"Vậy người có biết, tại sao bọn họ muốn đuổi theo tên tiểu khất cái kia không?" Tô Tiểu Vũ cầm cây quạt nâng cằm lên, nhú mày hỏi.

"Chủ tử Tiểu Vũ, ta rất thông minh, nhưng ta không phải là tiên tri." Con mắt co lại, Tây Vân phát hiện mình không hiểu chủ tử chút nào.

"Nhưng ta muốn biết rõ làm sao giờ?" Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, nhìn Tây Vân trong mắt, chỉ cảm thấy quý dị.

"Không biết." Tây Vân mắt xem mũi, mũi xem tâm, đã không muốn trả lời.

"Muốn biết a. . . ." Tô Tiểu Vũ tà khí mà cười, nhỏ giọng nỉ non, ánh mắt nhìn tên tiểu ăn mày bộc phát đùa giỡn, "Cho nên, cứu người thôi...!"

Dứt lời, bên cạnh Tây Vân đã không thấy bóng dáng của Tô Tiểu Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tên ăn xin nghịch ngợm.

Mọi người chỉ cảm thấy ra mặt một có con gió thổi qua, trên đường không còn bóng dáng của tiểu ăn xin, những tên gia đình kia hai mặt nhìn nhau, hoảng sợ nhìn bốn phía, nếu không phải ban ngày, bọn họ nhất định sẽ cho là thấy quỷ, nếu không tại sao cái tên ăn xin tại sao sẽ đột nhiên biến mất?

Tây Vân nhúc nhúc đầu vỗ trán một cái, nàng tốt nhất nên trở về phủ tướng quân, chủ tử Tiểu Vũ không biết đi đâu.

"Tiểu nhị, ta muốn một gian phòng khách, chuẩn bị xong nước nóng." Tô Tiểu Vũ mang theo tiểu ăn xin đi vào khách trọ gần đây, nhân nhậ phân phó nói.

Tiểu nhị sững sờ, thấy người tới quần áo cao quý, vội vàng cười nịnh nói, "Được, khách quan trước đi theo tiểu nhân, sau đó nước nóng liền đến."

Tô Tiểu Vũ "Ừ" một tiếng, xách theo tiểu ăn xin lên lầu.

Lầu dưới một đám thực khách thấy vậy, nghị luận âm ỉ, dù sao thì người nào thấy một quý công tử mang theo tiểu ăn xin bản thủ, đều sẽ cảm thấy kỳ quái.

Đóng cửa phòng, Tô Tiểu Vũ đặt tiểu ăn xin lên giường, mình tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó, cười khanh khách nhìn tên ăn xin.

Tiểu ăn xin này mặt bần thiêu, không thấy rõ mặt mũi, thế nhưng đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng, cực kỳ sáng.

"Tại sao muốn cứu ta?" Tiểu ăn xin nhìn Tô Tiểu Vũ, cười híp mắt nói, âm thanh trong trẻo yếu ớt, nghiêm nhiên là một cô nương.

Tô Tiểu Vũ nhún vai, ngọc phiến chỉ ngoài cửa, "Tắm rửa trước."

"Tốt." Tiểu ăn xin đồng ý, chờ tiểu nhị kia mang nước nóng lên, cũng không quản trước mặt còn nam nhân ngồi, liền bắt đầu cởi áo nói dây lưng.

"Ta còn ở đây, ngươi cũng thực có can đảm cởi." Tô Tiểu Vũ nhún mày, ngay từ đầu cứu nàng là vì vật kia, hiện tại thật sự hứng thú rồi.

Tiểu ăn xin cởi áo, nhảy vào trong thùng nước, "Rầm rầm" nước tràn ra một vùng lớn, nếu không phải Tô Tiểu Vũ nhanh tay, sợ một thân áo đã sớm ướt.

"Một nữ oa oa, còn giả bộ nam nhân." Tiểu ăn xin đùa bốn nước, hừ nói.

Tô Tiểu Vũ lần này thật sự tò mò, đưa tay sờ yết hầu giả trên cổ một cái, tùy ý xé xuống, "Yết hầu quá giả?"

"Là hương nữ nhân." Tiểu ăn xin từ trong nước ló đầu ra, bần thiêu trên mặt đã rửa sạch, khuôn mặt trắng nõn xinh xắn dễ thương, một đôi mắt hạnh nhẹ nhàng động lòng người, mũi dọc dừa đôi môi, không nói tuyệt thế, cũng có thể khuynh thành.

Tô Tiểu Vũ thấy bộ dáng nàng, hải lòng gật đầu một cái, ánh mắt của nàng cũng không tệ lắm, mới vừa nhìn đã cảm thấy nàng là một mỹ nữ, quả nhiên.

"Ta thấy ngươi giả trang nam cực kỳ giống, nếu như không phải quá gần ngươi, thấy một chút xiu mùi thơm của nữ nhân, ta thật sự không phân được." Tiểu ăn xin nằm ở thùng nước, hai cánh tay trắng bóng đề trên thành thùng nước, chớp mắt to, bội phục nói.

"Đa tạ khích lệ." Tô Tiểu Vũ gật đầu một cái, ném yết hầu giả lên bàn, thân thể dựa vào phía sau, lười biếng nhếch môi, "Ngươi trộm ở Lưu Phàm Vũ cái gì?"

"Ha ha ha, nữ oa oa ngươi thật đúng là đáng yêu, rõ ràng biết, còn hỏi." Tiểu ăn xin cười lớn, nàng cứu nàng không phải là vì món đồ kia sao.

Bị một nữ nhân không lớn hơn bao nhiêu gọi con nít, Tô Tiểu Vũ không thích bĩu môi, cũng lười cùng nàng nước đục thả câu, "Ta muốn ngọc thiên, ngươi muốn cái gì?"

Ngọc thiên ở Lưu Phàm Vũ là tiên đế ban thưởng, tự tạo thành tới nay vẫn ngâm mình ở trong nước thuốc, nếu mài thành bụi phấn, ăn thêm tử hiệp thảo vào người, có tác dụng cực lớn cho việc luyện võ luyện đến bình cảnh.

"Ngươi gặp được bình cảnh." Tiểu ăn xin nhún mày, từ trên xuống dưới quét một vòng, "Làm sao ngươi biết ngọc thiên ở tay ta?" Người tướng phủ đều không biết, chỉ coi nàng là tên đói trộm đồ.

"Đoán được." Tô Tiểu Vũ cười nói, nàng tương đối mẫn cảm với vật có được, không phải người thường có thể biết, lúc này tên tiểu ăn xin ở chỗ thuận hướng gió, nàng trong lúc vô tình ngửi thấy được, mới cứu nàng.

Lần này tiểu ăn xin hoàn toàn kinh ngạc, móc ra ngọc thiên ngửi một cái, một cổ mùi vị nhàn nhạt, xa như vậy cũng ngửi được? Mũi chó cũng không sánh bằng.

Lười giải thích, đưa tay chop một cái, ngọc thiên liền đến trên tay của nàng, vừa dùng lực, ngọc thiên biến thành bột, Tô Tiểu Vũ cho thẳng vào miệng, nhất thời, một cảm giác ấm áp từ đan điền dâng lên.

"Trắng trơn cướp đoạt." Tiểu ăn xin bĩu môi, "Cầm bộ xiêm áo đến." Giọng điệu vui đùa, lại có một loại bẩm sinh uy nghiêm, dứt lời, liền tiếp được xiêm áo bay về phía mình.

Chờ nước chảy, trong khách trọ đã không thấy tung tích Tô Tiểu Vũ.

"Có ý tứ." Tiểu ăn xin sửa sang lại áo, mặc dù chỗ nên che kín cũng đã che, nhưng vẫn không ra cửa, nàng đoán chắc sẽ có người đến nhận nàng đúng không?

"Có ý tứ, có ý tứ cái rắm, tháng trước còn là thân trâu, hôm nay thành tên ăn xin rồi hả?" Cửa phòng đóng mở, một nam tử áo đen chậm rãi đi vào, hần là Bạch Thuật.

Bạch Thuật bất đắc dĩ nhìn nữ tử trước mắt, đáy mắt là dịu dàng, tay sau lưng lấy ra một bộ kim sắc lộng lẫy.

"Chơi thật vui chứ sao." Tiểu ăn xin bĩu bĩu môi, cười híp mắt nhìn Bạch Thuật, nhảy tới trước mặt Bạch Thuật, hai cánh tay mở ra, ý bảo hần thay quần áo cho nàng.

Người này nói nàng tùy hứng cũng được, nói nàng nhàm chán cũng được, không có yêu thích khác, rất thích khiêu chiến nhân vật khác nhau, hiện tại đến tên ăn xin nàng cũng thử qua, giờ không có mục tiêu rồi.

"Chanh nhí, ta là nam nhân." Bạch Thuật tức giận trừng nàng, nhưng hần là nam nhân có tâm huyết, nàng để cho hần thay quần áo, không sợ hần ăn luôn

nàng sao?

Tuy nói như vậy, nhưng thủ pháp rất lưu loát, nhanh chóng đổi xong y phục cho nàng, tiểu ăn xin biến thành thiếu nữ tôn quý bức người.

"Nhưng người cũng là tướng công tương lai của ta không phải sao!" Tư Thiên Chanh chu môi, tiến vào trong ngực Bạch Thuật, yếu ớt cò.

Bạch Thuật than thở, đưa tay nâng cằm của nàng lên, cúi người hôn, đây là nữ nhân hần yêu, không cung chiều sao được?

"Bạch, Bạch Thuật." Tư Thiên Chanh mắc cở đỏ bừng mặt, gương mặt nhìn hần một chút, ôm lấy eo cường tráng của hần.

Một hồi lâu, chờ Bạch Thuật hết hưng, ôm Tư Thiên Chanh ngồi trên ghế, cười như không cười nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng của nàng hỏi, "Chanh nhi có biết, nàng kia là ai?"

"Là một mỹ nữ." Tư Thiên Chanh toét miệng cười, bộ dáng tiểu khả ái chọc cho Bạch Thuật thiếu chút nữa lại không cầm được, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ xuống đầu của nàng.

"Là Tô Tiểu Vũ."

"Người... người nói gì?" Tư Thiên Chanh chợt ngẩng đầu lên, trừng cặp mắt lớn, cái nha đầu kia chính là Tô Tiểu Vũ? A, rất xứng đôi với tiểu tử thú vị kia, quan trọng nhất là, nàng thích!

"Không trách được hần tùy ý nhắc tới ngọc thiên, thì ra là. Tính toán ta!"

Tư Thiên Chanh nhảy xuống đất, đôi mắt đẹp tròn tròn, tức giận, "Bang" một tiếng về phía cái bàn, trực tiếp ném cái chén ở trên bàn xuống đất.

"Chi người dễ gạt." Bạch Thuật bật cười, kéo nàng về trong lòng, đầu lòng xoa tay cho nàng, kể từ ngày đó đưa từ hiệp thảo cho Tô Tiểu Vũ, hần nghĩ, khi nào hần ra tay đi lấy ngọc thiên, lại không nghĩ rằng hần cho Chanh nhi đi lấy, nếu sớm biết trước hần làm, làm hại Chanh nhi lần một thân bần.

"Không sao, ta sẽ trở về."

Tư Thiên Chanh cười quỷ dị, trong mắt toàn là tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tranh thủ đồng tình.

Có được từ hiệp thảo và ngọc thiên, Tô Tiểu Vũ phải tìm một chỗ tốt tiêu hóa, nếu như có thể đột phá, võ công của nàng liền tăng thêm một tầng, cách mục tiêu cũng gần hơn một chút.

Vốn muốn tìm quán trọ, lại phát hiện người đã đi tới phòng đấu giá Bạch gia, trong lòng không hiểu, quý thần xui khiến đi thẳng tới phòng kế số mười ba.

Lầu ba hộ vệ vừa thấy Tô Tiểu Vũ, liền lập tức tránh ra, cung kính cúi người chào, quản gia Bạch cho bọn hần xem qua bức họa, người này trực tiếp mang đến phòng kế số 13.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, hần làm sao lại khẳng định như vậy, nàng còn có thể đến?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng bước chân không ngừng, đến trước cửa phòng kế số 13, không chút suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào, phát hiện Bạch Lê không có ở đây, hài lòng gật đầu một cái, có thể lặng yên luyện công, không còn gì tốt hơn.

Tô Tiểu Vũ ở trên giường nệm ngồi xếp bằng, vận công điều khí, lúc đột phá, tốt nhất không nên có gì trôi buộc, cho nên cời giày vớ xuống, nói lòng áo.

Nhưng nàng lại không ý thức được, nàng căn bản không để phòng Bạch Lê.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khẽ toát ra từng sợi khói trắng, trong mắt còn có ánh sáng màu đỏ xẹt qua, tốc độ cực nhanh, không lâu lắm, nàng liền mở hai mắt ra, hai tròng mắt đen nhánh có vui sướng nhàn nhạt, thời điểm nàng luyện công, rất ít khi có thể tập chung, hôm nay trạng thái ngược lại không tệ.

Giật giật thân, chỉ cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, dính như hồ, bủ môi, thất lại đai lưng, xuống giường êm, lười biếng duỗi lưng một cái, toàn thân thư giãn, thoải mái nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

"Trời đã tối rồi, còn đi sao?" Dễ nghe giọng nam từ phía sau truyền đến, sau một khắc, người đã đến trước mặt Tô Tiểu Vũ.

Bạch Lê dịu dàng cười, hôm nay tâm tình của hắn không tệ, hoặc nói là, là rất vui mừng, hắn biết vật nhỏ hôm nay sẽ tìm một chỗ luyện công, lại không nghĩ rằng, sẽ chọn phòng ngọc của hắn.

"Đa hắc hồ kia ta làm bản rồi, ngày mai sẽ cho người trả lại ngươi." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn, nói, nàng vừa ra không ít mồ hôi.

"Của ta chính là của ngươi, tại sao còn chưa nhận thức điều này?" Bạch Lê cau mày, giờ tay lên nghĩ gõ đầu của nàng, lại bị nàng nhanh chóng né tránh, nhưng nếu Bạch Lê muốn bắt một người, như thế nào lại không bắt được, cổ tay khẽ đảo đánh úp tới bả vai của nàng.

Tô Tiểu Vũ trong mắt lóe lên tinh quang, thân hình vừa động, mau né đi, sau đó chủ động xuất kích, đánh tới ngực Bạch Lê, người sau cũng nhanh chóng né tránh.

Hai người rất nhanh đấu một trận, chiêu thức nhanh đến lổm làm cho người ta hoa mắt, người bình thường căn bản là không phân biệt được.

"Đùng đùng" Tiếng ngọc nát vang lên, bình ngọc bể, cái ghế ngọc bể.

Bạch Lê lắc mình đến trước tháp ngọc, sau đó Tô Tiểu Vũ công kích tới, Bạch Lê nhìn sang giường sau lưng, bật cười, nội lực cường đại mở ra, trực tiếp đẩy lui Tô Tiểu Vũ mấy bước.

"Vũ nhi, những thứ khác vỡ nát coi như xong, muốn cái giường này bể, ngươi để ta ngủ nơi nào?" Thân thể Bạch Lê ngửa lên, nửa tựa vào trên giường ngọc nhỏ, lông hồ màu đen nổi bật lên da thịt như ngọc của hắn.

"Ngươi không có chỗ khác ngủ à?" Tô Tiểu Vũ cười khê, thò gác hang động, nam nhân này sao có thể không có một chỗ đặt chân.

"Ngươi tâm tình rất tốt." Bạch Lê nhíu mày, hắn chưa từng thấy qua vật nhỏ cười thật sự vui vẻ, mặt mày giương nhẹ, khiến người động lòng.

Tô Tiểu Vũ giờ tay áo lau mồ hôi, nghe vậy, gật đầu một cái, "Đánh với ngươi rất thoải mái." Thật lâu không có loại cảm giác này, vừa bắt đầu chỉ là muốn khiến Bạch Lê ăn chiêu của nàng, để cảm nhận được chiêu thức một chút, đến cuối cùng biến thành độ sức chính thức rồi, mặc dù không có vận dụng lực lượng kia, nhưng vẫn rất thoải mái, ngay tiếp theo, tâm tình cũng khá lên nhiều.

"A." Bạch Lê cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, làm cho lòng người ngứa ngáy, con ngươi màu hổ phách nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ, ở trong đó tham muốn giữ lấy thấy khiến Tô Tiểu Vũ kinh hãi.

Nhàn nhạt liếc hắn một cái, Tô Tiểu Vũ xoay người tính toán rồi đi, "Hôm nay tổn thất tính cho ta, cho người đi Vũ các lấy bạc."

"Một thân mồ hôi, vô cùng bản đày, không biết xấu hổ đi ra ngoài sao?" Giọng nói Bạch Lê đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, nàng không kịp tránh né vòng tay rắn chắc đã trụ hông của nàng.

"Trên người ta bản, cho nên, thả tay ra!" Tô Tiểu Vũ cắn môi, tức giận nhìn chăm chăm bàn tay ngang hông.

"Ngọc nơi này, đều là tự tay ta mài, ngâm, như vậy trả?" Cầm Bạch Lê chống lên vai Tô Tiểu Vũ, cười hỏi.

"Vậy thì không trả." Tô Tiểu Vũ hừ lạnh, mới vừa thấy tốt bụng bây giờ liền thừa rồi, nàng không ngu đến mức tin tưởng, công tử nhà giàu có cơ hội tự thân động thủ sao.

"Không lừa ngươi." Bạch Lê biết nàng không tin, bắt đắc dĩ thờ dài, Tô Tiểu Vũ không thấy được, con ngươi màu hổ phách dâng lên sương mù mờ mịt, "Mẹ ta luôn ngủ không ngon, cho nên ta tìm đến loại ngọc này có thể yên giấc, sau đó lại ngâm trong nước thuốc, tự tay mài, bố trí, ta bỏ ra một năm, nhưng nàng không đợi được ngày đó."

Thân thể cứng đờ, Tô Tiểu Vũ hơi kinh ngạc mở mắt, nàng không hoài nghi lời của hắn, người như hắn, căn bản khinh thường với nói dối, nghĩ đến mẫu thân dịu dàng, trong lòng đau xót, giờ tay lên chậm rãi đặt lên tay của hắn.

Bạch Lê cảm thấy trên mu bàn tay ấm áp, sương mù trong mắt tan hết, chỉ còn lại vui mừng, cẩn thận từng li từng tí nhìn gò má của nàng, khóe miệng gọi lên, mặc dù bói ra vết sẹo thương thể của mình cảm giác không tốt, nhưng có thể được vật nhỏ đồng tình một chút, trong lòng giống như không thấy đau như trước.

Hai người đều không nói chuyện, lặng yên ngậm ngẩn một hồi, cho đến lúc Tô Tiểu Vũ hoàn hồn, nhìn đến bản thân không biết từ lúc nào đặt tay trên tay Bạch Lê, trong lòng cả kinh, tay buông lui về phía sau, đẩy Bạch Lê ra.

"Khụ, ngươi muốn cái gì?" Tô Tiểu Vũ thò ra một hồi, ổn định hơi.

Thấy ánh mắt vật nhỏ nhìn tới, nhưng không nhìn mình, nụ cười trong mắt Bạch Lê càng sâu, nghe được câu nàng hỏi, gạt mình, khóe môi tà tà nâng lên.

"Ta từ nhỏ đến lớn, còn chưa có cùng nữ nhân chung giường chung gối qua, không bằng."

Lời còn chưa nói hết, nụ cười Tô Tiểu Vũ đã đen lại, nàng không biết từ lúc nào thì nàng nghèo túng đến nỗi phải bởi nam nhân ngủ để trả khoản nợ!

"Bạch Lê, đánh nhau không chỉ một mình ta." Tô Tiểu Vũ tức cười.

"Xác thực, đánh nhau là hai người chúng ta, chỉ là, nội lực của ta không đụng phải những thứ đồ này, tất cả, đều là người đánh nát."

Bạch Lê cười, cười giống như hồ ly, tính toán trong mắt không chút nào che giấu.

Nghe vậy, Tô Tiểu Vũ tí mĩ suy nghĩ một chút, càng nghĩ mặt càng đen, xem ra, xú nam nhân này bắt đầu tính toán nàng, nàng còn ngây ngốc nhảy vào trong hồ, nàng vừa uống lộn thuốc mới có thể cảm thấy hân đáng thương!

"Đừng tức giận, chọc tức thân thể, đau lòng là ta." Bạch Lê nhanh tay gõ cái trán của nàng, tốc độ cực nhanh nhảy tới phía sau, mà chỗ hân vừa đứng, xuất hiện một vết nứt.

"Trả lại? Vũ nhi cảm thấy một đêm không đủ, nghĩ lại thêm sao?"

"Bạch Lê!" Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ, đôi tay nắm quyền, hơn mười năm bình tĩnh vào giờ khắc này tan thành mây khói, nàng chưa từng gặp qua người vô sỉ như vậy!

"Tốt lắm tốt lắm, ta không đùa ngươi, đi tắm rồi hãy nói." Bạch Lê biết rõ nếu không có chừng có mực, sợ rằng về sau vật nhỏ sẽ thật sự không để ý tới hân.

Tô Tiểu Vũ đứng bất động, phòng bị nhìn hân.

"Ngoan ngoan tắm, đồ vật không cần bồi thường." Bạch Lê nâng trán, xem ra thật sự dọa nàng sợ.

"Đi chỗ nào tắm?" Tô Tiểu Vũ vừa nghe thấy lời ấy, sắc mặt hòa hoãn, không phải nàng không bỏ được tiền, chỉ là vật này có ý nghĩa như vậy, thì không phải tiền bạc có thể giải quyết, không cần bồi là tốt nhất, huống chi, nàng một thân mồ hôi rất khó chịu.

Bạch Lê cảm giác mình ăn trộm gà không được, còn mắt nắm gạo, bắt đắc dĩ cười cười, giờ tay lên, một lực đạo nhẹ đẩy ngọc thạch hình tròn ra phía bên phải tường ngọc.

Tiếng tảng đá ma sát vang lên, tường ngọc dời đi, lộ ra một gian khác giữa phòng ngọc, bên trong hồ tắm đủ cho mười người, khói trắng lượn lờ, như gặp tiên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Động tình mới bắt đầu.

Tô Tiểu Vũ vẫn cảm thấy mình là người rất biết hưởng thụ, nhưng vừa nhìn thấy hồ tắm này, nàng hoàn toàn nhận thua, đây chỉ là một phòng đầu giá, cũng đã thoải mái như vậy, nếu là phủ đệ của hân, e rằng càng làm cho người ta sợ hãi than.

"Vũ nhi thích? Ngày khác ta bảo Bạch Thuật đưa đến Vũ các cho ngươi." Bạch Lê cười híp mắt nói, lười biếng nằm trên giường ngọc nhỏ.

"Ngươi thật đúng là hào phóng." Tô Tiểu Vũ về ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đi vào phòng tắm, trước khi đóng cửa không quên nhấn lại, "Đừng gọi ta Vũ nhi, ghê tởm."

Ác, ghê tởm?

Nụ cười Bạch Lê cứng lại trên mặt, nhìn chằm chằm cửa phòng tắm mắt hân không thể làm cửa kia ra thành cái hố, chê hân ghê tởm, vậy hân nhất định ghê tởm chết nàng!

Trong bồn tắm, Tô Tiểu Vũ ngâm dưới nước, nước ấm rất thích hợp, làm cho nàng không khỏi buông lỏng cả người, nghĩ đến Bạch Lê, trên mặt có chút hoảng hốt.

Cộng thêm hôm nay, nàng gặp qua Bạch Lê ba lượt, chung đụng càng không tới mười hai canh giờ, nhưng mỗi một lần đi cùng với hân, nàng sẽ trở nên không giống mình, nàng tỉnh táo, nàng nhạy cảm, chỉ cần Bạch Lê vừa xuất hiện, sẽ biến mất vô ảnh.

Thật ra thì, nếu không có Bạch Lê trợ giúp, chính nàng cũng có thể cứu mẫu thân; nếu nàng đem hết toàn lực đối kháng, Bạch Lê cũng không thể tới gần người nàng; ngày hôm nay, nàng đã có thể rời đi, nhưng nàng lưu lại ở nơi đây.

Hân nói nàng, hình như là người đặc biệt, nhưng chẳng qua tên thật hân cũng không cho biết.

Coi như từ nhỏ trải qua tôi luyện, Tô Tiểu Vũ cũng chỉ có tâm trí kiên cường hơn hân, nhưng phương diện tình cảm, còn là rất non, hay nói là, căn bản không hiểu tình cảm, điều này đã nói trước, Tô Tiểu Vũ thích nam nhân, sẽ có một phen giằng co.

Ở trong nước ngâm người thật lâu, Tô Tiểu Vũ có chút mệt, chớp mắt nhìn, chậm rãi từ trong nước ra ngoài, đi tới trước y phục, lại thấy phía trên trống không, không khỏi ngẩn người tại chỗ.

Trong ba năm kia, không có một ngày nào trên người nàng không bị mồ hôi ướt đầm, bản thủ, nàng ghét ba năm này, vì vậy cũng không thích cảm giác bị mồ hôi thấm ướt y phục, nếu là mồ hôi ướt y phục, nàng sẽ không lưu lại, trước khi tắm rửa sẽ thuận tay phá hủy nó. [Nhi: Hoang phí (n__n) ước gì ta cũng có điều kiện như vậy..hic.ông trời bắt công]

Hôm nay nàng đánh nhau cùng Bạch Lê rất thoải mái, y phục dĩ nhiên là ướt đầm, theo thói quen bình thường, trước khi nàng tắm, sẽ làm hỏng y phục, cúi đầu, nhìn vãi rách đầy đất, cảm thấy vô lực, trước kia Tây Vân còn khen ngợi quá đáng nàng hủy y phục, nói là như vậy mới không làm thất vọng Thừa Phong kiếm bạc, nhưng bây giờ, nàng thật hận chết cái cổ quái này rồi.

Chui về trong nước, Tô Tiểu Vũ khóc không ra nước mắt, tiết hận vô vô nước, quay đầu lại, vô lực nhìn cửa ngọc.

Bạch Lê vừa dọn dẹp sạch sẽ phòng, thay cho ngọc tháp một tầng da hổ trắng, đang định nghỉ ngơi một chút, đột nhiên nghe loảng thoảng phía sau cửa ngọc truyền đến giọng nói Tô Tiểu Vũ, cảm thấy kinh ngạc, đến gần cửa ngọc xác định, Tô Tiểu Vũ là đang gọi hắn.

"Làm sao vậy?" Bạch Lê nhướn mày, nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra lo lắng.

"Y phục, y phục." Tô Tiểu Vũ thất bại trả lời, quần bách không xong, bên tai đỏ bừng.

Bạch Lê nghe rõ Tô Tiểu Vũ nói, khẽ sững sờ trong chớp lát, lưu lại một câu "Chờ", xoay người rời đi, trở về lần nữa thì trong tay đã nhiều hơn một nam trang màu đỏ.

"Khụ khụ, ta đã mang tới." Bạch Lê gõ cửa ngọc một cái, thật ra thì hắn muốn đi vào, chỉ là, hắn sợ vật nhỏ.

"Đi vào." Không đợi hắn nghĩ xong, bên trong truyền tới lời nói để cho hắn vào khiến trong lòng hắn tim đập mạnh, không thể tin hỏi, "Người cho ta vào đây?"

"Nhanh lên một chút!" Tô Tiểu Vũ đã không chỉ còn đỏ tai, cả khuôn mặt đều đỏ, hắn lúc nào thì đông dài như vậy rồi, nàng không muốn ở chỗ này nán lại một khắc, nán lại một khắc, quần bách hơn một phần.

Cửa ngọc mở ra, Bạch Lê chậm rãi đi vào, thấy một ít vãi rách, trong bụng sáng tỏ, rơi vào ánh mắt chỉ lộ ra một ít phần đầu, bất đắc dĩ cười, không cần phải giấu kín như vậy.

"Tốt rồi, đứng lên mặc." Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng trong lúc vô tình thấy vai nàng nổi trên mặt nước, trong thân thể không giải thích được vọt qua một luồng nhiệt, bước chân tăng nhanh, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

Chờ Bạch Lê sau khi rời đi, Tô Tiểu Vũ rút cuộc thở dài một hơi, ngẩng mặt lên đã không còn đỏ như nãy nữa, nhưng vẫn có màu hồng nhàn nhạt, kiều mỹ động lòng người.

Đưa tay chớp một cái, hồng bào bay về phía hồ tắm, Tô Tiểu Vũ tung người nhảy một cái, nhảy ra mặt nước, bọt nước không rơi, trên người nàng nước đã bốc khô, mặc y phục vào, chậm rãi rơi trên đất.

"Giày cũng đã bẩn, đi ra đi, sẽ có giày sạch sẽ." Bạch Lê không lo lắng uống trà, nghe được động tĩnh bên trong, nhàn nhạt mà nói ra, vật nhỏ kia hình như có một chút thích sạch sẽ.

Tô Tiểu Vũ nâng chân lên, chậm rãi thu hồi lại, nắm y phục có chút to lớn, từ từ đi ra ngoài.

Da như tuyết, xương như ngọc, dung mạo xinh đẹp như hoa, như ánh trăng thần kì phát sáng, suối tóc đen như mây, hồng y kinh điển, Tô Tiểu Vũ cúi đầu chú ý đường, miễn cho bị trường bào làm chân trật té, chân nhỏ bạch ngọc giẫm trên đất, giống như cang nhu hòa hơn.

Bạch Lê cứ như vậy chăm chú nhìn vào nàng, ánh sáng trong mắt bộc phát nóng bỏng, giống như sau một khắc liền muốn cắn nuốt nàng, hắn biết vật nhỏ rất đẹp, nhưng giờ khắc này mới thật sự hiểu rõ vẻ đẹp của nàng, đột nhiên thật muốn thu nàng vào trong rương, giấu đi, ai cũng không cho nhìn.

"Bạch công tử đều nhìn chằm chằm nữ nhân như vậy sao?" Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ngọc tháp, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt Bạch Lê nóng bỏng, thân thể cứng đờ, cong mắt cười vô tội.

Thấy nàng cười, trong lòng vừa động, khẽ thở dài một cái, Bạch Lê đi tới trước mặt nàng ngồi xổm xuống, từ trong ngực lấy ra một đôi giày thêu, hoa văn đơn giản, cũng là vải vóc thượng hạng, thợ làm tinh xảo, đưa tay nhẹ nhàng cầm gót chân bạch ngọc nhỏ, động tác dịu dàng đi giày cho nàng.

Tô Tiểu Vũ mím môi, cúi đầu nhìn về mặt hắn nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy hắn an tĩnh lại, đẹp mắt không thể tin được, nam nhân đều không thể dùng đẹp hình dung, nhưng hắn vẫn đẹp đồng thời không mất đi khí khái nam nhi.

"Về sau, không cho phép thường ngày mặc đồ đỏ." Bạch Lê không biết từ lúc nào đi giày cho nàng xong, đứng dậy ngồi xuống ở bên người nàng, lạnh nhạt nói.

Tô Tiểu Vũ không thích người khác ra lệnh nàng, nghe xong lời này, ngoài kinh ngạc có chút không vui, "Ta cứ mặc thì người làm thế nào?"

"Người mặc một cái, ta hủy một cái." Ánh mắt Bạch Lê liếc nàng, đột nhiên lật người đè nàng xuống giường, cười đến yếu đi.

"Người đứng lên." Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, vô cùng khó chịu khi trên người của mình có nam nhân.

"Người đánh cũng không thắng ta, nói cũng không nói lại ta, nếu như ta không đứng dậy, người cũng không còn biện pháp phải không." Một tay Bạch Lê chống lên đầu, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh của Tô Tiểu Vũ, hình như có khả năng tăng nhiệt.

"Cẩn lời tự sát." Tô Tiểu Vũ giận quá hóa cười, cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạch Lê vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, nàng cứ như vậy không chú trọng mạng mình sao?

Tô Tiểu Vũ xoay mặt đi, thất bại thoáng qua trong mắt, rõ ràng người nam nhân này nguy hiểm mình không thể đối kháng được, vừa này nếu đáp ứng lời của hắn, có lẽ bây giờ nàng đã đi khỏi đây rồi, nàng Tô Tiểu Vũ cơ được dân được, làm gì phải giận hờn.

Bạch Lê rất tức giận, nhưng nhìn bộ dáng nàng quật cường, cũng chỉ có nhận tội.

"Khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai hãy đi."

Dứt lời, Bạch Lê liền đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài phòng ngọc.

Tô Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Người đẹp hiểu lầm.

Cả đêm ngủ ngon, Tô Tiểu Vũ ngồi dậy, lười biếng ngáp một cái, nháy mắt, đôi mắt trở nên thanh tỉnh, thấy phòng ngọc trở lại như lúc đầu, căn bản không xem nhìn ra được sự bữa bốn hôm qua, bên cạnh ngọc tháp nhiều hơn một cái bàn nhỏ, phía trên để một bộ nữ trang màu đỏ tươi và một thất lưng gấm nhỏ màu đỏ tươi, bên cạnh trong đĩa để một chén cháo trắng và một đĩa thức ăn.

"Không phải là không để cho ta mặc sao?" Tô Tiểu Vũ nhíu mày, xóc vẩy lên, chút ít phiền muộn trong lòng đều tan hết, mím mím môi, nhàn nhạt nở nụ cười.

Mới ra cửa, liền thấy Bạch Thuật chậm rãi đi tới, nụ cười trên mặt đùa giỡn, "Ồ, tỉnh, Vũ cô nương một đêm này ngủ ngon giấc không?"

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, gật đầu cũng không nhiều lời.

Thật là lạnh nhạt.

Bạch Thuật gặp trắc trở, nhưng không có một chút lúng túng, từ xưa gian thương da mặt dày, hắn cũng không ngoại lệ, nụ cười trên mặt không chút thay đổi, "Thật đúng là không ngờ, tiểu tử kia chịu uất ức mình như vậy, nhường phòng ấm nệm êm, chính mình lại ngủ trên tấm gỗ bên cạnh."

"Tấm gỗ?" Tô Tiểu Vũ liếc xéo hắn, hắn rót cuộc muốn nói cái gì.

"Vũ cô nương, người sáng không nói tiếng nóng." Trong lòng biết trên miệng nàng nửa điểm không buông, Bạch Thuật cũng không có ý định buộc tội, "Pằng" một tiếng cây quạt thu vào, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Nam nữ chung đụng rồi, luôn có nhiều chỗ không hợp ý, các người nên nhân nhượng lẫn nhau." Tối hôm qua đáng về tiểu tử kia buồn bực, thật đúng là dọa hắn hoảng sợ.

Tô Tiểu Vũ cau mày, không hiểu hỏi, "Nam nữ chung đụng có quan hệ gì với ta?"

Bạch Thuật bị nàng hỏi không khỏi sững sờ, trong mắt thêm một điểm không xác định, "Người...người không phải ở cùng một chỗ sao?"

"Ta lúc nào ở cùng chỗ với hắn rồi hà?" Tô Tiểu Vũ choáng váng, lúc nàng ngủ xảy ra chuyện gì sao?

"Các người không có ở cùng nhau?" Bạch Thuật thật sự bị hù sợ, một nam một nữ ở trong một căn phòng ngày người hơn ba canh giờ, nam nhân còn giúp nữ nhân cầm xiêm áo đồ ăn, bọn họ không ở cùng nhau, nói ra ai tin!?

Hắn còn tưởng là Bạch Lê buồn bực bởi vì nóng lòng muốn ăn Tô Tiểu Vũ, Tô Tiểu Vũ nhất thời tức không nhịn nổi, mới cho hắn ra.

"Người bảo Bạch Lê đi tìm chết!" Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, phát tay áo rời đi.

Bạch Thuật thấy nàng nổi giận nói, mồ hôi sống lưng lạnh từng đợt một.

"Thuật Thuật, người làm sao vậy?" Tư Thiên Chanh một thân hồng nhật không biết đến từ lúc nào, nhìn Bạch Thuật ngậy ngậy người tại chỗ, lo lắng kéo kéo ống tay áo của hắn.

"Chanh nhi, ta gây họa." Bạch Thuật khóc không ra nước mắt, hẳn cho là phu thê son xào xáo rồi, muốn đi điều hòa điều hòa, nơi nào biết tiểu tử kia tốc độ chậm như vậy.

Tư Thiên Chanh càng nghe mặt càng đen, "Bạch Thuật, chuyện phu thê son người ta người trông nom cái gì!"

"Người theo ta đi vào trong phòng đợi ba canh giờ có thể không gặp gì sao, huống chi Bạch Lê làm gì đều theo tính tình của hắn, ta nào biết."

Bạch Thuật bị nữ nhân của mình rống lên, trong lòng buồn bực.

"Người đang nói cái gì!" Tư Thiên Chanh khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt hắn một cái, quay người bỏ chạy, Bạch Thuật sững sờ, thăm mắng mình một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Đội hai người đi rồi, Bạch Lê mới chậm rãi từ phía sau đi ra, mặt đen kịt, lần này thì hay rồi, vật nhỏ còn chưa thông suốt, lại bị Bạch Thuật ngu ngốc này làm cho xấu hổ không dứt, đường tình của hắn nhấp nhô thật đúng là không thấp hơn tỷ hắn và Bạch Thuật.

Trên đường cái.

Tô Tiểu Vũ chẳng có mục đích cũng không biết đi bao lâu rồi, cho đến lúc đói bụng mới dừng lại, khề thờ dài một cái, nhìn chung quanh xem một chút, đi vào quán cơm, đây là quán cơm lớn thứ hai lăng thành, danh tiếng không tệ.

Còn chưa tới buổi trưa, người ăn cơm cũng không nhiều, Tô Tiểu Vũ ngồi xuống lầu một, tùy ý gọi hai món ăn liền từ từ ăn, nhìn điểm tâm bình thường, nhưng trái lại ăn rất thơm.

Buổi sáng chưa ăn cái gì, lại đi lâu như vậy, quả nhiên là đói bụng.

"Công tử mấy vị?" Giọng nói tiểu nhị nhỉnh hót vang lên, Tô Tiểu Vũ khề ngẩng đầu, nhìn thấy hai nam tử quần áo đắt tiền ưu nhã đi vào, người cầm đầu càng thêm phong thần tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh lòng hảo cảm.

Nam tử kia hình như cảm thấy có người nhìn hắn, quay đầu, vừa chống lại ánh mắt Tô Tiểu Vũ, trong mắt thoáng qua kinh diễm, khề mỉm cười, như gió xuân.

Đối với việc hắn ôn hòa, Tô Tiểu Vũ lại không phản ứng gì, nhàn nhạt gật đầu một cái, nằng tiếp tục ăn.

Mà nam tử đi theo phía sau kia nhìn qua là hộ vệ nam tử đi đầu tầm mắt của hắn thấy Tô Tiểu Vũ thì trong mắt đều là kinh ngạc, nhìn nữ tử này xinh đẹp đến mức không tả được, nhưng nữ nhân cũng quá đẹp đi, mấu chốt nhất phải Ánh mắt liếc qua nam nhân bên cạnh, có chút kinh ngạc, chủ tử hình như có gì đó không đúng.

Hai người ngồi xuống bên cạnh, cách Tô Tiểu Vũ một bàn.

Khán đài giữa phòng khách, năm vũ nữ nhẹ nhàng lên đài, âm nhạc vang lên, chậm rãi nhảy múa, thân thể xinh đẹp, dáng người nhẹ nhàng, giành được những tràng vỗ tay náo nhiệt.

Vũ khúc kết thúc, một trong các nữ tử tay bưng cái khay, lượn quanh các bàn, rất nhiều khách móc bạc ra khen thưởng, Tô Tiểu Vũ nhìn vậy cũng cảm thấy rất tốt, đang muốn bỏ tiền, lại phát hiện y phục đã thay đổi, bây giờ người nàng không có đồng nào, không nói đến thưởng, ngay cả tiền cơm cũng không trả nổi, không khỏi âm thầm cắn răng thật xui xẻo, uống nước cũng có thể rất kễ răng, nàng coi như là biết tự vị này.

Một nam tử áo xanh uống nhiều say lao đảo, bất tri bất giác đi tới trước bàn Tô Tiểu Vũ, quay đầu lại, khi thấy mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo, trong mắt lập tức nổi lên sắc dục, "Cô nương đi một mình à, không bằng theo ta trở về, công tử ta sẽ hảo hảo, nức, đối đãi người."

Dứt lời, còn liếm liếm đôi môi đầy đặn, vươn tay muốn sờ mặt của Tô Tiểu Vũ.

Xem ra, một người xui xẻo chẳng những uống nước rất kễ răng, còn có thể liên tiếp gặp xui xẻo. Sắc mặt Tô Tiểu Vũ rét lạnh mấy phần, không nhìn nam nhân thô bỉ này một cái, nội lực rót vào cái ly trong tay, chỉ cần tay nam nhân kia gần thêm chút nữa, sẽ bị phé sạch.

Nam nhân kia không biết nguy hiểm giáng tới, trong mắt động sắc dục làm người ta nôn mửa, cho nên nói, rượu cường tráng gan.

"Vị công tử này, ban ngày ban mặt, chộc ghẹo con gái nhà lành, không sợ sao." Một nam tử ôn hòa đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nhìn về phía nam tử mặc áo xanh, ánh mắt mặc dù ôn hòa, nhưng vô cùng uy nghiêm.

"Người là ai, dám quân ta! Người biết ta là ai không? Trong lăng thành này người dám đắc tội bản công tử còn chưa ra đời!" Nam tử mặc áo xanh kia sững sờ, ngay sau đó giễu cợt nhìn người nói chuyện, say rượu mắt đỏ rực .

"Lớn mặt!" Nam tử ôn hòa còn chưa mở miệng, hộ vệ bên cạnh hắn liền vỗ lên bàn, trên mặt lạnh lẽo.

Gã sai vật phía sau hắn thấy vậy, phách lối hô, "Công tử nhà ta là chất nhi Lưu Thừa và phu nhân, dám đắc tội với thiếu gia nhà ta, có tin chém đầu người

không."

"Bỏn vương thể nào không biết, một thân thích của thừa tướng, có thể quyết định tánh mạng bỏn vương."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiếu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khiêm Vương Thiên Hiểu.

"Bỏn vương thể nào không biết, một thân thích của thừa tướng, liền có thể quyết định tánh mạng bỏn vương."

Nam tử ôn hòa cười nhạt mà nói, nhưng ánh mắt nhìn cháu thừa tướng lại lộ ra lạnh lẽo.

"Vương Gia?" Vương Chúc lặp lại, trong mắt đục ngầu đột nhiên cười, "Vương gia cái gì, nơi này chỉ có Ngã Vương Chúc! Ngươi là vương gia cái quý gì? Ha ha ha!"

"Công, công tử, hần hần là Vương gia." Gã sai vật kia nhận ra nam nhân ngồi chỗ đó, lập tức hoảng sợ nhào tới trên mặt đất, dùng sức dập đầu, "Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng nha, tiểu nhân không biết là Vương gia."

"Ngu xuẩn, Vương gia từ đâu tới, nác, ngươi uống say rồi, ha ha ha." Vương Chúc hung hăng đánh đầu gã sai vật, khinh thường hừ nói.

Lúc này, ánh mắt thị vệ bên người nam tử ôn hòa nhìn Vương Chúc giống như đang nhìn một người chết.

"Công tử, đó là Khiêm vương!" Gã sai vật gần như cố gắng nói ra, sao hần lại có chủ tử ngu xuẩn vậy, nhưng hần không thể không nghĩ, ban đầu hần đi theo Vương Chúc lấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Giờ phút này, Vương Chúc uống say đến nửa, cũng có vẻ tỉnh táo, Khiêm vương, đã từng là tam hoàng tử, đối đãi người ôn hòa lễ độ, danh tiếng cực tốt, hôm nay thái tử lên ngôi, hần được phong làm Khiêm vương, rất được Hoàng đế tin tưởng, địa vị cực cao.

Các thực khách nghe vậy, rớt rít té quỵ xuống đất, đây chính là Khiêm vương!

"Hãy bình thân." Tư Thiên Hiểu cười nhạt, mọi người mới dám đứng dậy.

"Vương, Vương Gia. tiểu, tiểu nhân có mắt không trông, tiểu." Vương Chúc ngã xuống đất, hoảng sợ dập đầu.

"Triệu Đình, mang theo hần đi phủ thừa Tướng, cho Lư Phàm Vũ tự động xử trí." Tư Thiên Hiểu chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt phân phó nói.

"Vâng" Triệu Đình gật đầu, đi lên trước nhắc cái tên đã mềm nhũn người, thi triển khinh công bay đi phủ thừa Tướng.

Bên cạnh thực khách thấy vậy, nhưng trong mắt xem kịch vui, Vương Chúc này thường ngày ý vào sủng ái của thừa tướng, làm mưa làm gió, đi đêm nhiều, rốt cuộc gặp phải quý.

"Cô nương, ngươi không sao chứ." Tư Thiên Hiểu đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, cười như gió xuân, ấm áp hợp lòng người, một đôi mắt đen đầy dịu dàng.

"Đa tạ, Khiêm vương gia." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần, gật đầu.

Tư Thiên Hiểu không để ý nàng lạnh lùng, tiếp tục nói, "Ra cửa là bằng hữu, chỉ là một kiểu xưng hô thôi, kêu tên ta là được, không biết danh tính cô nương?"

"Tô Tiểu Vũ." Tô Tiểu Vũ nhũn mày, nếu người ta không có vẻ gì kiêu ngạo, nàng cũng không quan tâm thêm một người bạn.

"Tên rất hay." Tư Thiên Hiểu cười một tiếng, thấy đối phương không có ý định đáp lời, cũng không nói thêm cái gì, trong lúc nhất thời, hai người trầm mặc trở thành tiêu điểm, dù sao sau khi biết đó là Khiêm vương, thái độ hần đối với nữ tử kia đã làm người ta chú ý, Khiêm Vương điện hạ tuân tể lịch sự, có quyền thế, rất nhiều nữ nhi muốn gả vào Khiêm vương phủ, thế nhưng Khiêm vương đối với người nào cũng ôn hòa, đối với người nào cũng không hứng thú, nhưng hôm nay, Khiêm vương lại giúp cô nương kia, còn chủ động tiến lên đáp lời.

"Vương Gia." Triệu Đình từ cửa trở lại, com này quán đến phủ thừa tướng không xa, tốc độ của hần nhanh, cho nên rất nhanh đã về.

"Ừ." Tư Thiên Hiểu gật đầu một cái, ngay sau đó cười nói với Tô Tiểu Vũ, "Tô cô nương, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước."

"Hẹn gặp lại." Theo lễ phép, Tô Tiểu Vũ đáp lời, mặc dù nàng cảm thấy Tư Thiên Hiểu muốn đi thì đi, không cần thiết chào hỏi nàng.

Tư Thiên Hiểu đọc được xa cách trong mắt nàng, thế nhưng hài lòng cười, nhìn Triệu Đình một cái, quay người đi, Triệu Đình kinh ngạc nhìn chủ tử một

cái, lại nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, vội vàng đi theo, chủ từ để ý nữ nhân này?

Chẳng qua không ai nhìn thấy Tư Thiên Hiểu xuất hiện ở cửa sau, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Tư Thiên Hiểu rời đi, trong quán ăn mới một lần nữa khôi phục náo nhiệt, dù sao là một Vương gia, cho dù ai cũng không dám càn rỡ.

"Cô nương, không biết còn muốn thứ gì không?" Tiểu nhị kia nhìn Tô Tiểu Vũ ăn xong rồi mà chưa tính rồi đi, cho là nàng còn cần cái gì, tiến lên hỏi.

Tô Tiểu Vũ bình tĩnh nhấp một ngụm nước trà, "Thêm một đĩa bánh ngọt."

"Được! Cô nương xin chờ một chút!" Tiểu nhị cười híp mắt lui ra, thường ngày người không có tiền trả sẽ cố ý kéo dài thời gian, nhưng tiểu nhị không dám cho là nàng không có tiền, dù sao, Bạch Lê chuẩn bị quần áo cho Tô Tiểu Vũ đều là vải tốt nhất, cho nên tiểu nhị nhìn nàng nửa ngày không đi, cũng chỉ cho là đang chờ người.

Tô Tiểu Vũ ngất sống mũi, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa, nếu như hiện tại Tây Vân xuất hiện tại trước mặt nàng, về sau nàng sẽ không chê Tây Vân ồn ào.

Thực khách bên ngoài, Bạch Lê đứng ở cửa, vừa nãy tất cả hần đều nhìn thấy, nghĩ đến ánh mắt Tư Thiên Hiểu nhìn vật nhỏ, hần biết hần ta cũng có tình cảm với vật nhỏ, trong mắt là ưu buồn không tan được, đôi tay nắm thật chặt thành quyền, bọn họ vẫn thích cùng một nữ nhân sao? Vừa nghĩ tới vật nhỏ sẽ nằm trong ngực ai đó, tim của hần liền đau đến hít thở không thông.

Lần này, hần sẽ không buông tha?

Một lúc lâu, chờ hần bình phục tâm tình, lại thấy vật nhỏ còn chưa ra ngoài, không khỏi nhủ mảy, đi từ cửa đi vào, hần liền thấy vật nhỏ ngo ngắc nhìn cửa, lúc nhìn thấy hần, cặp mắt sáng lên, tuy chỉ là một cái chớp mắt, lại đủ để cho tim của hần mềm nhũn, xem ra, lần này hần thật sự không thể buông.

"Làm sao vậy?" Bạch Lê ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Vũ, nhìn một khối bánh ngọt bên cạnh còn chưa động, nhủ mảy, cầm lên đưa vào trong miệng, "Mùi vị tạm được."

"Ta không ăn được." Tô Tiểu Vũ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Không ăn được thì sao lại không đi?" Bạch Lê kinh ngạc, hần nghe nói nàng ở thực khách phường, liền chạy tới, lại đứng ở cửa lâu như vậy, nếu ăn no, sao còn ngồi ở đây?

Ánh mắt mọi người chung quanh nhìn Tô Tiểu Vũ liên tục, đáy lòng hần không vui, ánh mắt liền lạnh hần đi, quét qua những người đó, thấy bọn họ co rúm lại, mới thỏa mãn thu hồi ánh mắt, vật nhỏ là của hần, người nào nhìn khoét mắt người đó.

"Ta không có tiền." Tô Tiểu Vũ an tĩnh thật lâu, mới nhỏ giọng nói, đầu đã thấp đến nỗi không thể thấp hơn nữa.

Mặc dù giọng rất nhỏ, nhưng Bạch Lê là người nào, thính lực sao có thể kém được, thiếu chút nữa phun một ngụm trà ra ngoài, lồng ngực không ngừng chấn động, tiếng cười trầm thấp truyền vào trong tai Tô Tiểu Vũ.

"Đừng cười!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Vũ đỏ bừng, đôi mắt to bị hơi nước bao phủ, vừa giận vừa hờn nhìn chằm chằm Bạch Lê.

Bạch Lê nhìn động lòng, cười tà khí, vút một thổi bạc lớn, rồi sau đó đột nhiên đứng lên ôm ngang Tô Tiểu Vũ, nhanh chóng rời quán cơm, lưu lại một đám người nghị luận âm ỉ, lúc này là Khiêm vương, lúc này lại là một nam nhân tuyệt mỹ, vị cô nương này rốt cuộc là ai, sức quyến rũ lớn như vậy.

Thời điểm Triệu Đình và Tư Thiên Hiểu đàm luận, nhân lúc rảnh rồi chạy về, nghĩ tra thân phận của vị cô nương kia, lại thấy một nam tử mặc áo hồng ôm nàng rời đi, tâm không khỏi chìm mảy phần, đợi thấy rõ nam nhân kia là ai, kinh ngạc trừng mắt.

Là hần!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuyết Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bạch Lê tỏ tình.

Hồ Dương tử, đình giữa hồ.

Bạch Lê đập nước mà qua, hồng y chói mắt, phong thái khuyết thế, mang theo Tô Tiểu Vũ vào trong đình giữa hồ.

"Vật nhỏ." Bạch Lê ôm thật chặt lấy Tô Tiểu Vũ, giống như nếu nói lòng một chút, nàng sẽ lập tức rời đi, hần vốn định cho vật nhỏ từ từ tiếp nhận hần, nhưng mà, Tư Thiên Hiểu cũng thích nàng.

Hắn không muốn chờ, cũng không dám đợi, hấn sợ.

"Bạch Lê, ngươi buông ra." Tô Tiểu Vũ bị ghim đến nỗi không thở nổi, muốn đẩy cũng không đẩy được, nam nhân này lại bị thần kinh à! Mặt trầm xuống, tay nhỏ bé đè hai eo trái phải của hắn lại, dùng sức bắm.

"Lòng dạ Vũ nhi thật độc ác." Thân thể Bạch Lê cứng đờ, dờ khóc dờ cười buông Tô Tiểu Vũ ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt eo, sợ là tím rồi.

"Không hung ác với ngươi một chút, ta liền bị ngươi ghim chết rồi." Tô Tiểu Vũ hừ lạnh.

"Vũ nhi." Bạch Lê dịu dàng cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nõn nà của nàng.

Tô Tiểu Vũ hơi nghiêng mặt, tránh được tay hắn, "Ngươi phát sốt cái gì."

"Ta thích ngươi." Bạch Lê nhìn mặt của nàng, để cho nàng nhìn vào mắt mình, trong đôi mắt kia tràn đầy nhu tình, ngọt ngào như mật, "Tô Tiểu Vũ, ta thích ngươi."

Thích, nàng? Tô Tiểu Vũ nhú mày, không giải thích được nhìn Bạch Lê, không nhịn được giơ tay lên sờ cái trán của hắn.

"Ta không phát sốt." Khóe mắt giật giật, Bạch Lê bắt được tay của nàng, nhu tình nổi lên vừa nãy đều biến mất gần như không còn.

"Khụ khụ, ta không nói." Ánh mắt Tô Tiểu Vũ có chút né tránh, "Ngươi nói, ngươi thích ta?"

Bạch Lê nhú mày, vật nhỏ chủ động hỏi hắn rồi, hiện tượng tốt, liền vội vàng gật đầu.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn, không để lỡ bất kỳ một vẻ mặt nào trên mặt hắn, nhưng phát hiện chỉ có dịu dàng, trong nội tâm không khỏi khẽ động, "Tại sao ngươi yêu ta?"

"Thích một người, còn cần lý do sao?" Bạch Lê gõ cái trán của nàng, cười khỏ nói, "Nếu như ngươi nhất định muốn có lý do, đó chính là, ngươi ngốc." (mị: tò tình câu trước đào dạt câu sau kêu ng ta ngốc.sặc >.

"Bạch Lê." Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, mơ hồ có kích động muốn đánh người.

"Vốn là ngốc." Bạch Lê cúi đầu cười, "Ngươi cho rằng, nếu không phải ta tự nguyện, ngươi có thể buộc ta ăn sinh tử củ sao?"

"Cái gì?" Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, nếu chưa ăn sinh tử củ, trong lòng nàng sẽ không có một phần liên hệ với hắn.

"Ngươi chỉ đút tói củ hòng của ta." Bạch Lê hài hước nhìn nàng, nhìn bên tai nàng ửng hồng, nụ cười càng đậm.

"Ngươi nhỏ ra?" Tô Tiểu Vũ ním môi, có chút thất bại, vốn định về sau lấy sinh tử củ uy hiếp hắn kia mà, thật sự là.

"Ta nuốt." Bạch Lê thấy nàng có vẻ thất vọng, trong lòng càng thêm buồn cười, chỉ kém không cười ra tiếng, chỉ là thời điểm này, tốt nhất không nên khiêu chiến tiểu nữ nhân này.

"Ngốc chính là ngươi đó." Tô Tiểu Vũ thiếu chút nữa không cắn đầu lưỡi, đây chính là, sinh tử củ, người không có việc gì sẽ không nguyện ý có cuộc sống bị người khác dắt?

"Kẻ ngốc đi cùng kẻ ngốc, không phải tuyệt phối sao?" Bạch Lê nhú mày, tính tình dễ chịu không tức giận, "Có sinh tử củ, chúng ta thật sự dính dấp không rõ, ngươi muốn tránh không thể tránh."

"Là, vì cái này?" Tô Tiểu Vũ tức cười, trong lòng có chỗ mơ hồ sụp đổ.

"Ngươi có biết không, trừ mẫu thân, chỉ có nước mắt của ngươi mới có thể để cho lòng ta đau." Bạch Lê nhàn nhạt nhìn về phía mặt hồ, ánh mắt xa xăm, hình như đang nhớ lại cái gì, nụ cười trên bờ môi nhu hòa, để Tô Tiểu Vũ tựa vào ngực mình, chậm rãi nói ra, "Từ lúc đó trở đi, ta biết rõ, ngươi không đồng dạng như vậy, ta xuất hiện, để cho ngươi làm nữ nhân của ta, ngươi lại nói ta là bị bệnh."

Nghĩ đến cảnh kia, Bạch Lê không khỏi bật cười, "Ta cứu mẫu thân ngươi buộc ngươi, ngươi rõ ràng tức giận, lại hôn ta...ta biết rõ có quỷ, nhưng không tự nguyện buông ngươi ra, quả nhiên, ngươi cho ta ăn... củ.".

"Ta biết rõ ngươi đang tìm từ hiệp thảo, cho nên để Bạch Thuật thả ra tin tức, dụ ngươi tới phòng đấu giá, ngươi có biết, trong phòng ngọc kia, ngoại trừ ta ra, chỉ có ngươi ngủ qua, ta hôn trọn ngươi, đôi ta lần đầu tiên bị bại tại, thế nhưng cảm thấy hạnh phúc, lúc ấy, ta cho là ta điên rồi."

"Ta đau lòng ngươi bị thương, ngươi lại nói ta sợ chết, khi đó ta thật sự vô cùng tức giận, hận không vịn gậy được củ nhỏ của ngươi, mà ta không xuống tay được."

Giọng nói dần dần ngừng lại, Bạch Lê nâng cằm Tô Tiểu Vũ lên, cười có chút mờ ám, "Vật nhỏ, ta thật sự thích ngươi, rất thích rất thích, thích đến nỗi không có ngươi, ta sẽ không sống được, vật nhỏ thích ta không?"

"Bạch Lê." Tô Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy mắt có chút khô khốc, chớp chớp thoải mái chút mới lên tiếng, "Ta, không biết." Nàng nghĩ nói không thích,

nhưng lời đến khóe miệng, lại thay đổi.

Không có cự tuyệt, chỉ là không biết. Bạch Lê đã rất hài lòng, vật nhỏ không hiểu thích là cái gì, vậy về sau hẳn sẽ từ từ dạy nàng.

"Ta không biết cái gì là thích, nhưng ngươi đối với ta mà nói, là đặc biệt." Nghe những lời đó, nói không cảm động là gạt người, Tô Tiểu Vũ không phải người vô tình, nàng đối đãi mấy người Tây Vân liền biết, người thật sự đối xử tốt với nàng, nàng cũng sẽ không thua kém, thấy sự cô đơn nơi đáy mắt Bạch Lê, trong lòng đột nhiên không đành lòng.

"Vũ nhi?" Bạch Lê vui mừng nhìn nàng, hẳn cho là nàng không ghét hẳn đã rất tốt rồi, lại không nghĩ rằng nàng nói hẳn là đặc biệt.

"Trước kia, người nào dám khi dễ ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần, nhưng ngươi khi dễ ta nhiều lần như vậy, lại vẫn sống tốt." Tô Tiểu Vũ nghĩ đến đây, liền giận nghiêng răng.

"Ngươi đánh không lại ta." Bạch Lê bật cười, nàng nghĩ giết hẳn, cũng có bản lĩnh kia nha, nàng dụng độc lợi hại, thế nhưng hẳn lại bách độc bất xâm, một lần duy nhất hạ độc, hẳn tự nguyện nuốt vào, hẳn không muốn đá kích vật nhỏ, chỉ là, phải luôn luôn đối mặt thực tế nha.

"Bạch Lê!" Tô Tiểu Vũ đứng bật dậy, tức giận nhìn hẳn chăm chăm, xú nam nhân, thật đúng là không thể quá tốt với hẳn.

"Khụ khụ, ta sai lầm rồi, ngoan, đừng tức giận." Bạch Lê kịp thời nhận sai.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ từ trong không khí ám áp phục hồi tinh thần, khôi phục rất tinh táo, đôi tay để sau lưng, hảo hảo quan sát Bạch Lê một phen, hình như là nghĩ tới điều gì, mắt to khề neo lại, che tình quang bên trong.

"Ngươi nói ngươi thích ta."

"Tất cả đều là thật, muốn ta thề sao?" Bạch Lê cong mắt cười, gương mặt chân thành, còn kém không giờ lên ba ngón, thề với trời rồi.

"Tây Vân nói cho ta biết, nếu như một người thích một người khác, người kia sẽ không lừa gạt đối phương, có đúng không?" Tô Tiểu Vũ tiếp tục hỏi.

"Ta sẽ không lừa ngươi." Bạch Lê nghiêm túc nói, thẳng tắp chống lại ánh mắt của Tô Tiểu Vũ.

"Tây Vân nói, nam nhân đều thích nói láo." Tô Tiểu Vũ nhún mày, lạnh lùng khế hừ, còn giả bộ rất giống.

Bạch Lê mặt tối sầm, trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày sau khi ở chung một chỗ với vật nhỏ, nhất định phải đuổi cái người Tây Vân kia đi, vật nhỏ sẽ bị dạy hư mất.

"Ta sẽ không nói dối ngươi." Bạch Lê lần nữa bảo đảm.

"Nhưng ngươi nói ngươi tên là Bạch Lê." Tô Tiểu Vũ mím môi, nàng không hoài nghi năng lực thu thập tình báo của Liễu Nguyệt, vẫn không thừa nhận, nhất định muốn nàng nói thẳng.

Bạch Lê nghe vậy, hơi sững sờ, sau khi hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, trong mắt lộ ra ánh sáng quý dị.

"Vũ nhi, ngươi cũng có thể gọi ta một cái tên khác."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bồi dưỡng tình cảm

"Vũ nhi, ngươi cũng có thể gọi ta bằng một cái tên khác."

Tô Tiểu Vũ nhìn về mặt Bạch Lê quý dị, khóe mắt giựt giựt, "Có ý tứ gì?"

"Ban đầu Bạch gia, thật ra là ta và Bạch Thuật cùng nhau thành lập, ở Bạch gia, tên của ta chính là Bạch Lê, Bạch Thuật bên ngoài ánh sáng, ta bên trong bóng tối, cho nên các ngươi không tra được ta."

Thân thể Bạch Lê ngửa mặt lên, nằm xuống trên ghế dài, nhớ lại một số chuyện trước kia, về mặt trong nháy mắt quý dị.

Tô Tiểu Vũ nhìn hẳn như vậy, híp mắt, "Ngươi mới vừa nói ngươi có một cái tên khác, là gì?"

"Vật nhỏ, nếu ngươi biết một tên khác, sẽ muốn gả cho ta, hả?" Bạch Lê cười tà khí, hẳn ngược lại rất hi vọng vật nhỏ có thể sớm gọi hẳn bằng một cái tên khác, bởi vì, cái tên đó chỉ có người nhà của hẳn mới có thể gọi.

"Không cần, tên Bạch Lê rất tốt." Tô Tiểu Vũ liếc mắt, lập tức cự tuyệt, thần thần bí bí, nàng không cần thiết bởi vì một cái tên mà quyết định qua loa hôn nhân của mình.

Không cần phải cự tuyệt dứt khoát như vậy a. Bạch Lê tức giận không được, gả cho hắn thì sao, có ăn có uống, có uất ức nàng sao?

"Ngươi, sao đột nhiên nói với ta những lời này?" Tô Tiểu Vũ hỏi tới liền có nghi vấn, trước ở trong nhà ngọc, thích hợp nói vài lời này hơn mới đúng, tại sao đột nhiên từ trong quán ăn bỗng nhiên tới đây.

"Bởi vì ta phát hiện ngươi rất thu hút người khác, không nói rõ với ngươi trước, ngộ nhờ ngươi bị lừa chạy mất làm thế nào?" Hiện tại Bạch Lê không khác tên côn đồ là mấy, sắc mặt vô lại, nhưng không tổn hại nửa phần khí chất tuấn tú.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, cười như không cười nhìn Bạch Lê, "Nói rõ thì thế nào, ngươi yêu thích ta cũng không phải là ta thích ngươi, nếu ngày nào đó ta thật sự gặp được người ta thích, dù ngươi thích ta đi nữa cũng vô dụng, không phải sao?"

"Ngươi dám!" Bạch Lê lập tức vọt đến trước mặt Tô Tiểu Vũ, bắt lấy bả vai của nàng, trong mắt lạnh lẽo, khí thế bá đạo giống như hoàng gia, "Ngươi thích người nào, ta liền giết người đó."

Nàng là của hắn, hắn không cho phép nàng thích ai trừ hắn ra.

"Đau." Mím môi, Tô Tiểu Vũ động bả vai của nàng, nàng cũng chỉ giả thiết mà thôi, hắn không cần khoa trương như vậy.

"Thật xin lỗi." Bạch Lê lập tức buông tay, cau mày tự trách, "Bị thương sao? Cho ta nhìn một chút." Nói xong, liền muốn mở y phục của nàng.

"Bạch công tử, nam nữ khác biệt." Tô Tiểu Vũ đẩy tay hắn, cắn răng nói.

Bạch Lê hí mắt, rất không thích kiểu gọi Bạch công tử này, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc màu đen tròn bóng, giao cho Tô Tiểu Vũ.

"Đây là cái gì?" Tô Tiểu Vũ nhận lấy khối ngọc, thấy trên mặt có khắc một chữ viết, trong lòng suy đoán.

"Đeo nó với ngọc ở trên cổ ngươi, cầm nó, ngày sau nếu trên người không có tiền, thì lấy cái này cho bọn họ nhìn." Bạch Lê nghĩ đến cảnh tiểu nữ nhân khi đó không có tiền ăn cơm, không nhịn được cười.

"Khụ khụ, tốt." Đồ tốt đến tay không cự tuyệt, nàng Tô Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bảo bối, chỉ là nghe được tiếng hắn cười nhạo, vẫn còn có chút tức giận, một cước đạp tới.

Bạch Lê lắc mình tránh thoát, thi triển khinh công bay về phía trên hồ, hai chân chậm rãi rơi trên mặt nước, mặt nước vẫn không dao động, bỗng bênh như tiên, tư thái nhẹ nhàng.

"Vũ nhi, tới đây." Bạch Lê ngoác tay bảo nàng đến, "Để ta xem thử khinh công của ngươi." Dứt lời, xoay người bay đến bờ bên kia.

"Rõ ràng là ngươi mang ta tới." Sắc mặt Tô Tiểu Vũ khẽ biến thành màu đen, nàng muốn qua sông, tự nhiên rất đơn giản, chỉ là nàng không thể dùng lực lượng kia, giờ có chút phiền toái, nhưng trong lòng lại không muốn cho Bạch Lê hài lòng.

Mím mím môi, nhìn bồn hoa cạnh bàn đá xanh, chậm rãi nở nụ cười.

Tung người nhảy một cái, lướt về phía mặt hồ, nhanh như nhận mưa, nhẹ nhàng như cánh bướm, đợi lúc dùng hết sức lực, trong lòng bàn tay bay vút ra mấy chiếc lá cây, trên không trung lật một cái, bước lên từng chiếc lá, tốc độ cực nhanh đi tới bờ bên kia.

Bạch Lê thấy nàng còn cần mượn lực lá cây, ánh mắt khẽ lóe lên, khôi phục rất nhanh hiện ra nụ cười ôn nhu, đưa tay tiếp nhận bóng dáng màu đỏ tươi từ không trung bay tới.

"Ôm cái gì mà ôm." Tô Tiểu Vũ tránh thoát ngực hắn, không phải nói rõ rồi sao, mà lại chiếm tiện nghi của nàng không kiêng kỵ như vậy, không phải là nàng tỏ tình.

"Tiểu bại hoại." Bạch Lê cung chiêu gõ đầu nàng, "Bây giờ chúng ta bồi dưỡng tình cảm."

"Chớ gõ đầu ta." Tô Tiểu Vũ sờ đầu có chút ngứa, có chút buồn bực, hình như nàng chưa nói sẽ cùng hắn bồi dưỡng tình cảm mà, tại sao luôn bị hắn nắm mũi dẫn đi?

"Được được được, đều tùy ngươi." Bạch Lê kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía trước, "Ngươi muốn đi chỗ nào? Ta đi cùng ngươi."

"Không cần ngươi bồi, về tướng quân phủ, ta ra ngoài đã lâu." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, cố gắng muốn bỏ tay ra nhưng không có kết quả, không giãy dụa nữa.

"Có kế hoạch mới rồi hả?" Bạch Lê nhú mày, theo như tính tình vật nhỏ nên cho cả phủ tướng quân một cây đuốc mới đúng, bây giờ đột nhiên lại được cung chiêu, chỉ có thể nói kế hoạch có biến.

"Ừ." Không thể không bội phục người nam nhân thông minh này, chỉ nghe một chút tin tức liền có thể đoán ra.

"Nếu cần gì, đến thẳng phòng ngọc, ta sẽ đi tìm ngươi." Bạch Lê nắm thật chặt tay của nàng, mặc dù biết nàng rất lợi hại, nhưng bảo vệ nàng một chút vẫn tốt hơn.

"Ừ." Sau khi hắn nói rõ ràng những chuyện kia, nghi kỵ của nàng với hắn đã ít đi rất nhiều, nếu là thật lòng, nàng sẽ không khách khí, về phần có thể thích hắn không, nói sau.

Độ cong trên khoe miệng Bạch Lê sâu hơn, tay kéo nàng càng thêm chặt.

Hai người cầm tay nhau rồi đi, nhưng không nghĩ đến trong mắt người khác hắn đã để lại phong cảnh tuyệt đẹp trọn đời khó quên, hồng y như mây, dung nhập vào ánh nắng chiều, nam tử tuấn nữ nhi đẹp, thật sự là ông trời tác hợp cho.

Trên hồ Dương tử, một chiếc thuyền từ từ đi về phía trước, mũi thuyền, một nam tử toàn thân áo đen, bởi vì trên hồ gió lớn trường bào bị gió thổi bay phát phới, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, thân thể cường tráng ngũ quan có thể nói hoàn mỹ, nhìn ra được, người này là người chính trực.

"Chủ tử, nơi này chính là Lăng thành." Một nam tử quần áo màu xám tiến lên, quỳ xuống đất nói.

Nam tử áo đen khẽ nhếch môi, trong mắt đều là tinh quang, nước Lăng thành, hắn đã đến.

"Đi thăm dò một chút nữ nhân mới vừa ở hồ kia." Nam tử áo đen nhỏ giọng phân phó nói.

"Vâng" Nam tử áo xám lui ra.

Nam tử áo đen đột nhiên thi triển thân hình, lao đến đình giữa hồ, nhưng chỉ đi được hơn nửa, liền mất đi chống đỡ, sắp rơi vào trong nước, nhúng mày, dùng sức găm trên nước, tung người nhảy một cái, nhảy vọt đến đình giữa hồ, nhìn dưới chân một vùng nước, giữa hai hàng lông mày thấy được sự không vui.

Bỗng nhiên nghĩ đến bóng dáng hồng y kia, đáy mắt xẹt qua tinh quang, hắn thấy qua vô số nữ nhân, hoặc kiều mỵ động lòng người, hoặc sáng suốt uyên bác, nhưng hắn không ưa một người nào, cái hắn muốn, là một người có thể cùng hắn sóng vai, bề ngoài nhìn xuống thiên hạ, đây cũng là lý do vì sao hắn có thật nhiều mỹ thiếp, lại chậm chạp không lập chính thất.

Nhưng mà hình như hắn đã tìm được người hắn muốn, một nữ tử linh động, không ai ngoài nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quận chúa Hà Dương

Phủ tướng quân, Khanh Ngọc các.

Tây Vân vô cùng buồn chán nằm trên ghế trúc, cầm bó hoa trong tay đếm, chủ tử Tiểu Vũ một buổi tối không về, nàng rốt cuộc đi đâu vậy.

"Chủ tử Tiểu Vũ!" Ánh mắt thoáng nhìn, bóng dáng màu đỏ tươi chậm rãi đi tới, Tây Vân lập tức khôi phục sinh khí, nhảy lên.

"Ngươi đi đâu, làm một buổi tối ta hết sức lo lắng!" Không phải đuổi theo tiểu ăn xin sao mà một buổi tối không trở về như vậy, nàng còn nói qua một lát sau đi tìm Ngân Diện đấy.

"Ta đi lấy ngọc thiên, tìm chỗ luyện công." Tô Tiểu Vũ áy náy cười, giải thích, nhóm người Tây Vân mà nói chính là người nhà, để người nhà lo lắng, là nàng không cần nhắc chu toàn rồi, nhưng mà nàng ở đâu thì Bạch Lê sẽ xuất hiện ở đó.

Tây Vân nhìn thấy trong mắt Tô Tiểu Vũ chột lóe lên nhu quang, cả kinh sau lưng đổ mồ hôi lạnh, lúc này mới quan sát tỉ mỉ Tô Tiểu Vũ, vừa nhìn, càng sợ hãi không dứt.

"Chủ tử, ngươi ngươi ngươi một đêm đi đâu vậy?" Tây Vân che cái miệng nhỏ nhắn, bất khả tư nghị hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghi ngờ nhíu mày, "Làm sao vậy?"

"Chủ tử Tiểu Vũ, người một thân sản phẩm đặc biệt gấm như yên của Yên Quốc, hàng năm chỉ sản xuất mười con vải, trong đó chín con vải tiến cống cho hoàng thất, chỉ có một con vải ở dân gian, thế nhưng một con vải có giá trị liền thành, ngươi ngươi đã lấy ở đâu ra?" Nàng phụ trách chuẩn bị cuộc sống thường ngày cho Tô Tiểu Vũ, đối với vật liệu may mặc rất có nghiên cứu, Vũ các không thiếu tiền, nàng an bài cho Tô Tiểu Vũ tự nhiên sẽ là cực tốt, nhưng nếu là gấm như yên này, nàng tự hỏi sẽ không được xa xỉ như vậy.

Gắm như yên? Tô Tiểu Vũ nửa hiểu nửa không, cúi đầu sờ y phục trên người, thật thoải mái, không trách được đất.

"Chủ tử Tiểu Vũ, gắn như yên này Vô Danh Vũ các không có, người từ đâu lấy được? Người một đêm. Chủ tử Tiểu Vũ! Người rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện không!"

Tây Vân cảm giác mình muốn điên rồi, chủ tử ngăn người gì đây?

"Hả?" Tô Tiểu Vũ hồi hồn, nhìn Tây Vân có chút xấu hổ một bên mắt.

Tây Vân nhìn dáng vẻ nàng kỳ quái, cau mày, ánh mắt đột nhiên sáng lên, "Chủ tử Tiểu Vũ, một đêm này có phải người và nam nhân kia ở chung một chỗ không?" Chỉ nhìn một chút bút pháp phòng ngọc kia, tuyệt đối có thể có gắn như yên!

"Không có." Sắc mặt Tô Tiểu Vũ như thường, nhàn nhạt phủ nhận, nàng không gạt người, buổi tối chỉ có một mình nàng trong phòng ngọc.

"Thật?" Tây Vân không tin.

"Tây Vân, từ lúc nào thì người không tin lời của ta." Về mặt Tô Tiểu Vũ nhạt đi, khí thế trên người không che giấu.

Tây Vân cả kinh, quỹ gối xuống đất, "Chủ tử, thuộc hạ quá phận." Từ ngày thứ nhất vào Vũ các đám bọn hán liền thể tuyệt không chất vấn chủ tử, hôm nay nàng đi quá phận.

"Đứng lên đi." Tô Tiểu Vũ thu lại khí thế, cười nhạt, nếu không dọa nha đầu này một chút, thì nàng sẽ hỏi không dứt.

"Dạ, chủ tử Tiểu Vũ!" Tây Vân thấy Tô Tiểu Vũ không tức giận, lập tức cười híp mắt bò dậy, thật đúng là người không tim không phổi.

"Người."

"Ồ, đêm không về ngủ nhị tiểu thư đã trở lại?" Khí chất nữ tử cao quý Tô Nghệ Tuyền chậm rãi đi vào Khanh Ngọc các, ánh mắt chăm chọc nhìn Tô Tiểu Vũ.

"Ai cho người tiến vào?" Lòng mày Tây Vân dựng lên, lạnh lùng nhìn về phía người tới, khi nhìn rõ người bên cạnh Tô Nghệ Tuyền thì khẽ kinh ngạc, nàng từ lúc nào đi chung đường cùng Quận chúa Hà Dương rồi?

"Cần rõ, bản Quận chúa muốn đi chỗ nào, còn cần người đồng ý?" Lòng mày Quận chúa Hà Dương gầy nhẹ, ý lạnh trong mắt, phụ vương nàng được tiên hoàng phong thân Đức vương, thân phận tôn quý, nàng là dòng chính nữ Đức vương phủ, tiểu nha hoàn này lại dám quản nàng!

"Ấn nhi, và miệng một trăm cái."

"Dạ, Quận chúa." Thị nữ cạnh Quận chúa Hà Dương khẽ nhún người, cười nghe lệnh, xoay người, âm ngoan nhìn Tây Vân.

Tô Nghệ Tuyền lui một bên, chờ xem kịch vui.

Tây Vân mặt tối sầm, muốn ra tay dạy dỗ Ấn nhi, lại bị Tô Tiểu Vũ ngăn lại.

"Sớm nghe nói về Quận chúa Hà Dương là người khoan hậu, nha hoàn còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong rằng Quận chúa khoan thứ." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Trương Tôn Thanh Thanh, hiện lên nụ cười ôn hòa.

Tây Vân thủ thế quỹ rạp xuống đất, "Nô tỳ mất vụng về, kính xin Quận chúa thứ tội."

"Người chính là Tô Tiểu Vũ?" Trương Tôn Thanh Thanh ngăn Ấn nhi lại, nhìn về phía giọng nói, hồng y tóc đen, lại làm cho nàng thấy sững sờ chốc lát, ngay sau đó trong lòng sinh ra nòng nặc không cam lòng, nếu nữ nhân này đi ra, chỉ sợ danh đệ nhất Lăng thành sẽ phải nhường cho nàng rồi.

Tô Nghệ Tuyền cũng là mỹ nhân thứ hai Lăng thành, thân phận nàng cao quý, làm sao có thể chịu nổi danh cùng nữ nhi của một vị tướng quân, vì vậy quan hệ với Tô Nghệ Tuyền không thân thiện, hôm qua ra đường, nàng và Tô Nghệ Tuyền đồng thời coi trọng một miếng ngọc bội, từ tranh ngọc bội đến tranh hai người ai hơn xứng đáng danh tiếng "thứ nhất Lăng thành" này, nhưng không nghĩ Tô Nghệ Tuyền nói, có một người còn xuất sắc hơn các nàng, trong lòng không phục, liền đi cùng Tô Nghệ Tuyền xem một chút, đầu nghĩ là thật.

Đứng thứ nhất nàng còn chưa vừa ý, nói gì đến phải đứng thứ hai, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ bị Trương Tôn Thanh Thanh coi là cái gai trong lòng.

"Gặp qua Quận chúa Hà Dương." Tô Tiểu Vũ cười nhạt, không kiêu ngạo không khiêm nhượng, khẽ nhún người.

"Ánh mắt phủ tướng quân của người thật là không tốt lắm, bây giờ ngọc Minh Châu, lại có thể bị nhóm người các người nhìn thành đá." Đôi mắt đẹp của Trương Tôn Thanh Thanh bởi vì cười mà híp lại, che đi ý lạnh trong đó, lời tuy nói Tô Nghệ Tuyền, nhưng nửa phản ánh mắt chưa rời khỏi Tô Tiểu Vũ.

Lời nàng nói có học vấn, thứ nhất là nói người của phủ tướng quân không có ánh mắt, thứ hai chính là nói Tô Tiểu Vũ xuất sắc rành rành như thế, không biết lợi dụng điều kiện bản thân, đạt được sủng ái, ngu dốt cực kỳ.

Nghe nói chút chuyện trước kia, nàng cảm thấy Tô Tiểu Vũ ngu xuẩn, nhưng bây giờ, nàng không nghĩ như vậy, phong thái nữ nhân trước mắt không phải là một người ngu dốt.

"Quận chúa có điều không biết, nàng trước kia rất ít xuất viện." Trong lòng Tô Nghệ Tuyền rất tức giận, vốn muốn lợi dụng Trương Tôn Thanh Thanh chèn ép Tô Tiểu Vũ, nhưng không nghĩ nàng còn chưa đã kích Tô Tiểu Vũ, liền lấy nàng vũ nhục phủ tướng quân trước, nhưng nghĩ đến thân phận của nàng, không khỏi nhịn xuống tức giận, cười nói.

"Hừ." Trương Tôn Thanh Thanh hừ lạnh, khinh thường nhìn Tô Nghệ Tuyền một cái, ngay sau đó cao ngạo nhìn về phía Tây Vân, "Chủ tử nguoi vì nguoi xin tha, và miệng thì miễn, nhưng phải quỳ phạt, không thể thiếu, không bằng ở đây quỳ một ngày, tốt chứ?"

Nhìn bộ dáng lúc này, Tô Tiểu Vũ hình như rất quan tâm tiểu nha hoàn này, nàng sẽ tóm tiểu nha hoàn khai đao trước, nàng không tin Tô Tiểu Vũ không có phản ứng.

"Nô tỳ đa tạ Quận chúa." Tây Vân cúi đầu, che lại sát ý trên mặt nàng, nếu nàng không nhịn được, chủ tử Tiểu Vũ sẽ gặp liên lụy.

"Tô cô nương cảm thấy, bản quận chúa phạt nặng sao?" Trương Tôn Thanh Thanh nhìn Tô Tiểu Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ không chút gợn sóng, trong lòng có chút không xác định, nếu nàng không quan tâm nha hoàn kia, lúc này sẽ không vì nàng nói chuyện, nhưng bây giờ, sao không có phản ứng?

"Quận chúa đối đãi người khoan hậu, hình phạt này sao có thể coi là nặng, làm càn trước mặt Quận chúa, có thể lưu được một cái mạng, chính là phúc khí của nàng rồi." Tô Tiểu Vũ đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, Trương Tôn Thanh Thanh thật đúng là ác độc, nhìn và miệng tưởng tượng đối đầu, kì thực quỳ phạt mới là nặng nhất, và miệng đau nhất thời, quỳ phạt đau đớn cả ngày không dứt, chờ quỳ xong một ngày, chỉ sợ đầu gối bị phế mất, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe lên, không người nào nhìn thấy.

"Ha ha ha, như thế rất tốt, Ân nhi, nguoi lưu lại nơi này nhìn." Trương Tôn Thanh Thanh hừ nhẹ, nhìn Tô Nghệ Tuyền một cái, quay người đi.

"Quận chúa đã tới phủ tướng quân, Nghệ Tuyền bồi Quận chúa đi dạo chung quanh xem một chút." Tô Nghệ Tuyền chăm chọc nhìn Tây Vân trên đất một cái, xoay người đuổi theo.

"Không cần, phụ vương còn chờ Bản Quận chúa trở về phủ dùng bữa." Dứt lời, cũng không quay đầu lại rồi đi, ở trong mắt nàng, phủ tướng quân này không đáng để nàng nhìn.

Tô Nghệ Tuyền tự nhiên nhìn ra được nàng khinh thường, trong lòng tức giận, nhưng nghĩ đến nàng hạ uy trước mặt Tô Tiểu Vũ, liền không so đo với nàng, đợi nàng gả vào hoàng thất, sẽ không phải kiêng kỵ nữ nhi vương phủ nào cả.

Khôi phục ưu nhã thường ngày, Tô Nghệ Tuyền khiêu khích nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hồi mộng

"Ân nhi cô nương không ngồi xuống sao?" Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ghế ở sau lưng, tùy ý chỉ vào ghế trúc trước mặt, tư thái thanh thản, lại ưu nhã cao quý.

"Đa tạ Tô cô nương, nô tỳ thân phận ti tiện, không dám ngồi." Lời Ân nhi tuy nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt cao ngạo lại không che giấu nửa phần, trong lòng hết sức khinh bỉ Tô Tiểu Vũ, nào có chủ tử nào sẽ ngồi chung cùng hạ nhân, sợ là này mấy năm cuộc sống không bằng người làm khiến cho trong xương nàng chỉ có hèn mọn, đáng tiếc cho tướng mạo này.

"Thật sự không ngồi sao?" Tô Tiểu Vũ nhún mày, ánh sáng lóng lánh trong mắt quý dị.

"Tô cô nương, nô tỳ thật không thể ngồi." Ân nhi không nhịn được nói xong, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, không đợi nàng nghĩ rõ ràng, trước mắt một mảnh hoảng hốt, mất đi ý thức.

"Chủ tử Tiểu Vũ nguoi làm gì vậy?" Tây Vân bò dậy, vỗ vỗ bụi trên váy, lạnh lùng tròn mắt nhìn Ân nhi một cái, thấy ánh mắt nàng đờ đẫn, không khỏi tò mò hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nụ cười dần dần hiện lên ý lạnh, "Người của ta, không ai được phép động." Tuy thực lực Vũ các mạnh, Vũ các đối phó phủ tướng quân dư dả, nhưng nếu trực tiếp chống lại Đức vương, vẫn có phiền toái, nếu không phải như thế, nàng làm sao có thể để cho Tây Vân bị Trương Tôn Thanh Thanh bắt quỳ xuống.

"Chỉ biết chủ tử Tiểu Vũ tốt nhất, chủ tử Tiểu Vũ nói cho người ta đi, nguoi hạ thuốc gì?" Tây Vân mắt to khê cong, cười híp mắt hỏi, thấy ánh mắt Ân nhi vẫn đờ đẫn như cũ nhìn tới chỗ nàng mới quỳ, giống như bình thường, trong lòng càng tò mò, chủ tử Tiểu Vũ độc thuật giỏi vô cùng, không biết lần này dùng cái gì.

"Hồi mộng." Tô Tiểu Vũ búng ngón tay một cái, giữa ngón tay còn sót lại bột thuốc, nhàn nhạt mà nói ra, hồi mộng, có thể khiến người ta trong mười hai canh giờ giống như mất tâm giữ vững động tác trước khi trúng độc không thay đổi, sau mười hai canh giờ, sẽ thấy lại chỗ giống như lúc không trúng độc, mà trí nhớ trong mười hai canh giờ, đều là lúc chứng kiến cảnh tượng trước khi trúng độc, nhưng sẽ không ảnh hưởng tới cảm giác ngày đêm.

"Hồi, hồi mộng." Tây Vân vui mừng nhìn Ân Nhi, đi lên xoay chung quanh nàng một vòng, nàng biết có chất độc này, nhưng nàng chưa từng thấy qua, thì ra là chủ tử Tiểu Vũ chế ra, trong mắt nhìn về phía Tô Tiểu Vũ tỏa sáng lấp lánh.

"Đã nói." Tô Tiểu Vũ bật cười, ném bình sứ cho Tây Vân, xoay người trở về phòng, làm âm ỉ hơn nửa ngày, nàng có chút mệt mỏi.

"Ài, chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn phái người tới, nói là bảy ngày sau hoàng thất tổ chức thịnh yến, trong thư có mời chủ tử, chủ tử Tiểu Vũ, người có tham gia không?" Tây Vân hô to.

"Ta có thể cự tuyệt?" Tô Tiểu Vũ nhú mày, thịnh yến hoàng thất, mời người đều do Lễ bộ quản lý, nàng lần nữa được sủng ái, tự nhiên sẽ có trong danh sách mời, hoàng thất mời, nàng còn chưa có năng lực cự tuyệt, mặc dù nàng rất không thích nơi đó.

"Cũng đúng." Tây Vân gật đầu một cái, lòng tràn đầy vui vẻ tiếp tục nghịch bình sứ trong tay, thỉnh thoảng đập Ân Nhi hai cái, nàng là một trong tứ đại quân sự Vũ các, tiểu nha hoàn này có thể khi dễ nàng sao, nhưng mà Trương Tôn Thanh Thanh thật đúng là phách lối, không biết chủ tử Tiểu Vũ sẽ đối phó nàng như thế nào.

Trở lại trong phòng Tô Tiểu Vũ tựa đầu vào giường, như có điều suy nghĩ nghịch Ngọc Châu Tử trong tay, Tô Nghệ Tuyền muốn đối phó nàng, bằng sức một mình nàng ta là không thể, ngược lại nàng thông minh, sẽ tìm người hợp tác.

Nàng ta vốn không hiểu nhiều về Trương Tôn Thanh Thanh, nhưng lại biết nàng vô cùng coi trọng vẻ ngoài của mình, đã sớm bắt mắt Tô Nghệ Tuyền nổi danh cùng nàng, hôm nay nàng đến Khanh Ngọc các gây sự với nàng, chỉ sợ là do Tô Nghệ Tuyền nói với Trương Tôn Thanh Thanh Tô phủ có người hơn cả nàng.

Trương Tôn Thanh Thanh mới đầu không tin, chỉ nhìn nàng lúc đầu kinh ngạc một cách đơn thuần thì biết rõ, nhưng sau khi nhìn thấy mình, sợ rằng Trương Tôn Thanh Thanh sẽ nghĩ tất cả biện pháp đối phó nàng.

Nàng Tô Tiểu Vũ không sợ phiền toái, chỉ là, qua một tháng nữa phải lên đường đi Phong Tịch thành, nàng không muốn phức tạp, nhưng nếu Trương Tôn Thanh Thanh kẹp chặt nàng không thả, lại sinh sự, nàng sẽ không để ý trực tiếp hủy nàng ta, thần không biết quỷ không hay giết chết một người, quá dễ dàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã ngủ, tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tối.

"Chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn cho người mời đi đại đường cùng nhau dùng bữa." Tây Vân nghe bên trong phòng có động tĩnh, biết Tô Tiểu Vũ đã tỉnh, vội vàng mở miệng nói.

"Vào đi." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, trên người đã đổi lại y phục mà tối hôm qua Tô Thanh Viễn đưa tới, y phục của Bạch Lê cho nàng quá mức quý giá, mặc đồ như vậy sẽ gây ra phiền toái.

"Chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là thông minh, bản thân không có dây cột tóc, còn biết cầm dây tơ cột lại, Tây Vân còn tưởng rằng hôm nay nhìn thấy chủ tử tóc tai bù xù đấy." Tây Vân tháo dây tơ, thuận miệng trêu ghẹo nói.

Người nói vô tâm, nghe có lòng. Thân thể Tô Tiểu Vũ khẽ cứng đờ, cầm dây cột tóc trên bàn, quán quanh đầu ngón tay, ánh mắt chột lóe, đây chỉ là trùng hợp thôi.

"Chủ tử Tiểu Vũ, tại sao ngài lại thất thần, thân thể không thoải mái sao?" Tây Vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trong gương có chút hoảng hốt, lo âu hỏi.

"Không có." Tô Tiểu Vũ mấp máy môi, cảm cây trâm đơn giản búi lên ba nghìn sợi tóc đen nhánh, thanh tân đậm nhã, khí chất không nhiễm bụi trần.

Thời điểm chờ Tô Tiểu Vũ đến, Tô Thanh Viễn đã ngồi xuống cùng ba tiểu thiếp của hắn, Tô Nghệ Tuyền ngồi bên phải Tô Thanh Viễn, những nữ nhi thứ khác ngồi sau Tô Nghệ Tuyền là Tô Mục Duyên, Tô Tinh Vũ, Tô Tinh Phong.

Kể từ khi Từ Thiên bị hủy dung, liền không xuất hiện ở trên bàn ăn nữa, sợ là không muốn thành chuyện cười cho người khác.

"Phụ thân, ngài không nói thời gian dùng bữa cho mọi người Tiểu Vũ sao?" Tô Nghệ Tuyền nhìn Tô Tiểu Vũ từ từ đi tới, mỗi lần giờ tay nhắc chân đều tản ra ưu nhã, khiến trong lòng nàng ghen tỵ càng đậm, nhưng trên mặt vẫn thể hiện khéo léo đáng yêu, nàng ở trước mặt Tô Thanh Viễn vẫn luôn là hình tượng này, đây cũng là một trong những nguyên nhân trước kia Tô Thanh Viễn sủng ái nàng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của người một bàn hơi đổi, ngày trước Tô Tiểu Vũ không được sủng ái, cho nên chưa từng theo chân bọn họ cùng nhau dùng bữa, lời này của Tô Nghệ Tuyền, rõ ràng đang chế nhạo Tô Tiểu Vũ, hôm nay Tô Tiểu Vũ được tướng quân yêu thích, còn ban Khanh Ngọc các cho nàng, địa vị trực tiếp vượt qua các nữ tử trong Tô phủ, giờ nói lời này, sợ không ổn.

Mặt Tô Thanh Viễn sầm lại, nhìn Tô Nghệ Tuyền một cái, thấy trên mặt nàng chỉ có hồn nhiên nên nghĩ nàng có cử chỉ vô tâm, thoáng chặm sắc mặt, nhìn Tô Tiểu Vũ cười nói, "Tiểu Vũ, ngồi bên trái phụ thân."

Mặc dù đã sớm biết vị trí kia là chuẩn bị cho Tô Tiểu Vũ, Tô Nghệ Tuyền vẫn đổ kị muốn chết, vị trí kia là nữ chủ nhân phủ tướng quân, nhưng do mẫu thân không tới, vẫn để trống không, hiện tại Tô Tiểu Vũ ngồi lên, chẳng khác nào thừa nhận nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân rồi?

Nàng chẳng qua dựa vào khuôn mặt lớn lên giống tiện nhân kia thôi sao, dựa vào cái gì nữa?

"Không cần." Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn về mặt khác nhau của mọi người một cái, cười nhạt cự tuyệt, lúc Tô Thanh Viễn còn chưa kịp đen mặt thì nàng mở miệng lần nữa, "Tiểu Vũ đa tạ phụ thân ưu ái, chỉ là vị trí kia là của đại nương, Tiểu Vũ còn chưa đủ tư cách ngồi lên."

Một lời thân nhiên, tỏ rõ nàng không có ý tranh quyền, khiến Tô Thanh Viễn hài lòng gật đầu một cái, "Vậy Tiểu Vũ tùy ý ngồi xuống đi, quán gia, mang thức ăn lên."

Tô Nghệ Tuyền nhìn về mặt Tô Thanh Viễn hài lòng, trong con mắt che kín ý lạnh, lấy lui làm tiến sao? Nàng thật giáo hoạt.

Tô Tiểu Vũ tìm một cái ghế gần mình ngồi xuống, bên trái chính là Tô Tinh Phong, chỉ thấy nàng chớp mắt to, ngo ngắc nhìn mình, sợ hãi than phục trong mắt kia khiến Tô Tiểu Vũ tức cười, nhưng cũng đối với sự đơn thuần của tiểu muội này sinh lòng hảo cảm, đồng dạng ánh mắt đơn thuần là Tô Tinh Vũ, ánh mắt thanh y nữ tử bên cạnh Tô Thanh Viễn chớp mắt một cái.

Đó chính là Tô Tinh Vũ tỷ muội mẫu thân, không thể chối cãi được, nàng là người thông minh nhất.

Vân Kết hình như nhận thấy ánh mắt Tô Tiểu Vũ, ngẩng đầu, cười nhạt với nàng.

"Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Huynh tỷ quan tâm

"Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha."

Tô Nghệ Tuyền ưu nhã nuốt xuống một miếng cơm, thấy tam nương đối với người nào cũng nhẹ nhàng nhàn nhạt nhìn về phía Tô Tiểu Vũ cười, híp mắt một cái, gương mặt tò mò.

Tô Thanh Viễn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhị phu nhân của mình một cái, trong ký ức của hắn, nàng là người lạnh lạnh, không tranh không đoạt, cũng bởi vì nàng điềm tĩnh, những năm này hắn đối xử nàng không tệ.

"Ha ha, nhị tiểu thư nhìn là thích, lại có ai không gặp không yêu?" Vân Kết cười nhạt, nói.

"Đúng vậy, đứa nhỏ này nhìn là thích." Tô Thanh Viễn nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, nở nụ cười, hai ngày nữa thịnh yến hoàng thất, đứa nhỏ này xuất sắc như thế, khả năng được hoàng thượng thích lớn hơn đại nữ nhi, nếu hai người đều được người hoàng thất coi trọng, thì tốt hơn.

"Đa tạ phụ thân, tam nương khích lệ." Tô Tiểu Vũ cười ngọt ngào, nhìn rất vui vẻ.

Tô Nghệ Tuyền cắn răng một cái, hung hăng nhìn Tô Tiểu Vũ không nói thêm gì nữa.

Mỗi người theo đuổi tâm tư của mình ăn cơm xong, tất cả mọi người trở về viện riêng, chỉ có Tô Tiểu Vũ, bị Tô Thanh Viễn gọi đi thư phòng.

Trong thư phòng, Tô Thanh Viễn ngồi trên ghế gỗ, mặt cười hiền lành, nhìn giống nhau đang cười ngọt ngào với Tô Tiểu Vũ, chậm rãi mở miệng.

"Tiểu Vũ có biết phụ thân gọi ngươi tới có chuyện gì không?"

Trong lòng Tô Tiểu Vũ cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra nghi ngờ, "Nữ nhi ngu độn, ý tứ của cha, nữ nhi đoán không ra."

"Ha ha ha, Tiểu Vũ không ngu độn." Tô Thanh Viễn cười ha ha, tinh quang trong mắt chợt lóe qua, hôm qua từ lúc khôi phục trong sự kích động, hắn đã suy nghĩ thật tốt một chút, có thể ẩn nhẫn đến bây giờ, Tô Tiểu Vũ không phải nhân vật đơn giản, hôm nay hắn muốn thử sự thật lòng của nàng, nếu có thể lưu lại phục vụ cho mình, hắn sẽ càng thêm sủng ái, nếu không thể trung thành với mình, vậy liền hủy diệt.

"Tiểu Vũ, ngươi thật sự có thể tha thứ cho mấy năm qua phụ thân đối xử không quan tâm tới ngươi?"

"Không thể." Tô Tiểu Vũ giấu đi ánh sáng trong mắt, thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói, quả nhiên là đến dò xét nàng, nếu nàng nói có thể tha thứ, e là căn bản hắn sẽ không tin tưởng, nàng muốn cho hắn tin tưởng nàng, như vậy, về sau hắn sẽ bị chính mình làm tức chết, ừ, ý kiến này thật tốt.

Quả nhiên, Tô Thanh Viễn giận tái mặt, nhưng trong mắt lại là hài lòng. "Tiểu Vũ, phụ thân biết, chuyện này phụ thân có lỗi, nhưng nếu Tiểu Vũ tin tưởng phụ thân, sớm nói với ta chuyện này, thì làm sao sẽ phải chịu khổ?"

"Tiểu Vũ chỉ là hài đồng mười mấy tuổi, sao có thể nghĩ xa như thế, trách chính mình, lúc ấy lòng có oán hận phụ thân." Tô Tiểu Vũ cau mày.

"Đưa nhỏ ngọc." Tô Thanh Viễn thấy nàng không lừa gạt mình, nói vài lời tốt, lập tức yên tâm, thấy nha đầu này mặc dù thông minh, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, "Về sau mọi chuyện đều có phụ thân, con không cần một mình gánh vác."

"Nữ nhi đa tạ phụ thân." Vui vẻ của Tô Tiểu Vũ toàn bộ viết ở trên mặt, nghiêm nhiên thể hiện được khát vọng của hài tử khi lấy lại được tình thương đã lâu của cha.

"A, đúng rồi, Tiểu Vũ có nguyện ý nói cho phụ thân biết, ba năm nay người bá ai học nghệ không?" Tô Thanh Viễn vốn muốn cho nàng rời đi, đột nhiên nghĩ đến võ công cao cường của nàng, nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, trong con ngươi hiện lên sự phức tạp không tan được, một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại sự trong sáng. "Lão già kia chỉ nói có duyên cùng con, không nói tên cho con biết."

"Như thế à, giờ người đi xuống nghỉ ngơi đi." Tô Thanh Viễn gật đầu, cũng không còn hoài nghi, dù sao có rất nhiều thế ngoại cao nhân, tác phong làm việc khác hẳn với người thường.

Tô Tiểu Vũ khẽ nhún người, quay người đi, đợi ra khỏi cửa, mới chậm rãi ngược mắt, nhìn bầu trời đêm tối đen, vẻ mặt không hiểu.

Sư phụ.

Bạch phủ, phong trong ngự hoa viên, bốn người vây quanh một cái bàn, đang dùng tiệc.

"Hoàng huynh, sao hôm nay người lại có thời gian rảnh rỗi tới chỗ này ăn cơm?" Tư Thiên Chanh cười như không cười nhìn lên nam nhân tuấn dật phi phàm trước mặt, nàng lại không biết một Hoàng đế sẽ rảnh rỗi như vậy.

"Khụ khụ, Chanh nhi, người còn chưa có gả cho Bạch Thuật đâu đấy, đừng bày ra kiểu nữ chủ nhân cho ta xem như thế." Nhìn thấy Tư Thiên Chanh trêu tức, Tư Thiên Hoàng tức giận hừ lạnh, mục đích mọi người đến đây đều giống nhau.

Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn hai người, giống như hắn đã quen nhìn hai huynh muội này cãi vã, chỉ là thói quen vẫn là thói quen, nữ nhân của mình tất nhiên hắn sẽ giúp, "Chanh nhi chính là nữ chủ nhân của Bạch gia."

"Cẩn thận chiêu hư nàng." Tư Thiên Hoàng mặt tối sầm, nhìn Bạch Thuật, đó là gương mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muội từ nhà mình mê chơi, hôm nay ăn trộm ngày mai cờ bạc, hắn sớm hận không quát chết được nàng, không biết Bạch Thuật này làm thế nào để chịu được.

Bạch Thuật trầm mặc không nói, cúi đầu dùng cơm, hắn thật ra thì hắn muốn nói, cũng đã sớm làm hư rồi, nhưng mà hắn vui lòng.

Bạch Lê ở giữa nhìn huynh tỷ bạn tốt hai bên trao đổi ánh mắt, lười biếng dựa vào ghế, tà khí cười nói, "Còn có hai người nữa?"

Hắn làm sao lại không biết mấy người này đột nhiên tập chung một chỗ muốn làm gì, ăn cơm đều đã ăn lâu như vậy rồi, thật đúng là nhện giời.

"Hiểu đi Tuyên Châu rồi, Bắc Bắc không biết ở đâu." Tư Thiên Chanh không chút suy nghĩ, mở miệng nói, ngay sau đó ngẩng đầu, cười xấu hổ.

Con cháu Tiên hoàng không nhiều lắm, cũng chỉ có năm người bọn họ, Tư Thiên Hoàng, Tư Thiên Chanh còn có Bạch Lê đều do hoàng hậu sinh, mà Tư Thiên Hiểu là con của Đức Phi nữ nhân tiên hoàng thích nhất, Tư Thiên Bắc là con của Thực phi, Tư Thiên Hoàng lớn tuổi nhất, năm nay hai mươi ba, Tư Thiên Chanh thứ hai, hai mươi một tuổi, Tư Thiên Bắc chỉ kém Tư Thiên Chanh một tháng, Tư Thiên Hiểu và Tư Thiên Bắc kém nhau mấy ngày, nhỏ nhất, chính là Bạch Lê.

Bình thường hoàng thất tranh quyền đoạt lợi, nhưng lại không hề xuất hiện ở trên năm người bọn họ, thuở nhỏ năm người cùng nhau lớn lên, tình cảm thâm hậu, cùng nhau phụ tá tiên hoàng, chính vì vậy, nhân tài của đất nước sẽ càng ngày càng cường thịnh.

Bạch Lê thấy Tư Thiên Chanh như thế, nụ cười đầy mắt càng sâu.

"Khụ khụ." Không đành lòng nhìn muội muội mình lúng túng, Tư Thiên Hoàng mở miệng, "Tiểu tử, chúng ta hôm nay tới, là muốn hỏi người một chuyện."

"Người nói đi." Bạch Lê lười biếng cười, bộ dáng người hỏi ta đáp khéo léo.

"Ha ha, người cũng biết, các ca ca cực kỳ quan tâm hạnh phúc của người, nghe nói người gần đây rất để ý một cô gái à?" Tư Thiên Hoàng buông chén đĩa xuống, chậm rãi nói ra ý nghĩ.

"Đúng nha đúng nha, nghe nói, người cho nàng vào phòng ngọc bảo bối của người." Tư Thiên Chanh cũng cười híp mắt nói.

Bạch Thuật ở một bên yên lặng uống trà, trong lòng buồn cười không dứt, mở miệng một tiếng nghe nói, giả không giả.

Bạch Lê nghe bọn họ nói, chỉ cười không nói, thấy hai người chột dạ.

"Bạch Lê, chúng ta muốn biết, ngươi và Tô Tiểu Vũ tới trình độ nào rồi." Bạch Thuật không đành lòng nhìn bộ dáng nữ nhân của mình muốn hỏi lại không dám hỏi, bất đắc dĩ thờ dài, giúp nàng nói, thật ra thì hắn cũng biết không ít, nhưng tóm lại không bằng người trong cuộc tự mình nói chính xác hơn.

Con ngươi Tư Thiên Chanh sáng lên, gật đầu.

Tư Thiên Hoàng cũng đồng ý cười cười, tán thưởng nhìn Bạch Thuật một cái, người muội phu này không tệ.

"Các ngươi thật sự muốn biết?" Bạch Lê ung dung nhìn ba người, thản nhiên nhấp một ngụm rượu, hỏi.

"Hoàng huynh rất quan tâm ngươi." Tư Thiên Hoàng dù sao cũng là Hoàng đế, phong cách chừng chặc vẫn phải có, không bằng Tư Thiên Chanh đã vui vẻ đến hai mắt sáng lên, nhưng trong lòng vẫn rất tò mò.

"Vậy liền đa tạ hoàng huynh hoàng tỷ quan tâm." Bạch Lê lười biếng cười cười, thấy tò mò trong mắt ba người càng thêm nồng đậm, chợt một hơi cạn sạch chén, mày kiếm nhíu lên, vô tội nhún vai một cái.

"Nhưng ta không muốn nói."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tiểu Tư Thiên Hoán

"Nhưng ta không muốn nói." Bạch Lê nhíu mày cười, đứng dậy tiêu sái rời đi, lưu lại đám người còn lại trợn mắt há mồm.

Tư Thiên Hoàng nhìn bóng lưng hắn tiêu sái, khoe miệng hung hăng giật giật, gương mặt tuấn tú đen lại, chén trong tay bay đi, đánh tới Bạch Lê, người kia ung dung biến mất, mặc cho chén sứ nện trên tường, tan nát dưới đất.

"Tiểu tử thú, ngươi đứng lại cho lão nương!" Tư Thiên Chanh trừng đôi mắt đẹp, vỗ lên bàn, tiểu tử thú thể mà lại đùa bỡn nàng, mấy ngày nay không nói giận coi nàng như người chết rồi có phải không!

"Đại tỷ, sao lại thô lỗ như thế này, cẩn thận Bạch Thuật không cần ngươi." Cửa đột nhiên vang lên một giọng nam mị hoặc, một bóng dáng màu trắng chậm rãi đi vào, đôi mắt hoa đào hàm chứa nụ cười, ngũ quan đẹp tí mị giống như nữ nhân, không chút son phấn.

"Tư Thiên Bắc, ngươi ngứa da?" Tư Thiên Chanh thuận tay cầm lên cái đĩa trên bàn, ném tới phía Tư Thiên Bắc.

Tư Thiên Bắc cười nhạo một tiếng, tiếp được cái đĩa, chậm rãi đi tới bên bàn, để xuống, "Đại tỷ, ngươi đánh không lại ta."

"Nàng đánh không lại, ta đánh thắng được." Bạch Thuật liếc Tư Thiên Bắc một cái, ôm Tư Thiên Chanh bảo hộ trong ngực, cánh tay không biết từ lúc nào nâng lên, đầu ngón tay điểm Tư Thiên Bắc.

"Hoàng huynh, ám sát hoàng tộc, phải bị tội gì?" Tư Thiên Bắc xoay chuyển, giơ tay lên chống cự, nào biết Bạch Thuật nhanh tay hơn, trực tiếp đề lên cổ của hắn, không khỏi đáng thương nhìn Tư Thiên Hoàng.

"Bác Bắc, đã nhiều năm như vậy, còn không biết trong năm người chúng ta có người không thể đắc tội được sao?" Tư Thiên Hoàng nhún mày, đứng ngoài cuộc, bờ môi còn chứa đựng nụ cười hài hước.

Người trong miệng Tư Thiên Hoàng nói, chính là Bạch Lê và Tư Thiên Chanh, Bạch Lê một thân võ công bí hiểm, là người càng thêm độc ác xảo trá, người nào chọc giận hắn người đó xui xẻo; mà Tư Thiên Chanh, chính là người Bạch Thuật nâng ở lòng bàn tay, Bạch Thuật và Bạch Lê theo học thầy cùng một chỗ, tự nhiên sẽ không kém, mà lại còn là một đại thương nhân, sự giao hoạt không cần phải nói, có hắn che chở, Tư Thiên Chanh có thể gây họa không chút kiêng kỵ.

"Hừ!" Tư Thiên Bắc không phục bĩu môi một cái, tính tình trẻ con được che giấu ở trong bề ngoài tà mị bộc lộ rõ, "Hoàng tỷ cũng biết ý thế hiếp người."

"Hoàng tỷ ngươi có chút bản lĩnh này là được rồi, có cái gì so đo." Bạch Thuật nhìn bộ dạng hắn, không khỏi buồn cười, không nhìn được nhạo báng người trong ngực một phen, thấy nàng giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không nhìn được ngắt cái mũi của nàng, nữ nhân của hắn chỉ có hắn có thể khi dễ.

"Dạ dạ, không so đo." Tư Thiên Bắc hài hước nhìn hai người, trong lòng hắn cảm thấy đại tỷ vui vẻ rất tốt.

"Tốt lắm, nói chuyện chính sự." Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt mở miệng, hắn cũng không quên mục đích của chuyện này.

"Nói chuyện gì, hắn đều không muốn nói." Tư Thiên Chanh thờ dài, tiểu tử thú tâm tư nhỏ cũng rõ ràng, hắn không nói, ai cũng đoán không ra hắn đang

nghĩ cái gì.

"Hắn không nói." Từ Thiên Hoàng nhàn nhạt mà nói ra, đáy mắt xẹt qua vẻ ngưng trọng, "Nói chuyện về Hiểu."

"Hiểu làm sao vậy?" Từ Thiên Bắc nghi ngờ hỏi.

"Hiểu mặc dù là người ôn hòa, nhưng luôn giữ một khoảng cách với những nữ tử khác, nhưng ngày đó, hẳn vì Tô Tiểu Vũ trùng trị Lưu Phàm Vũ chất nhi phụ nhân." Từ Thiên Hoàng cau mày, chỉ sợ Hiểu cũng có hứng thú với nữ nhân kia.

"Không lẽ Tiểu Tử lại muốn." Từ Thiên Bắc cả kinh, đôi mắt đảo hoa trọn tròn.

"Làm sao bọn họ luôn thích cùng một đồ vậy?" Từ Thiên Chanh cũng yên tĩnh trở lại, cau mày, từ nhỏ tiểu tử thú và Hiểu luôn có yêu thích giống nhau, thích đồ giống vậy, nhưng nguyên nhân bởi vì người kia, tiểu tử thú cho tới bây giờ sẽ không đi tranh cùng Hiểu, mọi việc đều nhường cho Hiểu, qua nhiều năm vẫn như vậy, nhưng lúc này đây, tiểu tử thú còn muốn cho sao?

Từ Thiên Hoàng cũng cau mày, Hiểu và tiểu tử thú đều là huynh đệ của bọn họ, môi hở răng lạnh, bọn họ nghiêng về ai cũng không được, cho nên mỗi lần bọn họ chỉ nhìn, nhưng mỗi lần thấy dáng vẻ Hiểu sầu muộn và tiểu tử thú tịch tịch, bọn họ sẽ đau lòng.

Đồ vật có thể cho, nhưng lúc này đây, là người trong lòng của hắn.

"Bạch Lê sẽ không nhường" Bạch Thuật và Bạch Lê cùng nhau lớn lên, quá khứ của hắn hẳn tự nhiên sẽ biết, nhưng lần này, hắn biết Bạch Lê sẽ không nhường cho, hơn nữa. Trong mắt phượng xẹt qua một tia tinh quang, Từ Thiên Bắc cũng không cần bảo Bạch Lê.

"Hả?" Từ Thiên Hoàng nhíu mày, "Bạch Thuật, làm sao ngươi xác định như vậy?"

"Trước kia, hắn có thể bỏ qua những thứ đó, là bởi vì hắn chỉ thích." Bạch Thuật nhắm mắt lại, nhàn nhạt cười nói, "Nhưng lúc này đây, hắn không phải thích Tô Tiểu Vũ."

"Làm sao lại là không thích, thậm chí còn để nàng vào phòng ngọc rồi đấy!" Từ Thiên Bắc phun một ngụm trà về phía Từ Thiên Hoàng, mặt hắn tối sầm cảnh lại, né tránh không kịp, mắc phải một thân ướt, mặt lập tức oai oán.

Người vốn nên náo động nhất là Từ Thiên Chanh thế nhưng lúc này thái độ an tĩnh khác thường, vẻ mặt dịu dàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Bạch Thuật, một hồi lâu, sáng tỏ rồi cười, "Ta hiểu."

"Nói một chút." Một người nói, còn có thể hoài nghi, nhưng hai người nói, Từ Thiên Hoàng liền không thể không tin.

"Bởi vì hắn không phải thích Tiểu Vũ, mà là yêu nàng." Từ Thiên Chanh nhàn nhạt cười, thích đồ, khó đi nữa cũng có thể dứt bỏ, chỉ khi nào yêu, chính là dung nhập vào cốt nhục, nếu dứt bỏ, tương đương với muốn mạng người.

Từ Thiên Hoàng sững sờ, trong đầu xẹt qua một bóng người, trong mắt khẽ mềm lại, ngay sau đó phá lên cười, yên lặng nhìn Bạch Thuật, trong mắt có chút bất đắc dĩ, "Có lúc ta thật sự hoài nghi, rốt cuộc chúng ta và hắn cùng một phụ thân, hay là người " về chuyện tình tiểu tử thú, Bạch Thuật vĩnh viễn đều thấy rõ hơn bọn hắn.

"Theo các người nói, Bạch Lê và Từ Thiên Hiểu đều là người thân của các người, còn đối với ta mà nói, chỉ có Bạch Lê." Bạch Thuật uống trà, thu lại cười đùa thường ngày, lạnh nhạt nói, "Các người muốn quan tâm hai bên, kết quả đều không lo được hai bên, ta không giống, ta chỉ giúp Bạch Lê là được rồi." Hơn nữa, Bạch Lê không chỉ là người thân của hắn.

"Chắc chắn, thật là tuyệt tình." Từ Thiên Bắc bĩu môi, nhỏ giọng hừ hừ, nhưng cũng biết, ở trong lòng Bạch Thuật, Bạch Lê là người thân của hắn, mà bọn họ nhà, chỉ có thể là bằng hữu tốt thôi.

"Dĩ nhiên sẽ tuyệt tình..., người ta trước kia là đại băng sơn đó." Từ Thiên Chanh vừa nghe Từ Thiên Bắc nói, lập tức cười đến híp cả mắt, vẻ mặt tỏ vẻ mỉa mai, nhìn thấy Từ Thiên Bắc xấu hổ.

"Chanh nhi." Nụ cười trên mặt Bạch Thuật ôn nhu dịu dàng, nhìn về phía Từ Thiên Hoàng nói: "Chúng ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được." Dứt lời, ôm Từ Thiên Chanh quay người đi.

"Mọi người đi hết sạch, không vui chút nào" Từ Thiên Bắc ngáp một cái, thật xa xôi chạy tới đây, kết quả tiểu tử kia đã chạy, không có tí sức lực nào, liếc hoàng huynh một cái, xoay người rồi đi.

Phòng lớn như vậy trong lúc nhất thời yên tĩnh lại, Từ Thiên Hoàng ngồi lẳng lặng, hình như không có ý định rời đi, một hồi lâu, nhẹ nhàng giương lên khóe môi, "Hoán."

"Chắc, hoàng huynh, các người nói hiểu ta nhất chính là Bạch Thuật, mà ta lại cảm thấy là người đây?" Vốn Bạch Lê đã rời đi, đột nhiên từ một cánh cửa khác bên ngoài đi vào, hé nửa mí mắt, lười biếng tựa cạnh cửa.

"Tiểu tử thú." Từ Thiên Hoàng đứng lên, đi tới trước mặt hắn, không nặng không nhẹ cho hắn một đánh nhẹ.

"Ta sẽ không nhường" Bạch Lê không tránh, con người rừ thấp xuống che lại cảm xúc bên trong, giọng nói nhạt như có như không.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, rồi sau đó cúi đầu nở nụ cười, cuối cùng trực tiếp vịn tường cười ha ha, nếu để người khác nhìn thấy Hoàng đế thường ngày nghiêm túc không kiêng kỵ mà cười như vậy, sợ rằng sẽ bị dọa giết mình.

"Tư Thiên Hoán, chúng ta đã đợi câu nói này mười lăm năm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bù chương hihi

☆Chương 28: Mẫu thân Bạch Lê.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

"Tiểu Hoán, chúng ta đã đợi câu nói này mười lăm năm rồi."

Tư Thiên Hoàng cười xong, trong mắt còn mang theo sương mù, lại không che giấu được vui mừng bên trong, đệ đệ của hắn, đệ đệ ruột của hắn, rốt cuộc.

"Mười lăm năm, đã lâu như vậy sao?" Bạch Lê cười khổ, tròn mắt nhìn chăm chú một chỗ, suy nghĩ trở lại mười lăm năm trước.

Hắn là Tư Thiên Hoán, là con út hoàng tộc, người vừa thông minh lại đáng yêu, rất được phụ hoàng mẫu hậu sủng ái, hoàng huynh hoàng tỷ vô cùng yêu thương hắn, hắn cảm giác mình rất hạnh phúc, vẫn luôn cho rằng hạnh phúc có thể giữ mãi mãi không bao giờ thay đổi, nhưng mà, nữ nhân phụ hoàng thích nhất là mẫu phi Tam hoàng huynh, chết rồi.

Phụ hoàng cả đời có rất nhiều nữ nhân, nhưng yêu duy nhất chỉ có Đức phi, một năm kia, Đức phi bệnh qua đời, phụ hoàng giống như lập tức già hơn rất nhiều tuổi.

Mẫu hậu rất thích phụ hoàng, yêu đến trình độ si mê, chỉ cần là phụ hoàng thích, nàng sẽ thích, thậm chí thích hơn, Tam hoàng huynh là con trai của Đức phi, sau khi Đức phi chết, phụ hoàng thương yêu Tam Hoàng Huynh càng hơn lúc trước, cũng từ lúc đó trở đi, mẫu hậu trở nên lạnh lùng với đứa bé của mình, độc cứng chiều Tam hoàng huynh, hận không thể mang những thứ tốt nhất trên thế giới cho hắn.

Hắn rất thích mẫu hậu, rất thích, không thể không nói, hắn thừa kế phương diện cố chấp tình cảm của mẫu hậu, chỉ cần mẫu hậu nói, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ làm được.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, hắn phát hiện, hắn và Tam hoàng huynh có yêu thích rất giống nhau, mẫu phi thích nghe tiếng sáo, có một lần, bọn họ đồng thời thích một cây sáo ngọc, Tam hoàng huynh

nhìn hẩn nhỏ, liền nhường cho hẩn, lòng hẩn tràn đầy vui vẻ chạy đến tắm cung mẫu hậu.

Mẫu hậu thấy sáo ngọc này, chân mày liền nhíu lại, nàng hỏi, sáo ngọc này có phải Tam hoàng huynh thích không.

Hẩn mặc dù không hiểu, nhưng cũng không chút do dự gật đầu một cái, nói là Tam hoàng huynh tặng cho hẩn.

Mẫu hậu nghe, lẳng lặng nhìn hẩn, hẩn đọc được tức giận trong mắt nàng, tức giận này khiến cho hẩn cảm thấy sợ hãi, hẩn không hiểu, tại sao trong đôi mắt ôn hòa lại xuất hiện loại tâm tình này.

Sau đó, mẫu hậu nói chuyện, lời kia, hẩn cả đời không quên được.

"Hoán nhi, có biết vì sao mẫu hậu thích nghe tiếng sáo không? Bởi vì Hiểu nhi thích thổi sáo. Hoán nhi, người có thể đi giành tất cả đồ vật của mọi người, nhưng chỉ duy nhất không thể tranh cùng Tam hoàng huynh. Mẫu hậu vẫn cho rằng người là một đứa bé ngoan, nhưng mẫu hậu phát hiện mình sai lầm rồi, người căn bản chính là một đứa bé hư, người hư quá, người lại có thể giành đồ với Tam hoàng huynh."

Lúc đấy hẩn hoàn toàn bối rối, ngơ ngác hỏi mẫu hậu, nàng còn thương yêu hẩn sao?

Mẫu hậu nói, chỉ cần hẩn làm một bé ngoan, nàng liền thương yêu hẩn.

Khi bé ngoan, chính là không giành gì đó với Tam hoàng huynh, không cùng Tam hoàng huynh tranh.

Một năm kia, hẩn năm tuổi, những thứ hẩn tin tưởng đều biến mất, mẫu hậu sau khi đi, vẻ mặt đại hoàng huynh kinh ngạc đi vào, hẩn nói không muốn nghe lời của mẫu hậu, hẩn cười rồi té xỉu.

Lăng thành liên tục mưa năm ngày năm đêm, hẩn cũng hôn mê năm ngày năm đêm, một nhóm thái y lại một nhóm nữa tới, đều vô pháp làm cho hẩn tỉnh lại, cho đến một ngày một lão nhân mang theo Bạch Thuật xuống núi, mới cứu hẩn tỉnh, sau hẩn ước định với lão nhân, hàng năm phải dùng nửa năm đi theo lão nhân đến địa phương kia luyện võ.

Sau lại hẩn nghe nói, phụ hoàng bọn họ sắp điên, hẩn rất đau lòng, cũng không quên hỏi, mẫu hậu như thế nào.

Đại hoàng huynh trầm mặc thật lâu, vẫn không đành lòng lừa hẩn, hẩn nói, mẫu hậu mang Tam hoàng huynh đi Tĩnh Minh tự cầu phúc chưa về.

Từ nay về

sau, hẩn vẫn là con út được mọi người thương yêu, có quan

hệ hòa hợp cùng huynh tỷ như cũ, chỉ là, thì thoảng hấn vùng trộm tranh cãi với Tam hoàng huynh, cho dù bọn họ đồng thời thích, hấn không đành lòng dứt bỏ.

Lăng quốc xâm phạm, đại quân cần một thành viên hoàng thất làm soái, khích lệ tinh thần, Tam hoàng huynh chủ động xin đi giết giặc, hi vọng đi trong quân đội rèn luyện một phen.

Hấn nhìn ra mẫu hậu lo lắng, lần đầu tiên trong đời rút kiếm đánh huynh đệ ruột, hấn đánh bại Tam hoàng huynh, giành được vị trí chủ soái, một năm kia, hấn mười lăm tuổi.

Sa trường ba năm, đâm máu ba năm, hấn công trạng hiển hách, trở thành người được quân lính Phong quốc kính nể, địch quốc người người sợ hãi. Sáu năm sau, Phong quốc đại toàn thắng, ngày thu quân hồi triều, hấn gặp được mẫu hậu, hấn cho là, mẫu hậu sẽ khen ngợi hấn, nhưng mẫu hậu lại nói, hấn quả thật là đứa trẻ hư, đoạt vinh dự vốn nên là của Tam hoàng huynh.

Đối mặt mẫu hậu lạnh lùng, hấn chỉ cười.

Sau khi ngự điện lãnh thưởng, hấn muốn Bạch Thuật làm một phòng kê đầu giá số mười ba, tự tay kiến tạo gian phòng này có thể cải thiện giấc ngủ, bởi vì giấc ngủ mẫu hậu không tốt.

Nhưng mà mẫu hậu không đợi được ngày kia, một năm sau, phụ hoàng lãnh qua đời, mẫu hậu bị thương quá độ, cũng đi theo.

Mẫu hậu rất ích kỷ, yêu cũng ích kỷ, nhưng nàng cho hẳn năm năm yêu thương âm áp, cho nên hẳn dùng thời gian mười bốn năm trả lại.

Tư Thiên Hoàng đau lòng bất tri bất giác ngồi sụp xuống trên mặt đất, dúi đầu vào giữa đầu gối đệ đệ, muốn nói cái gì, hẳn lại phát hiện cái gì cũng không nói được, hẳn tận mắt nhìn một màn kia xảy ra, nhưng không có lực ngăn cản.

Hắn và Chanh Nhi mặc dù cũng là con của nàng, nhưng bọn hắn và Hoán bất đồng, nữ nhân kia chưa bao giờ cho bọn họ âm áp, bọn họ tự nhiên không để ý sau đó là lạnh lùng.

Nhưng Hoán lại khác, lúc hắn mới sinh ra trên trời hiện ra dị tượng, khi phụ hoàng đang lâm triều liền bị hấp dẫn tới đây, nữ nhân kia bởi vì nhờ Hoán trong mắt phụ hoàng có điểm khác biệt, mới có năm năm thương yêu cưng chiều này.

Nhưng hẳn tính nguyên phụ hoàng chưa bao giờ xuất hiện tại điện nữ nhân kia, tiểu đệ của bọn hắn, có hẳn tới yêu thương là đủ rồi.

Đưa tay, Tư Thiên Hoàng muốn kéo Tư Thiên Hoán lên, tay đang lúc đưa ra giữa không trung bị một đôi nhỏ bé yếu đuối kéo, ngẩng đầu, một gương mặt tuyệt mỹ khiến người ta hít thở không thông đập vào mi mắt.

Cô Tiểu Vũ cảm thấy mình thật điên rồi, vừa đi ra từ thư phòng Cô Thanh Viên, liền thấy Bạch Thuật ở cửa vườn ra vào Khanh Ngọc các chờ nàng, muốn nàng đi

cùng hần tới, Bạch phủ, nếu không đi, Bạch Lê sẽ chết.

Nàng đi theo hần tới, lại thấy Bạch Lê không sao đang nói đùa cùng một người nam nhân khác, đang muốn nổi giận, lại thấy hần đột nhiên mất hồn ngồi xồm xuống, vùi đầu không nói.

Sau đó, Bạch Thuật kể cho nàng nghe một câu chuyện cũ, chuyện xưa của một đôi mẹ con, không dài, nhưng lại làm cho nàng đau lòng.

"Cô Tiểu Vũ, người là người duy nhất có thể cứu hần."
Bạch Thuật nhận nhặt nói xong lời này, liền quay người bỏ đi.

Sau đó, nàng liền đi lại gần, nhanh tay bắt được tay Bạch Lê.

"Tư Thiên Hoán." Cô Tiểu Vũ đặt một tay khác lên đỉnh đầu Bạch Lê, nhỏ giọng kêu lên cái tên xa lạ này.

Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, chợt ngẩng đầu lên, trong con ngươi mờ mịt tĩnh mịch nháy mắt tỉnh táo, khó mà tin nổi nhìn Cô Tiểu Vũ, rồi sau đó trên mặt hiện lên toàn bộ vui sướng, dùng sức ôm nàng vào trong ngực.

Tư Thiên Hoán nhìn mọi thứ đang diễn ra, vui mừng cười cười, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

"Chanh nhi đi theo người, thật đúng không biết là phúc hay là họa." Tư Thiên Hoán nhận nhặt nhìn bầu trời đêm, nói với Bạch Thuật.

"Làm sao." Bạch Thuật đưa vào câu hỏi, cười như

Sau đó, người thiếu nữ vào cung bệ, cười như không cười nhìn hắn.

Tư Thiên Hoàng liếc hắn một cái, đột nhiên bật cười, "Người quá giáo hoạt." Hắn không nghĩ tới, Bạch Thuật cũng đoán được Hoán chưa rời đi, không chỉ như thế, còn mang Tô Tiểu Vũ qua đây.

"Người không giáo hoạt sao?" Bạch Thuật cười nhạt, quay người đi, nếu không phải không biết Tô Tiểu Vũ ở đâu, người rời đi trước tiên phải là Tư Thiên Hoàng rồi.

"Bạch Thuật, làm xong?" Tư Thiên Chanh từ trong bụi hoa nhảy ra ngoài, đánh về phía Bạch Thuật.

Bạch Thuật đưa tay tiếp được nàng, trong mắt nhàn nhạt cười chiều, "Làm xong."

"Ha ha, khẳng định tình cảm của bọn họ tối nay sẽ tiến thêm một bước dài!" Trong mắt Tư Thiên Chanh vui mừng, tiểu đệ là người bọn họ lo lắng nhất rồi cuộc có người tiếp quản rồi.

"Rất vui vẻ?" Bạch Thuật nhún mày, tiểu tử thói Bạch Lê kia có một đám người thân này, thật đúng là may mắn.

"Nói nhảm." Tư Thiên Chanh liếc hắn một cái.

"Nếu vui vậy vậy ư, chúng ta cũng nên giải quyết một chút." Bạch Thuật cười.

"Cái gì. A, ngày trước người là lăng sơn mà, sao bây giờ người lại thế này!"

Chương 29

☆Chương 29: Tiểu Vũ thông suốt.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

"Tại sao lại tới." Tư Thiên Hoán ôm thật chặt Tô Tiểu Vũ, chôn sâu đầu ở cổ nàng giọng nói buồn buồn phát ra, lại giống như đứa bé đang làm nũng.

"Uống lộn thuốc." Khóe miệng Tô Tiểu Vũ rụt rụt, tức giận đánh sau lưng hắn một cái.

"A." Tư Thiên Hoán nghiêng đầu, cả người vừa mới bị thương giờ đã biến mất, nhìn Tô Tiểu Vũ, bên trong con người màu hổ phách là sự vui sướng và ôn nhu, nàng sẽ không biết, sự xuất hiện của nàng ảnh hưởng đến hắn, đó là ánh rạng đông xua tan bóng đen dày đặc, mang tất cả hy vọng cho hắn.

"Vũ nhi tại sao lại tới đây?"

Tô Tiểu Vũ trừng hắn, hận không thể trừng khiến hắn thủng một lỗ, "Bạch Thuật nói, ta không đến, ngươi sẽ chết."

"Hắn thật hiểu ta." Tư Thiên Hoán cong mắt cười, nụ cười trong veo sáng ngời chói mắt, "Vũ nhi là lo lắng ta mới tới sao?"

"Ngươi trúng cổ tử." Tô Tiểu Vũ bị hắn nói có chút chột dạ.

"Nha đầu ngốc, người trúng cổ tử là ta, ta chết sẽ không có ảnh hưởng tới ngươi." Tư Thiên Hoán nhún mày, đùa giỡn nói.

"A, vậy ta đi." Một bên tai Tô Tiểu Vũ Nhĩ ứng hồng, hận không cần được đầu lưỡi của mình, làm sao lại giải thích ngu ngốc như vậy.

"Vũ nhi vừa mới gọi ta là gì?" Tư Thiên Hoán đưa tay vuốt vành tai ứng hồng của nàng, cười đến rục rờ.

"Tư Thiên Hoán." Tô Tiểu Vũ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ bên tai truyền đến, khẽ nghiêng đầu, trốn khỏi bàn tay của hắn, khuôn mặt vì xấu hổ mà hơi ứng hồng.

"Tên của ta, chỉ có người thân của ta có thể gọi, Vũ nhi, ngươi thực sự gả cho ta." Tư Thiên Hoán khẽ nâng cằm của nàng lên, cười tà khí, con người mê ly hấp dẫn, nếu không phải định lực Tô Tiểu Vũ mười phần, sợ là sớm đã bị câu đi hồn phách.

Tên người:

Tô Tiểu Vũ thầm mắng một tiếng, bên tai từ màu hồng nhạt giờ đã thành màu đỏ đậm, "Người đừng quá phận." Nàng không nên đến, nào có thấy xú nam nhân này giống như sắp chết, hiện tại hẳn còn có nhiều hơi sức trêu chọc nàng đây!

"Cầu hôn chính là quá đáng sao?" Nhướng mày, trong mắt Tư Thiên Hoán nổi lên hơi nước, dáng vẻ uất ức này, dù cho người lạnh lùng đến đâu cũng không cách nào cự tuyệt lời của hắn.

Một đấng mày râu già bộ đáng thương cái gì!

Tô Tiểu Vũ vỗ một cái lên gương mặt tuần tú của hắn, khóe miệng co quắp không ngừng, "Tư Thiên Hoán người có chừng mực cho ta!"

Tư Thiên Hoán vẫn uất ức như cũ mím môi, như oán như giận trừng mắt nhìn nàng một cái, "Được rồi, đổi lại đề tài, Vũ nhi thích ta rồi hả?"

Mới vừa nghe nửa câu đầu, Tô Tiểu Vũ còn thoáng *thở phào nhẹ nhõm, kết quả một câu phía sau thiếu chút nữa khiến nàng nghẹn chết.*

"Không thích." Tô Tiểu Vũ Tâm tức giận, không chút suy nghĩ mở miệng.

"Cho nên người tới, là bởi vì Bạch Chuột nói những lời đấy, đáng thương ta sao?" Tư Thiên Hoán làm như bị câu trả lời của nàng dọa sợ, khẽ trợn to mắt, dịu dàng vui sướng bên trong dần tàn đi, thay thế, là bi thương thương và lạnh lùng, tay ôm Tô Tiểu Vũ cũng dần dần lỏng ra, mở miệng thì giọng nói đã là không còn chút tình cảm nào, "Nếu như thấy ta đáng thương, thì không cần, ta còn chưa đáng thương đến sa sút."

"Nhiều người như vậy ta không thương hại, ta lại thương hại người cái gì, người có chỗ nào đáng thương, người đúng là ngu xuẩn!" Tô Tiểu Vũ nhìn thấy hắn lạnh lùng, tâm nàng buột chặt, trong đầu có sợi dây "Bắn" một tiếng, bật thốt lên rống to.

"Không phải đáng thương vậy là cái gì? Còn có thể là ưa thích sao?" Trên mặt Tư Thiên Hoán không chỉ là lạnh lùng, càng nhiều thêm châm chọc, chậm rãi đứng dậy, xoay người tính đi, phần cô đơn kia, giống như toàn thế giới từ bỏ hẳn.

Cô Tiểu Vũ cũng đứng lên, nhìn bóng lưng của hắn, trước mắt một hồi hoảng hốt, gặp nhau dưới gốc hoa lê, ở trong phòng ngọc cười đùa, trong giữa đình hồ tỏ tình. . . .

Rõ ràng chỉ gặp qua mấy lần, lại giống như cả đời; rõ ràng sớm nên quên cảnh tượng, lại giống như thành dấu ấn khắc sâu.

Chưa từng có một người nam nhân, sẽ tự nguyện nuốt vào cổ tử của nàng, sẽ tìm thảo dược cho nàng, sẽ giúp ngâm ngọc qua dược thủy giúp nàng yên giấc, sẽ theo nàng luyện võ, sẽ đưa y phục cho nàng trong lúc nàng vô tình phá hủy y phục, sẽ vì nàng trả tiền cơm khi nàng không có tiền. . . .

Khóe miệng khẽ cong lên, trong lòng trở nên ấm áp, cảm giác không quá quen thuộc, nàng lại không ghét, tay vỗ lên ngực của chính mình, tần số cảm giác xa lạ kia, từng nhịp từng nhịp, khiến cho chớp mũi nàng cay xè.

Không thích sao? Nếu không thích, thì khi nàng nghe ba chữ "Hắn sẽ chết" không chớp mắt một lần vội vàng chạy tới nơi này, khi tới chứng kiến hắn ngồi sụp trên mặt đất thì muốn lên an ủi hắn, như thế nào lại.

"Đừng đi." Cô Tiểu Vũ nắm lấy tay hắn, thốt hai chữ miên mĩ.

Đúng là... Cô Tiểu Vũ mỉm cười, như vậy mới đúng.

Về mặt Tư Thiên Hoán đều cười lên, chỗ nào nhìn ra được tối tăm vậy này, chỉ có vui vẻ và vui vẻ, bước chân cũng không dừng lại, ngược lại có khuynh hướng nhanh hơn, chỉ là bước thứ hai còn chưa bước, tay đã bị một bàn tay lạnh lạnh man mát nắm.

Cô Tiểu Vũ kéo, muốn khiến Tư Thiên Hoán quay lại, lại không nghĩ rằng tay dùng sức quá lớn, làm cho trọng tâm không vững, hướng về sau mà ngã xuống, mà Tư Thiên Hoán cũng bởi vì chuyện xảy ra đột nhiên, không có đứng vững, theo sức lực Cô Tiểu Vũ ngã xuống.

"Uhm." Mặc dù Tư Thiên Hoán đã kịp thời bế nàng vào trong ngực, nhưng phía trên là sức nặng một đấng nam nhân khiến cho nàng không chịu nổi, không khỏi rên lên một tiếng.

"Thế nào, bị thương chỗ nào không?" Tư Thiên Hoán lập tức ôm nàng ngồi dưới đất, kiểm tra nàng từ trên xuống dưới một lần, thấy nàng không có việc gì mới thở dài một hơi, trong lòng có chút tự trách, sớm biết đã không trêu chọc nàng.

"Không có vết thương gì đâu." Cô Tiểu Vũ vuốt vuốt bả vai, lạnh nhạt nói.

"Tại sao muốn kéo ta?" Tư Thiên Hoán đột nhiên đưa tay nâng mặt của nàng lên, nghiêm túc nhìn nàng, hỏi.

Cô Tiểu Vũ đang vuốt vai thì tay cứng đờ, ngờ ngác nhìn hắn một cái, gương mặt đột nhiên hiện lên hai đóa mây

hồng, rất là đáng yêu.

Mặc cho Tư Thiên Hoán bình tĩnh đi nữa, thấy trên mặt nàng ửng hồng cũng không khỏi sửng sờ, rồi sau đó giống như là suy nghĩ hiển rõ cái gì, cặp mắt thoáng qua vui mừng, "Vũ nhi, người."

"Ta thích người." Cô Tiểu Vũ khẽ cúi đầu, gần như là nói trong họng, trên mặt càng thêm đỏ ửng, trực tiếp lan đến cổ, một mảng lớn ửng hồng.

Đôi con ngươi màu hổ phách của Tư Thiên Hoán sáng lên, nhìn ửng hồng trên mặt nàng, ánh mắt càng phát ra nóng bỏng, một hồi lâu, mới nâng cằm của nàng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ hiện ra ngoài, đặc biệt là cặp kia nhẹ nhàng long lạnh như nước, hơi đỏ, chốc người tâm thương.

"Người, yêu thích ta?" Tư Thiên Hoán khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, khàn khàn hỏi, trong mắt là mong đợi.

"Ừ." Ánh mắt Cô Tiểu Vũ khẽ tránh, không dám nhìn Tư Thiên Hoán, khẽ gật đầu.

"A." Tư Thiên Hoán cúi đầu cười, nhìn Cô Tiểu Vũ ánh mắt dịu dàng như nước, giống như muốn khiến nàng chết chìm lên trong, nhìn tầm mắt nàng phập phù, thêm đỏ ửng hơn, trong lòng đã mềm mại tới cực điểm, đưa tay xoa mặt của nàng, tinh tế vuốt ve.

Cô Tiểu Vũ mắt mở lớn khẽ nheo lại, giơ tay lên nghĩ kéo muốn kéo tay hắn xuống, ngược lại lại bị cầm, còn

chưa chờ nàng giãy giụa, liền thấy trước mắt tối sầm, trên môi được phủ thêm một phần mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Khuyết Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

☆Chương 30: Cảnh hôn xinh đẹp.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Không phải lần đầu tiên hôn nàng, nhưng lại là lần đầu tiên sau khi nàng thích hắn, tư vị trong đó, tự nhiên không giống nhau.

Nhẹ nhàng liếm cánh môi của nàng, thấy nàng co rúm lại cảm thấy buồn cười, há miệng, ngậm môi dưới của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, mút vào, bàn tay đặt ở sau đầu nàng, một bàn tay khác khẽ vuốt, cảm thấy nàng từ từ buông lỏng thân thể, trong mắt thoáng qua nụ cười.

Tô Tiểu Vũ hé nửa mí mắt, tay nhỏ bé níu lấy y phục của hắn, có chút luống cuống nghĩ lui về phía sau, đầu lại bị đè xuống, không khỏi khẽ mở ra hai mắt, cảm giác tê dại từ trên môi truyền khắp toàn thân, chộc cho thân thể nàng khẽ run, càng muốn lui ra.

"Vũ nhi, chớ tránh." Cắn môi của nàng, Tư Thiên Hoán cương cường nhìn nàng một cái, "Còn nữa, nhắm mắt lại." Giọng nói thật thấp, mang theo mê hoặc nhàn nhạt, Tô Tiểu Vũ giống như bị đầu độc, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hài lòng cười một tiếng, Tư Thiên Hoán cũng khẽ hé mở con ngươi, đầu ngón tay đột nhiên điểm trụ huyết vị nào đó của nàng, liền thấy thân thể nàng run lên, miệng nhỏ mở ra, trong nháy mắt đầy tràn bọt nước, hình như thẹn thùng nàng nhìn về phía Tư Thiên Hoán.

Bị nàng nhìn trên người chảy qua một luồng nhiệt lưu, Tư Thiên Hoán rên lên một tiếng, con ngươi trầm lại một cái, trực tiếp nhắm mắt lại, hung hăng hôn lên môi nàng, mà trong lúc nàng vô tình giật giật đầu lưỡi, trong đầu hắn oanh một tiếng, hoàn toàn mất đi lý trí, thân thể một nghiêng, đè nàng xuống đất.

Ngơ ngác không biết đã qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh, trên môi chột nhẹ, trong đầu khôi phục một tia thanh minh, mở hai mắt ra, phát hiện vạt áo của mình giờ đã mở rộng, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ thắm lại càng thêm đỏ hơn đỏ triệt để.

"Tư Thiên Hoán!" Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đẩy hắn

ra, ngồi thẳng người, tay chân luống cuống cầm quần áo che lại kỹ lưỡng, nhẹ nhàng mím môi cái miệng nhỏ nhắn có chút đau, chỗ quai hàm hơi đau, ủy khuất khiến người ta thương.

Bị đẩy ra thần trí Tư Thiên Hoán cũng lập tức trở về, ý thức được mình vừa làm cái gì, trên mặt thoáng qua ửng đỏ, chột dạ nhìn về phía Tô Tiểu Vũ, "Vũ nhi, thật xin lỗi, là ta nóng lòng" Nói xong, kéo Tô Tiểu Vũ vào trong ngực, thay nàng tỉ mỉ sửa sang lại áo, nhìn ánh mắt nàng xinh đẹp lúng liếng, môi đỏ mọng vi sưng, gò má đỏ bừng, ánh mắt hần tối sầm lại, hít một hơi thật sâu mới đè xuống trái tim tà niệm.

Đầu Tô Tiểu Vũ đã đủ thấp không thể thấp hơn nữa, nghe được hần nói, trong lòng ảo não, đưa tay hung hăng bấm một cái trên cánh tay hần.

"A, Vũ nhi, người mưu sát phu quân!" Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, ừ ừ khuất nói, lại cảm thấy sức lực bóp tay nặng hơn, thở dài, bắt đầu cười cười.

"Ta sai rồi, chờ không để ý tới ta." Tư Thiên Hoán thấy nàng vui cười vào ngực mình, thế nào cũng không chịu ngẩng lên, giọng điệu không khỏi mềm nhũn, nhẹ giọng dụ dỗ, trước kia thật đúng là không nhìn ra, vật nhỏ rất hay xấu hổ như vậy.

Tô Tiểu Vũ núp ở trong ngực hần, từ từ bình phục tâm tình, đầu óc cũng bắt đầu rõ ràng, cảm giác trong lòng có nhiều chỗ gì đó không đúng, làm sao chuyện có thể phát triển đến bước này.

"Tư Thiên Hoán, ngươi này người giả bộ khổ sở!" Tô Tiểu Vũ chợt ngẩng đầu lên, trong đôi đôi mắt đẹp tất cả đều là nỗi giận, nếu không phải hần khổ sở muốn rời khỏi, thì cũng sẽ không xảy ra tất cả chuyện phía sau.

"Thông minh." Tư Thiên Hoán hí mắt cười giống như hồ ly, "Ngoan, không tức giận, nàng tức giận lòng ta đau." Thoa nu người hài hước của hần, không khí liền dịu.

uau. Theo hai cửa núi nước chảy tràn, không khi nào uau
vừa này tiêu tán đi không ít.

Tô Tiểu Vũ lực mình, hai mắt nhắm nghiền, thở ra một
ngục thật dài, lần nữa mở mắt thì đã là một mảnh trong
suốt, yên lặng nhìn Tư Thiên Hoán, "Về sau không cho
phép gạt ta."

"Được!" Chỉ cần vật nhỏ không tức giận, muốn hấn làm
gì đều được, Tư Thiên Hoán thẳng thắn đáp ứng, nhưng
lại nghiêm túc hỏi nàng, "Không giận?"

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hấn một cái, gạt đầu, thật ra
thì vốn dĩ nàng không còn tức giận.

"Chuyện của ta, Bạch Thuật cũng đã nói với người."

Những việc này, nếu muốn chính hấn mở miệng, hấn thật
sự không biết nói từ đâu, đã có người giúp hấn nói, ngược
lại bớt việc.

Nghĩ đến chuyện trước kia, mặc dù hơi khó chịu
nhưng bởi vì có Vũ nhi ở đây, trong lòng hấn thoải mái
rất nhiều, nhưng ít nhiều gì vẫn sẽ khổ sở, giữa hai lông
mày trong lúc không chú ý toát ra bi thương, Tô Tiểu
Vũ nhìn mắt hấn, chỉ cảm thấy đau lòng.

"Về sau không cho phép người nhớ mẫu hậu." Tô Tiểu
Vũ mím môi, giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, lại mang
theo tuyệt đối bá đạo.

Đột nhiên cảm động dâng vào trái tim, Tư Thiên Hoán
ôn nhu cười, giống như gió xuân, dịu dàng xoa tóc vật nhỏ,
hấn thật may mắn nhất được bảo bối.

"Người có nghe ta nói không?" Cô Tiểu Vũ nửa ngày không nghe thấy câu trả lời, ngẩng đầu lại thấy hắn nhìn mình ngẩn người, nguy hiểm nheo mắt lại.

"Nghe được." Cười khẽ một tiếng, thường ngày người này tà khí liêu lĩnh, bây giờ lại ôn thuận như ngọc.

"Về sau không cho phép nhường cho Tư Thiên Diệu." Cô Tiểu Vũ rất lo lắng cho người, nếu đã hiểu tâm ý của mình, Tư Thiên Diệu liền bị nàng tính vào hàng ngũ người nàng muốn bảo vệ, "Nếu không, người nhường cho hắn cái gì, ta liền giành cái đó trở lại."

"Vũ nhi nói gì, thì chính là cái đó." Tư Thiên Diệu nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán nàng, như như lông vũ lướt qua trái tim Cô Tiểu Vũ.

"Thật dễ nói chuyện." Sờ chỗ nhột trên trán, Cô Tiểu Vũ hờn dỗi, Cô Tiểu Vũ không biết mình ở trước mặt Tư Thiên Diệu, đã rất khó nhìn ra nàng là Các chủ Vũ các lạnh nhạt cơ trí, nàng cũng như những nữ tử khác yếu ớt dịu dàng.

Tay Tư Thiên Diệu gõ nhẹ trán nàng một cái, thấy nàng tròn mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, cũng may, là hắn gặp nàng trước, cũng may, nàng cũng thích hắn.

"Muốn tắm thay y phục sao?" Tư Thiên Diệu ôm nàng, ngồi trên mặt đất nửa ngày, một thân bụi bẩn, vật nhỏ thích sạch sẽ, sợ đã sớm không chịu nổi.

"Trở về thay." Cô Tiểu Vũ gạt đầu một cái, vỗ vỗ, như

không có việc gì nói.

Tư Thiên Hoán dịu dàng cười, che lại tinh quang đáy mắt, yên lặng dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, cau mày nói, "Tại sao tay lại lạnh như thế?"

"Thế chất thiên hàn." Cô Tiểu Vũ ngẩng đầu cho hắn một nụ cười, được người quan tâm, tâm tình không tệ.

Thế chất thiên hàn? Đáy mắt Tư Thiên Hoán càng sâu, "Đi vào phòng ta."

"Nha." Cô Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, lên trong con người cup xuống thoáng qua hài hước, chắc chắn, an phận không tới nữa khắc lại bắt đầu tính toán nàng.

"Chỗ ta có thuốc tắm, thường xuyên ngâm có thể thay đổi thế chất." Tư Thiên Hoán đạt được mục đích, tâm tình cực tốt.

Cô Tiểu Vũ chỉ cười không nói, thuốc tắm sao? Nàng thật không biết người nào điều có thể điều chế thuốc tắm tốt hơn được hồn tắm của nàng ở Vũ các.

Đã đến nơi ở Tư Thiên Hoán, Cô Tiểu Vũ lại một lần nữa cảm thấy Bạch phi của hắn tiền nhiều như nước.

"Người thật đúng là thích ngọc." Cô Tiểu Vũ vừa nhìn, bị màu xanh biếc trước mắt làm hoa mắt, trừ nóc nhà là cọc gỗ, sàn nhà, bàn ghế, giường, không một cái nào không phải từ ngọc thạch chế thành.

"Làm gì có thương nhân nào không thích ngọc." Tư

Chiên Hoán tìm cái ghế kê dựa, lười biếng ngồi.

"Lắm tiền nhiều ngọc." Khóe miệng rút rút, Cô Tiểu Vũ quay lưng đi, lười phản ứng lại hẳn, chớp mũi vừa động, tìm theo mùi thuốc đi tới hồ tắm, đợi đến lúc lại gần một chút, dấy mắt long sáng lên.

"Hỏa viêm!"

Bạn đang đọc truyện Yêu Nghiệt Khuyết Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiều Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.